

သုတေသနစာပေ

မမသဒ္ဓါမောင်

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က ... အလွမ်းကဗျာ

BURMESE
CLASSIC

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း	- ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၆၊ နိုဝင်ဘာလ။
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅) ရွှေပဒေသာစာပေတိုက် အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀) ရွှေပဒေသာအောင်ဆု အမှတ် ၃၃၊ ကျိတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖြန့်ချိရေး အုပ်ချုပ်	- ၁၇၀၀ ကျပ် - ၅၀၀ အုပ်

မမသဒ္ဒါမောင်

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဗျာ

မမသဒ္ဒါမောင်

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဗျာ/ မမသဒ္ဒါမောင် -
ရန်ကုန်၊

ရွှေပဒေသာစာပေ၊ ၂၀၁၆ ။

၃၀၂ - စာ၊ ၁၂ × ၁၈ စင်တီမီတာ

(၁) အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဗျာ

၈၉၅ • ၈၃

BURMESE
CLASSIC

320

အထင်တသေးနဲ့ ဒီစကားမျိုးပြောတာလို မထင်စေချင်
ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘဝမှာ အခု ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ပြောဖူးတာပါ
“ခို”။ နွေးထွေးလှူခြံပေးနိုင်တဲ့ ဘဝလက်တွဲဖော်
အဖြစ် ကိုယ်သာ ဖြစ်ပါရစေလား။

ဘုန်းမြတ်ရာဇာ

(၁)

ထိပ်ထားကေရီ လှရိပ်မြို့

ကားကို Beauty Parlour ရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာမှာ ရပ်လိုက်ပါ၏။ Dashboard ပေါ်တင်ထားပါသည့် slimbag ကို ယူ၍ ပခုံးထက်လွယ်ပြီးနောက် ကားသော့ဖြုတ်ကာ ကားပေါ်မှဆင်း လိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် ကားထံခါးကို lock ချလိုက်၏။ နောက်ဆုံး ပေါ်ကားတွေကို ငဲ့မကြည့်နိုင်သော်ငြား စီး၍အဆင်ပြေမည့်ကားကို တော့ မဖြစ်မနေ ဝယ်စီးဖြစ်လေသည်။

Platform ပေါ်မှာ ဒေါက်ချွန်မိနပ်ကို စီးရင်း မျက်နှာကို ပင့်ထားပါ၏။ ခါးကို မတ်၊ ရင်ကိုချီ၊ မျက်နှာပင့်ပြီး မာနကြီးမည့်ပုံစံ မျိုးဖြစ်အောင် အဘယ်မျှ ကျင့်ခဲ့ရပါသနည်း။ ခြေလှမ်းကို ဖြောင်လှမ်း အောင်လျှောက်ကာ ခါးကို ခွဲခွဲလေးဖြစ်စေဖို့က မလွယ်ကူပါဘဲ

‘ချိုသာခင်’ ၏ ပင်ကို style တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

မှန်တမ်းကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်စဉ် ဆိုင်ထဲမှာ သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေကြပါသည်။ မိန်းကလေးတွေက ခေါင်ညွှတ်နှုတ်ဆက်လိုက် ကြလေ၏။ ဆိုင်အတွင်းထဲကို တစ်ချက်ဝှေ့ဝဲကြည့်လိုက်ရင်း ကောင်တာနံရံရှာဆီ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ဒီလိုဆိုင် ဒီလိုနေရာ မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်နိုင်ဖို့ သူမရင်းခဲ့ရသည့် အရင်းအနှီးက အကြီးကြီး ပင် မဟုတ်ပါလား။

“Phone နဲ့ Booking လုပ်ထားတာများလား ကြည့်ပြာ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ ညနေမှ လာမယ်လို့ ပြောထားပါတယ်။

(၈) ယောက်ပါ”

“အင်း... ဆိုင်မှာ ညဉ့်နက်ဦးမှာပါလား။”

အံ့ဆွဲသော့ကိုဖွင့်၍ စာရင်းစာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်ပါ၏။ မနေ့က မနက် (၉) နာရီမှ ည (၉) နာရီအတွင်း ဆိုင်ကိုဝင်ခဲ့သည့် customer list နှင့် လုပ်ဆောင်ရသည့်အလုပ်နှင့်အတူ ငွေ account ကိုစစ်ပြီး စာရင်းပေါင်းထားတာကို မှန် မမှန် တိုက်လိုက်သလို စာအုပ်အသေး လေးကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ဒီစာအုပ်က ဆိုင်က customer တွေ လိုချင်သည့် အလှကုန်မျိုးရှိပါက (သို့မဟုတ်) ကြိုတင်မှာထားပါက ရောင်းရင်း ဗီဒီယိုဖွင့်၍ အလှကုန်တွေရဲ့စာရင်းကိုပါ ပစ္စည်းနှင့်စာရင်း

ကိုက် မကိုက် စစ်ဆေးလိုက်၏။

“Placenta တစ်ဘူး ပျောက်နေပါလား။ အားလုံး ခြောက် ဘူးထားတာ သုံးဘူးရောင်းထားတာဆိုတော့ သုံးဘူးကျန်ရမှာပေါ့။ အခု နှစ်ဘူးပဲ ရှိတယ်”

“သမီးမသိဘူး မမ၊ မနေ့ကတော့ သုံးဘူးစလုံး ရှိပါတယ်။ မမသက်ပဲ သိမယ်ထင်တယ်”

‘အသက်’ (သူငယ်ချင်း ‘သက်သက်မာ’) လာမှပင် မေး ကြည့်ရပေမည်။ ဒီဆိုင်စတောင်စဉ်က ‘အသက်’ နှင့် နှစ်ယောက် တည်း စခဲ့တာဖြစ်ပြီး နောက်မှ သင်တန်းသူ သုံးဦးကို သင်တန်းပေး ပြီးမှ ခန့်ခဲ့တာပါ။ သင်တန်းဆင်းပြီးသား ဝန်ထမ်းခန့်ပါက လခပေး သည့်ဆိုင်ကို ပြောင်းတတ်သဖြင့် တမင်သက်သက် ယခုလို စီစဉ်ခဲ့ရ တာပါပဲ။

ကလေးတွေကို ပျော်အောင်ထားပေးသလို ဝိတ် ရက်ကို လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ညှိပြီး ယူစေပါ၏။ နောက်ထပ် ဝန်ထမ်းခေါ်ဖို့ ဆိုင်ချဲ့ထွင်ဖို့ကိစ္စတွေလုပ်ရန် အများကြီးရှိနေပါသေး သည်။ လောလောဆယ်မှာ မျက်နှာနှင့်ဆံပင်ကိုသာ စီစဉ်ပေးနေတာ ဖြစ်ပေမယ့် နောက်ဆို Spa အဖြစ် လုပ်ဆောင်ပေးကာ တစ်ကိုယ်လုံး အတွက် အလှအပရေးရာ အခြေပြား (အသားအရေ) ယိန်းသိမ်း

၁၂ မယဒွေဟောင်

ပြုပြင်ရေး Centre အထိဖွင့်ရန် စိတ်ကူးထားပါ၏။

“ချင်!”

မှန်တံခါးကို ခြုံသိသံလေး မြည်သွားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ‘အသက်’ က လက်ဖြင့်ယပ်ခတ်ပြီး ဆိုင်ထဲရောက်မှ သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်လေ၏။ ရုံးချိန်ဆို Bus တွေ ကျပ်တတ်တာ ထုံးစံမဟုတ်ပါလား။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လူကျပ်ကျပ် Bus ကို တိုးစီးခဲ့ရသည့် ဝဋ်မျိုး မခံချင်တော့ပြီ။ ကိုယ်က ဝမ်းစာအတွက် နိစ္စရှုဝရုန်းကန်ပြေးလွှားနေတာကို ကားပေါ်မှာ နမသားချင်းမစာနာဘဲ ထိကပါး ခိုကပါး လုပ်သူတွေက ဒုနဲ့ဒေးမင် မဟုတ်ပါလား။

“နောက်ကျမှလာလည်း ရပါတယ် အသက်ရယ်။ (၁၀)နာရီလောက် ထွက်လည်း ဖြစ်တာပဲကို”

“နင့်ကို ငွေအပ်စရာရှိလို့ဟေ့၊ မနေက ပြန်ခါနီး ငါ မျက်နှာသစ်ဆေးဘူး ယူသွားတာ စာရင်းမမှတ်ခဲ့မိဘူး”

“ဒါများ phone ဆက်လိုက်ရောပေါ့”

“ငါ phone bill နည်းနေလို့ဟဲ့”

“ခိုသနဲ့ ညည်းနေပြန်ပါပြီ လခရတာ မလောက်လို့လား”

“စည်းကမ်းတကျသုံးပေမယ့် ဝင်ငွေနဲ့ထွက်ငွေက ဘယ်တုန်းကများ မျှတလို့လဲ ချိုရယ်”

အတိတ်တမျှန်နာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၃

“ဘယ်လောက်ယူမလဲ၊ ငါးထောင်လား တစ်သောင်းလား၊ Phone နဲ့ လှမ်းပို့ပေးမယ်”

“ငါးထောင်လောက်ပို့ပေးလေ”

“Placenta ဖိုးက အခုမပေးသေးရင် လခထုတ်မှ ဖြတ်ရမလား”

“ချို့သဘော”

မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိပါ၏။ အဲဒီလိုပြောတိုင်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သတိရလာစိတ် ဖြစ်စာတတ်တာကို သိသိကြီးဖြင့် ဒီလိုမျိုး ပြောရပါသလား။ အနီးနားဝန်းကျင်မှရော ခရီးလမ်းကြိုလာတတ်ကြသည့် customer တွေက အမြဲတမ်း မနက် (၁၀) နာရီကျော်မှသာ လာကြသဖြင့် ဒီလိုမနက်ပိုင်းမှာ ဆိုင်တွင်းသန့်ရှင်းရေးကို အချိန်ယူ၍ လုပ်နိုင်လေ၏။

“အသက်” က Phone ကို သူ့မထိုင်နေပါသည့် ကောင်တာ နံသို့ ယူလာပြီးပေးကာ Slimbag ကိုပါ သိမ်းဆင်းလိုက်ပါသည်။ မနေက ခုခိုသွားပါသည့်ငွေကိုလည်း တစ်ခါတည်း အပ်သွားသဖြင့် စာရင်းနှင့် သေချာတိုက်ကာ သိမ်းရလေ၏။ အသက်က သန့်စင်ခန်းဘက်သွားရင်း ဆိုင် uniform တွေ အဝတ်အစားသက်သာလေရန် အပေါ်က Sport shirt အသားရောင်အရင့်နှင့် အောက်မှာ စကပ်အောက်

၁၄ မိမိသမီးမောင်

ရဲ့ mini size ကို ဝတ်ဆင်စေတာပါ။

“ဒီနေ့ရော အလုပ်သမားတွေလာဦးမှာလား”

“လာရမှာပေါ့၊ ဒီလအတွင်းအပြီး ပြင်ဆင်ခိုင်းထားတာပဲကို”

“အပေါ်ထပ်ပြီးရင် လူထပ်ခေါ်ဦးမှာလား”

“ခေါ်ရမယ်လေ။ လက်အတွက်က သီးသန့်၊ ခြေထောက်
Spa အတွက်က သီးသန့်ဆိုတော့ လောလောဆယ် (၆) ဦးလောက်
ပေါ့။ ဒါနဲ့မှ မလောက်ရင် (၁၀) ဦးခန့်ရမှာ”

“လုပ်ငန်းတိုးချဲ့တော့ ပိုမပင်ပန်းဘူးလား”

“ပင်ပန်းပေမယ့် ငွေရှာဖို့အတွက် ကြိုးစားရတာပဲလေ
အသက်ရဲ့။ ဘယ်အလုပ်မဆို ကာယ ဉာဏအား စိုက်ရတာချည်းပဲ
ဟာ။ အပေါ်ထပ်ပြီးရင် နင်ပဲအုပ်ချုပ်ရမှာ”

“ငါမှ မကျွမ်းကျင်တာ”

“ဝင်လုပ်စရာမလိုဘူးလေ။ ကြီးကြပ်ရုံပဲကို။ အောက်ထပ်မှာ
လူလိုရင်တော့ ခေါ်မှာပေါ့”

“ပြီးရော”

ဆိုင်ခန်းက သိပ်မကျယ်ပေမယ့် (၁၅) ပေ x ပေ (၂၀)
နှစ်ထပ်ဆောက်ထားသဖြင့် အတော်အဆင်ပြေပါ၏။ ဒီနေရာက
လူသွားလူလာများပြီး ကားလမ်းမကြီးနှင့် ဘေးလမ်းမို့ နေရာကျတာ

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၅

အမှန်ပါပဲ။ မြေဝယ်ခါစက ထောင့်ကွက်လေးကို လုဝယ်ခဲ့ကြတာ
အများကြီးပါ။ သိပ်ပြီး မကျယ်သည့် လက်ကျန်အကွက်မို့ ဘာမှ
မဆောက်ဖြစ်ဘဲ (ဘေးဘက်မှာ ကန်ထရိုက်တိုက်ကြီးမို့) ဒီအကွက်
လေးကို သူမပဲ အောင်ဝယ်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဒီနေ့ ဝါဝါ off ရက်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမသက်”

“ညက လျော်ခဲ့တဲ့ တဘက်တွေ၊ ဘီးတွေ ခြောက်ရဲ့လား”

“ခြောက်တယ် မမသက်။ နေရအောင်လို့ အပေါ်မှာ တက်
လှန်းခဲ့တာ”

“သွားရုတ်ထားဦးနော်၊ တော်ကြာ ဆေးသုတ်သမားတွေ
ရောက်လာရင် အကုန်ပေကုန်လိမ့်မယ်”

“နှင်း သွားရုတ်လိုက်ပါ့မယ် မမ”

“နှင်းဖြူ” က လေ့ကျင့်မှုတစ်ဆင့် အပေါ်ထပ်သို့တက်သွား
လေ၏။ ဆိုင်မှာက ဘီးတွေ၊ ကလစ်တွေသာ ဆေးတာများပြီး
တဘက်တွေ ပေါ်တွေကိုက ‘ချို’ အိမ်ပြန်လျှင် သယ်သွားပြီး အဝတ်
လျော်စက်ဖြင့်လျှော်ကာ မီးပူတိုက်ပြီးမှ သယ်ခဲ့တာပါ။ စောစောပြန်
ဖြစ်ပါက နောက်ကျမှလာသည့် ညည်သည်တွေကို သုံးပေးရသည့်
ပစ္စည်းတွေကိုဖြင့် ဝါဝါတို့ ကြည်ပြာတို့က ဘောစင်မှာလျှော့ပြီး လှန်းခဲ့

တတ်လေသည်။

ကိုယ့်ဆိုင်မှာသုံးသည့်ပစ္စည်းတွေကို အရောင်းခွဲလာလျှင်၊
ဟောင်းနွမ်းလာလျှင် လုံးဝမသုံးဖြစ်တော့ပါ။ သူဌေးရပ်ကွက်မို့ လာ
ကြသည့် customer တိုင်းက အဆင့်အတန်းရှိကြတာ မဟုတ်လား။
ပြီးတော့ ‘ချို’ ဆိုင်က ပုံမှန်ကျေနန်းအတိုင်းသာ ဝန်ဆောင်ယူတာမို့
မိတ်ဆွေအများကြီးရခဲ့ရတာပင်။ ရောင်းချပေးသည့် အလှူကုန်ပစ္စည်း
ကိုလည်း လစဉ်ထုတ်ကြော်ငြာစာအုပ်ထဲမှ နှုန်းထားအတိုင်းသာ
ရောင်းပြီး အမြတ်တင်တာမျိုး မရှိပါ။ အမြဲလိုလို လာတတ်ပါသည့်
ဖောက်သည်မျိုးကို ပိုအလေးထားပြီး ဝန်ဆောင်မှုကို ဂရုစိုက်ပေးပါ၏။

“ဟော! လာပါပြီ သားရွှေခဲ။ ဆံပင်ရှည်လာပြန်ပြီလား”

“အဲဒီမှာလေ အနီတီချို ညှပ်ပေးမှဆိုပြီး ဂျစ်နေလေရဲ့”

“အနီတီသက် ညှပ်ပေးမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း။ အနီတီချိုပဲ ညှပ်ပေး”

“ဟုတ်ပါပြီရှင်။ လစဉ်လာနေကျဖောက်သည်ကို ဦးစားပေး
ပါ့မယ်။ ခေါင်းပါလျှော်မှာပဲ မဟုတ်လား မဘောဘီ”

“လျှော်မယ် ချိုရေ သားက အိမ်မှာ ရေချိုးခေါင်းလျှော်တိုင်း
ကျွတ်ကျွတ်ကိုညှပ်နေတာပဲ။ နာတာရှေ့ စပ်တာပါ စုံအောင် အော်တာ။
အနီတီချိုက ဖြည်းဖြည်းလေးလုပ်ပေးတာတဲ့လေ”

“ဒီအရွယ်လေးနဲ့ အကုန်သိနေပါရောလား”

“ဟုတ်ပါ”

ဆိုင်မှဝန်ထမ်းတွေလိုပင် လည်ပင်းမှ ကြိုးနှင့်ခါးစည်းကြိုး
ကို သိုင်း၍ အေဗွန်တပ်လိုက်ရပါ၏။ ခေါင်းလျှော်လျှင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊
ဆံပင်ညှပ်လျှင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဤသို့ ဝတ်ထားပါက အကျိုးအဝတ်အစား
မပေးဘဲ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တာမို့ ဆိုင်ဖွင့်စဉ်ကတည်းက ဝတ်ဆင်
ခဲ့တာပါ။

“ဘယ်ခုံမှာ ထိုင်မှာပါလဲ ကိုကိုထက်မြက်ကို”

“ဒီခုံ”

‘မဘောဘီ’ ၏သားလေးက ‘ချို’ နာမည်အရင်းအတိုင်း
ခေါ်လိုက်သဖြင့် သဘောကျပြီး ပြုံးလိုက်လေ၏။ နောက်မှ ခေါင်း
လျှော်မည့်သူ ဆံပင်ပေါင်းမည့်သူတွေ ရောက်လာသဖြင့် ‘အသက်’တို့
ပါ အလုပ်ရှုပ်သွားရလေသည်။ ‘ချို’ က ကောင်တာနှင့်အနီးဆုံးခုံမှ
ခလုတ်ကို ဆွဲလှည့်၍ မြင့်တင်လိုက်ပါ၏။ ဒီကလေးလာတိုင်း ဒီခုံကို
သာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ထိုင်လေ့ရှိတာပါ။

ဖြူလွလွပဝါစကို အုပ်ပတ်ပေးလိုက်ပြီးနောက် ဘီးဖြင့် ဘေး
ခွဲကြောင်းပေါ်စေရန်အတွက် သေချာလျာပြီးမှ ကပ်ကြေးကိုဖုတ်
လိုက်ပါ၏။ ကျွမ်းကျင်သည့် လက်တို့က မလှေ့ကျင့်ဖြင့်သော်ငြား

၁၈ မောင်အောင်

နေသားတကျ လုပ်ဆောင်နေတော့တာပါ။ ယနေ့ခေတ်မှာ ကလေးကို ကအစ ဆံပင်အရောင်ဆိုးတာ၊ အရှည်ထားကြတာ၊ အမြီးထားတတ်ကြတာ များပေမယ့် ဒီကလေးကဖြင့် 'ချို' ဆိုင်းမှာ ဆံပင် လာညှပ်ပြီး ကတည်းက ဒီလို ခပ်တိုတိုသာ ဆက်ထားဖြစ်လေတော့၏။

“မူကြိုမသွားဘူးလား”

“ဒီနေ့ စနေနေ့လေ အန်တီချိုရဲ့”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ။ အန်တီ မေ့နေလို့ပါရှင်။ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေနော်။ စက်ကပ်ကြေးသုံးမှာမို့ပါ”

အပေါ်ဘက်မှာ ခပ်များများဖောင်းဖောင်းလေးထားကာ အောက်ဘက်ကို ပါးပါးလေး ညှပ်ပေးထားတာမို့ စက်ကပ်ကြေးသုံးတာက ပိုသေသပ်ပါ၏။ ကလေးတွေနှင့် အမျိုးသားတို့ကို ဆံပင်ညှပ်ပါက 'ချို' ဟင် စိတ်ရှည်သဖြင့် တာဝန်ယူရတာ များပါသည်။ ဝန်ထမ်းလက်သစ်လေးတွေက လက်မရဲတာ၊ လက်တုန်တာဖြစ်တတ်၍ စိတ်မချပါ။ 'အသက်' ကလည်း မိန်းကလေးခေါင်းညှပ်တာကိုသာ ပိုကျွမ်းကျင်လေ၏။

“ကျောင်းမသွားရတော့ မပျင်းဘူးလား”

“ပျင်းတာပေါ့ အန်တီချိုရဲ့”

“ဘာလဲ ... မေမိမော်နဲ့ မတွေ့ရလို့လား”

အတိတ်တမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၉

“ဟုတ်ပါဘူး၊ မိမိကိုမှ ကိုကို မကြိုက်တာ”

“ဟုတ်လား ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မိမိက ကြွားတယ် အန်တီချိုရဲ့”

“ဟယ်... ဟုတ်ရဲ့လား သားရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆိုနေမှ၊ ကိုကိုက ကြွားတဲ့သူမဆို မုန်းတယ် အန်တီချိုရဲ့”

“အဲဒီလိုမပြောရဘူးလေ သားရယ်။ မာမိ မကြိုက်ဘူးနော်”

“ပြီးတော့ မိမိက အန်တီချိုလိုလည်း မချောဘူး၊ ရုပ်ဆိုးတယ်”

ဆိုင်းလေးထဲမှာ ရယ်သံတွေထွက်လာလေတော့၏။ ဤကလေးလားတိုင်း ပေါက်ပေါက်ဖောက်သည့်နှယ် 'ချို' နှင့် စကားပြောတတ်တာလေ။ ခပ်တိုးတိုးသာ စကားပြောလေ့ရှိသည့် 'ချို' နှင့် ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေ အပါအဝင် 'အသက်' ပါ 'ကိုကိုထက်မြက်ကို' ကြောင့် စိတ်ပျော်ရွှင်ရတာ အမှန်ပါပဲ။

နားထင်စပ်မှ ဆံစလေးတွေကို မကျန်အောင် ရိတ်ရမှာမို့ ဘရိတ်ဓားဘူးမှ ဓားကို တစ်ခြမ်းခွဲ၍ ယူလိုက်ပါ၏။ ဓားထိမှာစိုး၍ သတိထားပြီးငြိမ်စေရန်ပြောပြီး လုပ်ပေးနေစဉ် ဆိုင်တံခါးမှ ခြွေသံမြည်သွားပြန်လေသည်။

(၂)

ကားကို ဆိုင်ရှေ့ပေါက်မှ အနည်းငယ်ရွှေ့၍ ရပ်လိုက်ပြီး ဆင်းလိုက်ပါ၏။ ဆိုင်ဆိုင်းဘုတ်ထက် 'အမျိုးသမီးသီးသန့်' ဟူသည့် စာတမ်းမျိုး မရှိသဖြင့် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညှိတ်လိုက်ပြီး ခြေလှမ်းကို ဆက်လျှောက်ကာ မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်လေသည်။ မိန်းကလေးတွေသာရှိနေသဖြင့် ခြေလှမ်းတုံ့သွားရစဉ် သားလေး တစ်ယောက်ကို ဆံပင်ညှပ်ပေးနေတာကို မြင်လိုက်ရပါ၏။

“မင်္ဂလာပါရှင်”

“အင်း... ဆံပင်ညှပ်လို့ရလား”

“ရပါတယ်ရှင်၊ (၁၅) မိနစ်လောက် စောင့်ရပါမယ်၊ ထိုင်ပါ

ရှင်”

သူ့ကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ မိန်းကလေးက ချာတိတ်လေးကို အာရုံစိုက်၍ ဆံပင်ညှပ်ပေးနေပါသည်။ ပုံစံသေသေသပ်သပ်လေး ဖြစ်နေပြီမို့ သူ သဘောကျသွားရပါ၏။ ဆံပင်ညှပ်ဖို့ ဆိုင်ရှာရတိုင်း မိန်းမလျာတွေနဲ့ချည်း တိုးနေရသဖြင့် အတော်စိတ်ပျက်ရလေသည်။ အထူးသဖြင့် သူပုံစံကို Gentleman ပုံမျိုး မညှပ်ပေးဘဲ အရောင် ဆိုးချင်လား၊ အဆန်းထွင်ပေးရမလားဟု ရှာကြံပြောတာကို အမုန်းဆိုး ပါလေ။

ညှပ်သည်ထိုင်စောင့်ရသည့် ခုံတွေမှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ထိုင်နေပါ၏။ ကလေးအမေဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိပါသည်။ ထောင့်ဆုံး (အဝင်အနီး) မှ ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်မိလေသည်။ စောစောက ချာတိတ်လေးက ဆံပင်ညှပ်ပြီးသွားပေမယ့် ဖာလိုက်ကာခန်းစည်းကာထားပါသည့် ဖုန်ရာသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ခေါင်းလျှော်ပြီးနောက်မှ ခုံမှာ ပြန်ထိုင်ကာ Dryer မှုတ်ပေးပြီး Hair-coat လူးကာ ဆံပင်ကို ကျကျနနပြီးပေးလေသည်။

“ပြီးပါပြီရှင်”

“ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ ချို”

“ဖောက်သည်မို့ တစ်ထောင်ပဲပေးပါ မဘေဘီ။ ဘခြားသူဆို (၁၅၀၀) ယူပါတယ်”

မိမိသဒ္ဒါမောင်

“အန်တီချိုကို နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးလေ သားလေး”

“ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် အန်တီချို၊ ဘိုင့်ဘိုင့်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

စောစောက သုံးထားပါသည့် ပဝါကို ပြန်မသုံးဘဲ ဘေးဖယ်ထားလိုက်သဖြင့် ဆိုင်သန့်ရှင်းမှုကို သူ သတိထားမိပါသည်။ ချာတိတ်လေးထွက်သွားပြီးနောက် မိန်းကလေးက မျက်တောင်လေး ဖျတ်ခနဲ ခတ်ကာ သူ့ကိုကြည့်လိုက်လေ၏။ ရုတ်တရက် ရင်ထိတ်သွားပြီး သူ မှတ်တက်အံ့သြသွားရပါသည်။ အလို! ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်သွားရတာပါလိမ့်။

“ကြွပါရှင်”

“ဪ... ရပြီလား”

ထောင့်ဆုံဆုံကို ပြန်နှိပ်လိုက်ပေမယ့် သံမဏိလင်းထက်မှာ (ကလေးကို ညှပ်ထားသည့်) ဆံပင်တွေရှိနေသဖြင့် သူမက ထိုဆုံကို မသုံးဘော့ဘဲ သူ့ရှိနေသည့် အနီးဆုံးနေရာမှ ခုံမှာ ထိုင်စေလေသည်။ အပြာဖျော့ဖျော့ ပဝါကို ဖိပူတိုက် ခေါက်ထားရာမှ ဆွဲခွာဖြန့်လျက် သူ့လည်တိုင်မှာ ခပ်ဖွဖွလေး စည်းပတ်ပေးလိုက်ပါ၏။

“ဘယ်လိုပုံစံ ညှပ်ချင်ပါသလဲ။ Catalogue ကြည့်ဦးမလားရှင်”

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ

“ခပ်တိုတိုနဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်ရင် တော်ပါပြီ။ စောစောက ကလေးလေးလို ခေါင်းပါတစ်ခါတည်း လျှော်လို့ရလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်။ ဒီဘက်ကို ခွဲကြောင်းလျှာတာပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ဟယ်၊ များသောအားဖြင့် လှန်ပြီးစားပါ”

“အဲဒီလိုပြီးတော့ ရုပ်ကိုရင်စေတာပေါ့။ ပုံနဲ့အောင် ညှပ်ပေးမယ်နော်”

ရော်! ဆံပင်ပုံစံပြောင်းရုံနဲ့ ဒီ (၃၅) နှစ်ဆိုတဲ့ အသက်က ပြောင်းသွားမှာတဲ့လား။ လှုပ်ရတဲ့အလုပ်ကိုက လူကြီးနေရာမှာမို့ လူပုံစံပါမက ကိုယ်တိုင်ပါ အေးစက်စက်ဖြင့် ရေခဲတုံးကြီး ဖြစ်ခဲ့ရတာလေ။ ဆံပင်ပုံစံကို ဆန်းဆန်းထားချင်တာထက် အရှည်မြန်တတ်တာမို့ သူ အတော်စိတ်ပျက်ရပါ၏။ ပြီးတော့ သူ့ဆံပင်က ကြမ်းပြီး အံ့ထူသည့် ဆံသားမျိုးပဲပါ။

“ကြည့်ရတာ အုန်းဆီသုံးတယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ Gel သုံးရင် နေ့တိုင်း ခေါင်းလျှော်ရတာ အဆင်မပြေဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဆံပင်က ခေါင်းလျှော်ရင် တော်တော်နဲ့ မခြောက်လို့ပါ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ အဲဒီလိုမဖြစ်အောင် ချို အကြံပေးပါရစေ”

“ဘာများလဲ”

“အုန်းဆီမသုံးဘဲ အမျိုးသားသုံးပစ္စည်းတွေ သုံးဖို့လေ။ Shampoo ကအစ Haircoat ကိုပါ ရွေးတတ်ရင် ဘယ်လောက် ကြမ်းတဲ့ဆံပင်ဖြစ်ဖြစ် Ok သွားမှာပါ။ ကြည့်ပါဦး... ဒီလောက်ဆို ဖြစ်ရဲ့လား”

“အင်း”

“နားသယ်သိမ်းပေးမယ်နော်”

စောစောက ဘူးထဲမှ စက္ကူစလေးကို သွားယူ၍ တစ်ခြမ်း ကျန်နေပါသည့် ဓားဖြင့် သူ့ကို ဆံစသိမ်းပေးနေလေ၏။ တစ်ခါသုံး ပစ္စည်းတို့ကို ဝရုစိုက်ပြီးလုပ်တတ်ပုံပါပဲ။ ဆံပင်ညှပ်ပြီးနောက် သူရင် ဘတ်မှာ အုပ်ထားပါသည့် ပိတ်ကိုဖယ်လျက် ရပ်စေလေသည်။ ပြီး နောက် ခန်းစည်းအပြာကို ဖယ်၍ ဝင်စေပါ၏။

အတွင်းခန်းကို Plastic လိုက်ကာအနောက်ဖြင့် ကာခြား ထားပြီး ဒီဘက်မှာက လျှော်စင်နှစ်ခု ရှိနေလေသည်။ အထဲမှာ ခေါင်းလျှော်နေသံကို ကြားနေရပါ၏။ အမျိုးသား အမျိုးသမီး ခြားထား တာ ထင်ပါရဲ့။ ရေအေးအေးကြီးမသုံးပါဘဲ ခပ်နွေးနွေးရေတို့က သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ ကျလာလေသည်။ ရင်ဘတ်နှင့်လည်ပင်းမှာ တဘက် အလတ်လေးတင်ပြီးမှ သားရေပတ်အုပ်ပေးထားသဖြင့် အင်္ကျီကို ရေ မစိုပါလေ။

အရင်ဆုံး ရေမစိုခင် ခေါင်းကို နှိပ်နယ်ပေးပါသည့် လက် ချောင်သွယ်သွယ်တို့က အကြောပြေ အညောင်းညာပါပြေစေလေ၏။ အလို! ဆိုင်မှာ ခေါင်းလာလျှော်ကြတာက ဤမျှ ဖိစိရှိရတာပါလား။ Shampoo ဖြင့် ခေါင်းကို စလျှော်နေလေပြီ။

“အချိန်ရှိရဲ့လားဟင်”

“ဗျာ”

“ဪ... အချိန်ပေးနိုင်ရဲ့လားလို့ မေးတာပါ။ မျက်နှာချေး ချွတ်ပေးချင်လို့လေ။ နာရီဝက်လောက် အချိန်ပေးရမယ်၊ ရရဲ့လား”

“ရပါတယ်၊ အဲဒါက ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲ”

“ပထမဦးဆုံးလာတဲ့ customer ကို Service လုပ်ပေးတဲ့ သဘောပါ။ ငွေပေးစရာမလိုပါဘူးရှင်”

သူ ခေါင်းသာညှိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ တစ်ကြိမ်လျှော်ပြီးနောက် ထပ်မံ၍ တစ်ကြိမ်ထပ်လျှော်ကာ ခပ်အေးအေး အရည်လေးဖြင့် လျှော်ပေးကာ ရေဆေးပေးလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် တဘက်ဖြင့် ရေခြောက်အောင် သုတ်ပေးပြီးမှ သူ့မျက်နှာကို ရေမြှုပ်အပိုင်းလေးဖြင့် စသစ်ပေးလေ၏။ ပြီးနောက် မွှေးသည့် cream ဖြင့် မျက်နှာတစ်ခု လုံးလိမ်းကာ ဖိပြီးနှိပ်ပေးပြန်လေသည်။ ပြီးနောက် ရေပြန်ဆေးကာ နောက်ထပ်တစ်ခု လှူပေးပြန်လေသည်။ နောက်ထပ်ရေဆေးလိုက်ပြီး

နောက် ဘူးဖွင့်ကာ ခပ်ချောချော cream ထပ်လူးပြန်လေ၏။ ပခုံးနှင့် ဇက်ကြောကို ခပ်သာသာလေး ဖိနှိပ်ပေးပြီးမှ မျက်နှာကို အပြီးသပ် ဆေးပြီး ထထိုင်စေလေသည်။

လည်ပင်းမှာပတ်ထားပါသည့် သားရေပတ်ကို ဖယ်ပေးပြီး နောက် ဆုံလည်ခုံမှာ ပြန်ထိုင်စေလေ၏။ ခေါင်းကို Dryer မှုတ်ပေး ကာ စောစောက ကလေးလေးလိုပင် Hair-coat လူးပေးကာ ပုံကျ အောင် ခေါင်းဖြီးပေးလိုက်လေသည်။ မျက်နှာလည်း ဖြူသန့်ကာ ဆံပင်လည်း တိုကပ်ကပ်လေးဖြင့် ကြည့်ကောင်သွားပါသည့် ပုံစံ ကြောင့် သူ အံ့သြသွားရပါသည်။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ပေါ့ပါးပြီး အညောင်းမြေသွားရတာ အမှန်ပါပဲ။

သူ့ဘေးမှ ခုံတွေမှာ Dryer မှုတ်တာတွေ၊ ဖြောင့်စက်ဆွဲ တာတွေ စလုပ်နေသည့် မိန်းကလေးတွေကြောင့် အကြာကြီးမနေသင့် တော့ပြီမှန်း သိလိုက်ပါ၏။ ခုံမှ ထရပ်လိုက်စဉ် စောစောက သူ့ကို ခေါင်းညှပ်လျှော် မျက်နှာသစ်ပေးပါသည့် မိန်းကလေးက ကောင်တာ ခုံမှာ ရောက်နေသဖြင့် သူမရှိရာဆီ သူသွားရလေသည်။

“အဲဒါ ဦးရာဇာ မဟုတ်လား”

ဆံပင်ဖြောင့်နေပါသည့် ကောင်မလေးတွေထဲမှ မကြား တကြား ပြောသည့်အသံထွက်လာလေ၏။ ဆိုင်ကလူတွေ မသိကြ

ပေမယ့် ညှို့သည့်မိန်းကလေးတွေက သူ့ကိုသိနေတာပါလား။ ‘ချို’ ဟူသည့် မိန်းကလေးက စာအုပ်တစ်ခုကို လှန်၍ စာရင်းမှတ်နေလေ သည်။ ကောင်တာရှေ့မှာ သူရပ်လိုက်မှသာ တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက် လေ၏။

“နာမည်လေးတစ်ဆိတ်လောက် ပြောပါရှင်”

“ဘုန်းမြတ်ရာဇာပါ”

“ဘုန်းမြတ်၊ ဟင်!... ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီးက နေဘုန်းရှိန် ကုမ္ပဏီက”

“ဟုတ်ပါတယ်... GM ပါ”

“ဪ... ချိုက နာမည်ပုံကြားဖူးခဲ့တာ။ လူကို အခုမှပဲ မြင်ဖူးတော့တယ်”

ကြည့်စမ်း! “အစ်ကိုကြီး” တဲ့။ သူ့ကို ကြီးကြီးငယ်ငယ် မှန်သမျှ ‘ဦး’ တပ်ပြီးခေါ်လေ့ရှိတာ ဖြစ်ပေမယ့် သူမ၏ တရင်းတနီး အခေါ်အဝေါ်က ရင်ကို နွေးထွေးသွားစေတာအမှန်ပါ။ လူကို အရော ဝင်သည့်ပုံစံမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ ဖော်ရွေပျူငှာသည့် အပြုံးဖြင့် လုပ်ဆောင် ပေးနေပါသည့် မိန်းကလေး၏ ရိုးသားဖြူစင်မှုကို သိနိုင်တာလေ။

“ဒါဆိုရင်တော့ service လုပ်ပေးသမျှ အကုန်ကုန်ပေးရ တော့မယ်ထင်တယ်”

“အို!... အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးနော်။ ချိုက ပြောတဲ့အတိုင်း စကားတည်ပါတယ်။ ကိုယ့်ဆိုင်လာတဲ့ customer ကို ဂရုစိုက်ပေးရမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လောက်ကျပါသလဲ”

“ဆံပင်ညှပ်ခက တစ်ထောင်၊ ခေါင်းလျှော်ခက တစ်ထောင် ဗို့ နှစ်ထောင်ကျပါတယ်ရှင်”

“ဒါပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါက အစ်ကိုကြီးဖို့ လက်ဆောင်ပါ။ အုန်းဆီက ဆံပင်ကို ပိုကြမ်းစေပြီး ချွေးထွက်ရင် ခေါင်းကို ပိုညစ်စေလို့ Haircoat သုံးစေချင်ပါတယ်”

“Thanks! ဝါ”

“ပြီးတော့လေ ဒီမှာဝယ်ဖို့ပြတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ကြမ်းတဲ့ ဆံပင်ကို shampoo ရွေးသုံးပြီး conditioner နဲ့ မကြာခဏ သုံးပေးရင် ဆံပင်သားနုညှပ်လာမှာပါ။ မျက်နှာကိုတော့ အိမ်မှာပဲ မျက်နှာသစ်ရတာဖို့ အကြံပေးချင်တာပါ။ For men ဆိုပြီး Toner တွေ၊ Role on တွေက အနံ့အရမ်းစူးတတ်လို့ သေချာစိစစ်စေချင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒါက အမျိုးသားတွေအတွက် သီးသန့်ထုတ်ထားတဲ့ ဆပ်ပြာပါ။ အရေးအကြောင်းတွေဖြစ်တာကို ကာကွယ်ပေးပါတယ်။ Micro

Bread Foam က ထောင်ဂဏန်းပဲခွံ ဈေးတော်ပါတယ်။ ချွေးပေါက် ကျယ်ပြီး ဝက်ခြံတွေ ဘာတွေ ထွက်တတ်ရင် ဒီလို စီရမ်ကို သုံးရပါတယ်။ သူကတော့ သောင်းဂဏန်းနားနီးတာပေါ့နော်။ အိမ်မှာ ရှစ်ပုနဲ့ လျှော်ဖြစ်ဖို့ယ်ဆိုရင်တော့”

မိမိမှန်ကိုဖွင့်၍ ပစ္စည်းတစ်ခုချရင်း သေချာရှင်းပြနေပါသည့် မိန်းကလေးကို သူ ပြုံးလျက် ငေးနေမိပါ၏။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက် လူကို ဆရာကြီးလို ပညာပြုပြီး ရှေ့မှဦးဆောင်လမ်းပြသည့် လူက တစ်ယောက်တလေမှ မရှိခဲ့ပါ။ ဖေဖေသာလျှင် သူ့ကို ပွဲကိုင်ညွှန်ပြနိုင်ခဲ့သည့် တစ်ဦးတည်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လေ၏။ အခုတော့ သူထက် အနည်းဆုံး (၁၀) နှစ်ခန့်ငယ်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည့် မိန်းကလေးက သူ့အတွက် ညွှန်ပြသင်ပေးနေရတယ်လို့ တွေးကြည့်ရင် ရယ်စရာပင် မဟုတ်ပါလှ။

ကြည့်ရတာတော့ ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဖြစ်မည်ပုံပါ။ ဤသို့သော အဆင့်မီသည့် ဆိုင်မျိုး ပိုင်ဆိုင်ဖို့က ရင်းနှီးငွေပမာဏတော့ ရှိရမှာပါ။ ဒီလိုဆိုရုံမျိုး ပိုင်သည့် မိန်းကလေး၏ အရည်အချင်းကဖြင့် လျှော့တွက်လို့ ရမည်မထင်ပါချေ။ သူ့ကို လက်ဆောင်ပေးမည့် Haircoat ဘူးနှင့်အတူ ပြန်အမ်းငွေ သုံးထောင်ကို Mistine တံဆိပ်နှိပ်ထားပါသည့် Plastic အိတ်လေးထဲထည့်ကာ ပေးလိုက်လေသည်။

၃၀ မိန်းမသွေး

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်”

“ရှင်!”

Dryer မှတ်သံတွေကြောင့် သိပ်ကြားရမည်မထင်ပေမယ့် သူ့နောက်မှန်ရှိ ဆံပင်ဖြောင့်စက်ဆွဲခံနေသည့် မိန်းကလေးနှင့် လုပ်ပေးနေပါသည့် ဆိုင်မှမိန်းကလေးက ကြားသွားလေ၏။ အဲဒီစဉ်မေးလိုက်ခြင်း မဟုတ်ရပါ။ သူ့နာမည်ကို သိနေပြီမို့ သူ့အမည်ကိုလည်း မဖြစ်မနေ သိရမှ ဖြစ်မှာမို့ပါလေ။ မိန်းကလေးက မထင်ထားသဖြင့် အံ့သြသွားပြီးမှ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ချိုပါ ချိုသာခင်ပါရှင်”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲမှထွက်ခဲ့ပါ၏။ တကယ်ပါ။ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရောက်ခဲ့တာဖြစ်ပေမယ့် မှတ်မှတ်ရရ ရှိခဲ့တာပါ။ အမည်နှင့်လိုက်ဖက်အောင်ပင် ပါးချိုင့်လေးပေါ်လာအောင် ချိုမြစွာ ပြုံးတတ်ပါသည့် မိန်းကလေးပါလေ။

“ချိုသာခင်” တဲ့။

အဘယ်မျှ ကဗျာဆန်ပြီး နူးညံ့လှပလိုက်ပါသလဲ။ သူ့ဘဝ တစ်သက်တာမှာ သူ့စိမ်းမိန်းကလေးနှင့် ပတ်သက်၍ တရင်းတနီး ခင်မင်တာမျိုး ပြုံးပြနုတ်ဆက်တာမျိုးက ဒီတစ်ကြိမ်သာရှိခဲ့တာပါ။

အတိတ်တစ်မျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၃၁

အိမ်ထောင်ပြုရမည့်အရွယ်ကို ရောက်ခဲ့ပေမယ့် မိဘတွေ တွန်းအားပေးခဲ့တာကို အခုအချိန်ထိ ရှောင်ရှားနိုင်ခဲ့ပါသည့် ‘ဘုန်းမြတ်ရာဇာ’ က အခုမှ ဘာတွေဖြစ်နေရပါသလဲ။ ရင်တွေခန့်နေရတာတော့ အမှန်ပါလေ။

(၃)

ညနေစောင်းမှ ရောက်လာကြပါသည့် ဧည့်သည်တွေကြောင့် ဒီနေ့ စောစောပြန်ဖြစ်တော့မည် မထင်ပါ။ ခေါင်းလျှော်တာ၊ စက်ဆွဲ ပေးတာတို့ကို ဝင်မလုပ်ပေးဖြစ်ပေမယ့် Step ဆံပင်ညှပ်သည့် ဧည့်သည်၊ ဆံပင်ဖြတ်ချင်သည့် ဧည့်သည်တို့ကိုဖြင့် 'ချို' ကိုယ်တိုင် ဝင်လုပ်ပေးရလေသည်။

“မမချို”

“ရှင်”

“မေးချင်လို့ပါ။ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“ဘာများလဲ”

“အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲလို့ပါ”

“ဪ... ဒါများ အရွယ်တော်တစ်စိတ်ဟိုင်း နှစ်ဆယ် ကျော် အစိတ်ပိုင်းပေါ့ရှင်”

“ဟယ်!... ထကယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟုတ်လို့လား၊ အရမ်းနုတာပဲ။ သဲစုတို့က (၂၁) (၂၂) လောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်ထားတာ။ ဆိုင်ရှင်ဖြစ်နေလို့သာ တလေးတစား ခေါ်နေရတယ်။ အားနာလိုက်တာ မပြောပါနဲ့”

“ကျေးဇူးပါရှင်၊ နုတယ်ပြောလို့ ဘယ်သူ့စိတ်ဆိုးဖူးလို့လဲ”

“အဲဒီလို နုအောင်ပဲ ဦးရာဇာကို လုပ်ပေးလိုက်တာမဟုတ် လား”

“ဘယ်က ဦးရာဇာလဲ မမသက်”

“ဘယ်သူရှိမလဲ သဲစုရဲ့၊ နေဘုန်းရှိန်ကုမ္ပဏီက GM ပေါ့”

“အဲဒီဦးရာဇာက မမချိုကို”

“ဟယ်!... အသက်ကတော့ ပေါက်ကရောင်အောင် ပြော နေပြန်ပါပြီ။ ဟိုက ဒီနေ့မှ စရောက်တဲ့ customer ပါ သဲစုရယ်”

“ဦးရာဇာက နာမည်ကြီး မမချိုရဲ့၊ အရမ်းချမ်းသာပြီး အနေ လည်း အရမ်းတည်တာ။ ဒီနေ့အထိ သူ လက်တွဲမယ့်အမျိုးသမီးကို ဘယ်သူဖြစ်မလဲဆိုပြီး မီဒီယာတွေက စောင့်ကြည့်နေကြတာတဲ့”

၁၄ မယဒွိမောင်

“ဟုတ်တယ်၊ မာလာတို့လည်း ကြားဖူးတယ်။ သူ့ဘေးမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေမှ တစ်ပြုံကြီးပဲ။ ဆရာဝန်၊ အင်ဂျင်နီယာ၊ Miss တွေပါမက Member ထဲက မမတွေတောင် ကပ်နေကြတာ”

“အဲဒါတောင် ခုထိ လက်မထပ်ဖြစ်သေးတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တစ်ယောက်ကိုမှ စိတ်မဝင်စားလို့တဲ့လေ”

“ကေန္တု! မဟုတ်မှလွဲရော ဒီလူကြီးတော့”

“အသက်နော်၊ မဟုတ်မဟပ်တွေ ပါစင်သရင်းမယ် မကြန့်၊ ဟိုက ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း”

“တို့မမတော့ ကြားထဲက နာနေပြီဟေ့!”

မိန်းကလေးတွေချည်းမို့ သူများအတင်းကို နည်းနည်းတော့ ပြောမိကြသည်သာ။ Step ညှပ်ပေးပြီးပြီမို့ ‘သဲစု’ ကို ဆံပင်တွေ တင်မကျန်စေရန် သန့်ရှင်းပေးလိုက်ပါ၏။ ပတ်ထားပါသည့် ပိတ်စကို ဖယ်လိုက်ရင်း ‘အသက်’ တို့ပြောနေကြသည့် ‘ဦးရာဇာ’ ကို အမှတ်ရ သွားမိတာအမှန်ပါ။ မရည်ရွယ်ပါဘဲ ‘အစ်ကိုကြီး’ ဟု လွှတ်ခနဲ ခေါ်မိရုံဖြင့် ဆိုင်မှာ စနောက်စရာကိစ္စက ရှိလာတော့တာလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အတိတ်တမျက်နာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၃၅

မိန်းကလေးလူလှမြင်သည်နှင့် ပြီတိတိ ကြည့်တတ်သည့် အကြည့်မျိုး သူ့ထံမှာရှိမနေပါ။ အပြင်မှာ ကြားနေရပါသည့် အသက် ထက် ရှိရင်းစွဲရပ်က ပို၍တည်ကြည်လွန်းပါသည့် သူ့ကို ရင့်နေစေ တာပါလေ။ ဆိုဖိုကို များသောအားဖြင့် သိပ်နာမည်မကြီးသေးသည့် Model တွေ အနုပညာသင်တန်းဆင်းတွေ မကြာမကြာ လာတတ် ကြပေမယ့် ဤသို့သော ဒီတိဒီတိကြံပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကဖြင့် ရောက်မလာဖူး ပါ။

အခုတော့ မိန်းကလေးတွေ နှုတ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားနေပါ သည့် စီးပွားရေးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ‘ချို’ ဆိုင်ကို ခြေချမိရတယ်လို့ တကူးတကလာသည့်ပုံမျိုး မဟုတ်သဖြင့် ဒီအနီးနားပတ်ဝန်းကျင်မှာ နေတာသာဖြစ်ပေမည်။ ‘သဲစု’ နှင့် ‘မာလာ’ က ဆံပင်ညှပ်ရုံသာမို့ အမြန်ပြီးလေ၏။ ကောင်တာမှာ စာရင်းသွင်းစဉ် ‘ချို’ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေတာကို သတိထားမိသွားရပါသည်။

“နှစ်ယောက်စာ အတူတူယူရမှာမဟုတ်လား၊ လေးထောင် ငါးရာပါ”

“မမချို”

“ပြော”

“စိတ်ဝင်စားလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘာကိုလဲ”

“ဦးရာဇာကို ပြောတာလေ”

“ဟယ်!... ပေါက်တတ်ကရတွေ”

“သူ့ကို ကြံစည်နေကြတဲ့ မဒီတွေက အများကြီး မမရဲ့။

အိမ်ထောင်ရေးပွဲစားတွေကစ သူ့အိမ်မှာ ခြေချင်းလိမ်နေကြတာ။ တချို့ဆို အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး သူ့အိမ်ကို ဝင်ထွက်ခွင့်ရ အောင် ကြိုးစားကြလေရဲ့။”

“မိန်းမချေးကျလိုက်တာဟယ်”

“ခေတ်ကိုက မိန်းမတွေ စပိုးရတာကိုး မမရဲ့။”

“မိရတောင် လမ်းထိပ် Phone ဆိုင်ကကောင်လေးနဲ့ ပြီး ပြီ မမချီရဲ့။ ဒီမိန်းမ သိပ်မြန်တာ”

“နင်နော်”

ပြန်အိမ်းငွေပေးရင်း သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကားများပြီး ထုနေတာကိုကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ည (၈) နာရီထိုးခါနီး မှောင်နေချိန် ကိုတောင် ကြောက်လန့်ခြင်းမရှိပါလား။ ဒီအရွယ်ဆိုတာမျိုးက အန္တရာယ်ဆိုတာ လက်တစ်ကမ်းအကွာမှာတင် ရှိတတ်တာလေ။ ‘ချို’တို့ သင်တန်းတွေ လျှောက်တတ်ခဲ့ချိန်ကဖြင့် ည (၆) နာရီကျော်သွားသည်နှင့် စိတ်ပူပန်ပြီး မျက်စိပျက်လာရတော့တာပါ။ မိန်းကလေး

ဆိုတာမျိုးက ရဲတင်းရတာမျိုး ရှိမှ မရှိတာပဲ။

“လိုက်ကာချပြီး တံခါး lock ပိတ်ထားနှင့် ကြည့်ဌာ။ လူထပ်အဝင်ခံလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

“ခေါင်လှာလျှော်မယ့်လူနှစ်ဦး ကျန်သေးတယ် မမရဲ့။”

“ညဉ့်နက်နေပါပြီ လာဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူး။ မနက်ဖြန်မှပဲ လာလောက်မယ်။ လျှော်စရာရှိတာတွေ မမကားထဲကို သွားထည့်ပေးပါ နှင်းဖြူ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“ပြန်တော့မလို့လား”

“ဒေါ်လေး မျှော်နေလောက်ပြီ အသက်ရဲ့။ (၉) နာရီမထိုးခင် သိမ်းကြတော့နော်။ ကိုတင်မောင်လာနေပြီ”

“အေးပါ”

“နောက်တစ်ပတ်လဆန်းဆို အပေါ်ထပ်လုပ်ငန်းစလို့ ရပါပြီ”

“လူခေါ်ထားပြီလား”

“အေး ... နှစ်ဦးစီပေါ့။ ဒီအောက်ထပ်မှာ နှစ်ယောက် ထပ်ဖြည့်ပေးမယ်။ အသက်က အပေါ်ထပ်ဦးစီးရမှာဆိုတော့ (၆) ယောက် ခန့်လိုက်တာ”

“လွမ်းစရာလေးပါလား”

“လောလောဆယ် လူမသိသေးတော့ ဧည့်သည်သိပ်မရှိသေးပါဘူး။ နောက်ပိုင်းဆို အပေါ်ထပ်မှာက ပိုအလုပ်ရှုပ်တော့မှာ”

‘နှင်းဖြူ’ က နောက်ဖုံးထဲသို့ လျှော်စရာခြင်းတောင်း သွားထည့်ပြီးပြီးမှ ပြန်ရန်ပြင်ရတော့၏။ ဆိုင်မှဝန်ထမ်းတွေကို အိမ်ပြန်ချိန် မိုးချုပ်သဖြင့် ‘ချို’ က ဖယ်ရီစဉ်ပေးထားပါသည်။ အလာကိုတော့ ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ပင် လာခိုင်း၏။ ပြန်ယူရမယ့်ပစ္စည်းများကို စစ်ရင်း Slimbag အိတ်ကိုလွယ်ကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ကားပေါ်တက်၍ စက်နှိုးပြီးထွက်လာစဉ် နာရီမှ ည (၈) နာရီထိုးသံ မြည်လာလေ၏။ အိမ်က ခြံဝင်းနှင့်မဟုတ်ပါဘဲ တိုက်ခန်းမှ သိပ်မဝေးပါ။ ပြီးတော့ ဒီဆိုင်လေးဖွင့်ချင်၍ မေမေ့ခြံကိုရောင်းပြီး ဒီမြေကို ဝယ်ဖြစ်တာမို့ ယခုလက်ရှိနေရသည့်တိုက်ခန်းက အပိုင်မဟုတ်သေးပါလေ။ လစဉ်ငွေချေစနစ်ဖြင့် ပေးဝယ်လို့ရတာမို့ နေရာနေရာတစ်ခုကို ခက်ခက်ခဲခဲဖြင့် ရခဲ့တာပါပဲ။

ကားကို ကန်ထရိုက်တိုက်တန်းဝင်းထဲသို့ ကွေ့ဝင်၍ ရပ်လိုက်၏။ Phone ကြိုဆက်ထားတာမို့ ကားရပ်သည့်နေရာမှာ အိမ်မှကောင်မလေး ‘ရွှေဝါ’ က အသင့်စောင့်နေလေသည်။ ကားနောက်ဖုံးကိုဖွင့်၍ အဝတ်ခြင်းတောင်းကို ယူစေ၏။ ဆိုင်ဧည့်သည်

မများပါက လျှော်စရာနည်းပြီး ညဘက်အလုပ်အမြန်ပြီးပါသည်။

“တစ်ခြင်းပဲလား မမ”

“အေး”

ဓာတ်တော်ကားရှိရာဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြ၏။ ‘ချို’ ကို လာကြိုပါက ဒီအတိုင်းဆင်းလာတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ပစ်စရာအမှိုက်ထုပ်ကိုပါ ယူလာတတ်သဖြင့် အလုပ်နှစ်ခုပြီးပါသည်။ သုံးလွှာအထပ်သို့ lift ဖြင့်တက်လာခဲ့၏။ ဒီအချိန် ပြန်သူတွေမရှိတော့တာမို့ ဓာတ်လှေကားထဲမှာ ‘ရွှေဝါ’ နှင့် ‘ချို’ တို့သာ ရှိနေပါသည်။

“တင်းတောင်!”

Corridor မှ ဆက်လျှောက်ကာ အခန်းရှေ့ရောက်စဉ် လက်အားနေပါသည့် ‘ချို’ က လူခေါ် bell ကို နှိပ်လိုက်၏။ ခဏအကြာမှာ ဒေါ်လေးက တံခါးလာဖွင့်ပေးပါသည်။ မိန်းမသား ချည်းပဲနေကြတာမို့ သူစိမ်းတွေ အဝင်အထွက်ကို သတိထားနိုင်မှသာ တော်ပေမည်။

“ဆာလာပြီလား သမီး”

“ရေအရင်ချိုးမှာပါ ဒေါ်လေးရဲ့”

“လျှော်စရာ နည်းသားပဲ”

“ဒီနေ့ လူသိပ်မဝင်ဘူးလေ။ အရောင်စွန်းမယ့်ဟာကို

၄၀ မယသဒ္ဒါမောင်

သပ်သပ်စိမ့်နော် ရွှေဝါ၊ မမေ့နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

‘ချို’ က အဝတ်လျှော်စက်ထဲ အဝတ်တွေပစ်ထည့်၍ ဆပ်ပြာ ထည့်သုံးသည့် အပျင်းလိုမျိုး မနှစ်သက်ပါ။ ရေလုံထဲမှာ ခပ်ကြာကြာလေး ဆပ်ပြာမှုန့်ဖျော်၍စိမ့်ကာ လျှော်ပြီးမှ စက်ထဲသို့ ထည့်လေ့ ရှိပါ၏။ ရေညှစ်စက်ရော အဝတ်ခြောက်စက်ပါ သုံးတာမို့ စက်ထဲမှ ထွက်လာသည့် အဝတ်တွေကို တန်းပေါ်အသာလွှားလှန်းလိုက်ရုံသာ ရှိတော့တာပါ။

နေ့စဉ်ဝတ်နေသည့် အဝတ်တွေကိုတော့ လက်ဖြင့်သာ လျှော်တတ်ပြီး စောင်တွေ၊ အိပ်ရာခင်းတွေနှင့် ခြင်ထောင်တို့ကိုသာ စက်ဖြင့် သုံး၍ လျှော်လေ့ရှိပါ၏။ ချက်ပြုတ်တာကိုတော့ ဒေါ်လေးသာ ဦးစီးပြီး ‘ရွှေဝါ’ က ဘေးမှ ကူလုပ်ပေးရုံမို့ သက်သာလေသည်။ ယခုလို ညဘက်လုပ်စရာပါလာမှသာ ‘ချို’ လုပ်ပြ သင်ပေးသည့် အတိုင်း ‘ရွှေဝါ’ လုပ်ပေးရလေ၏။

ရေချိုးခန်းမှာ အဝတ်ရေလုံတွေ မရှိမှသာ ‘ချို’ ရေချိုးဖြစ် ပါသည်။ တစ်နေကုန် အညောင်းမထိုင်ချင်လို့ ဧည့်သည်တွေကို ဆံပင်ညှပ်ပေးသလို ခေါင်းလျှော်ပေးခဲ့သဖြင့် ပင်ပန်းနေတာအမှန်ပါ။ တချို့ customer တွေက ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတွေရှိပေမယ့် ‘ချို’

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းစာပေ ၄၁

လက်ရာကိုသာ နှစ်သက်ပြီး တောင်းဆိုတတ်သဖြင့် အပင်ပန်းခံရ လေ၏။ အထူးသဖြင့် ကောင်လေးတွေက အများစုပါပဲ။

အိပ်ခန်းထဲမှ မှန်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်မိပါ၏။ ‘ချို’ က နဂိုဆံဖုံးလှိုင်းကောက်မို့ ဆေးဖြင့် ကောက်စရာမလိုပါ။ ခေါင်းလျှော်လျှင် ဆံပင်ပျော့ဆေး၊ ပေါင်းတင်ဆေးဖြင့် လျှော်ဖြစ်ပြီး Dryer မှတ်ကာ ဘီးပြီးပြီး ခပ်မြင့်မြင့်လေးစည်းရုံဖြင့် ခေတ်မီသည့် Fashion Style လေး ဖြစ်ခဲ့တာပါလေ။

အသက်အစိတ်ဆိုတာ သိပ်များကြီးရင်နေပြီလား။ နုယ် လတ်ဆတ်သည့်အရွယ်လေးမှာ အချစ်စစ်ကို ရှာတွေ့ခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် ပူးစာမင်ရည်ကျခဲ့သဖြင့် လမ်းဆွဲခဲ့ရတာပါ။ ဘယ်သူ့မဆို ကိုယ့်အချစ်ဦး နှင့်သာ တစ်သက်တာ ပေါင်းဖက် လက်ထပ်ချင်ကြမည်သာ။ လွဲခဲ့ရ သည့် ‘ချို’ ၏ကံကြမ္မာကဖြင့် ‘အလွှာ’ တဲ့လား။ ကိုယ်ကြိုးစား လုပ်ကိုင်၍ရသည့် လုပ်အားခလခလေးကို ဟိုနား ဒီနား စီးနေသည့် ဖိနပ်ထစ်ရံနှင့်မှ နှိုင်းယှဉ်ပြီး နှိမ်ချခံရတယ်လို့။

ချစ်ခြင်း၏ နောက်ကွယ်မှ နာကျင်မှုဒဏ်ရာနှင့်အတူ နာ ကျည်ခြင်းအဆုံးမှာ ကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့သည်က ဥပမာကုန်ဝန်းတစ်ခုသာ ပါပဲ။ မှန်သည်ဟူသည့်စကားမျိုး မပြေဖြစ်ကြပါပဲ နှုတ်လက်ခြင်း ဇာတ်သိမ်းကာ ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတွေနယ် မလှပနိုင်ခဲ့ပါ။

မယုဒီမောင်

အလုံအလောက်မရခဲ့ပါသည့် မျက်ရည်တွေကြောင့် ချစ်သူ၏ စွန့်ပစ်ခဲ့ခြင်းကို 'ချိုသာခင်' သာ တစ်ယောက်တည်း လူ့လိမ့်ခံစားခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။

သတိမရချင်တော့တာအမှန်ပါ 'ကိုလေး' ရယ်။

“သမီးရေ... ပြီးရင် စားကြစို့”

ညစာစားရန် အချိန်လွန်နေပြီမို့ ထမင်းမဟုတ်ဘဲ ခေါက်ဆွဲပြုတ်ဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်လေးလုပ်ပေးမှာပါ။ 'ချို' တစ်ယောက်တည်း စားလျှင် မဝင်မှာစိုး၍ 'ရွှေဝါ' ရော ဒေါ်လေးပါ နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် လာထိုင်၍ ကူစားပေးတတ်လေ၏။ အထီးကျန်မှုကို 'ချို' သိပ်မှန်းမှန်း ဒေါ်လေး အသိဆုံးပင် မဟုတ်ပါလား။

“သက်သက်တို့ ဘယ်တော့ယူဖြစ်မယ်တဲ့လဲ”

“မသိဘူး ဒေါ်လေးရဲ့။ အလုပ်ရှုပ်နေတာနဲ့ ချိုလည်း မမေးမိဘူး”

“သမီးလည်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စဉ်းစားသင့်ပြီနော်”

ပြီးနုသာ ပြီးမိပါ၏။ အရမ်းကြီးတိုက်တွန်းတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ အသိပေးရုံမျှသာ တော်ပါသေးသည်။ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ကိုယ်စိတ် နှလုံး သုံးပါးအစုံဖြင့် နှစ်နှစ်ကာကာ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း စွဲစွဲလန်းလန်း ချစ်မိဖို့ 'ချိုသာခင်' မရဲတော့တာအမှန်ပါ။ ထိုလူလွယ်သည့်

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၇၃

အရွယ်မှာ ရခဲ့သည့် ဒဏ်ရာက အနက်ကြီးပင် မဟုတ်လား။

“ချစ်ပါတယ်” ဆိုတဲ့စကားကို 'ကိုလေး' မဟုတ်တဲ့ ဘယ်သူကိုများ ပြောပုံပါ့မလဲ။ အရူးအမူး ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ 'ချို' ဘဝမှာ ဖျောက်ဖျက်လို့မရခဲ့တာလေ။

(၄)

မှန်ရဲ့မှာရပ်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေသပ်မှု ရှိ မရှိ စစ်ဆေးရင်း Necktie ကို သည်ပင်းပတ်ချည်လိုက်ပါ၏။ တကယ်ပဲ နုငယ်သွားတာများလား။ GM ကို ခပ်ရဲရဲ မော့မကြည့်ရဲပါသည့် ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေပင် သူ့မျက်နှာကို တစေ့တစောင်း အကဲခတ်၍ ကြည့်နေကြမှန်း သူ့အလိုလို သိနေပါသည်။

ကောင်မလေး လက်စွမ်းက ဤမျှ ထက်မြက်နေပါသလား။ အတွေးဖြင့် ပြီးလိုက်ရင်း အလုပ်သွားရန် ပြင်ဆင်နေတာကို အပြီး သတ်လိုက်ရလေ၏။ တစ်ခါတလေ ဆံပင်ညှပ်နေပြီး တစ်ပတ်ကို သုံးခါလောက် ခေါင်းလျှော်လေ့ရှိသည့် သူ့ကိုမှ ဆိုင်လာဖြစ်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ပါရောလား ‘ချိုသာခင်’။

“ငါ့သားမျက်နှာ တယ်နုနေပါလား”

“ဒီပုံပါပဲ ဖေဖေရယ်”

“ဆံပင်ပုံပြောင်းသွားလို့ ထင်တယ်။ ဘယ်ဆိုင်မှာ ညှပ်ခဲ့တာလဲ”

“ဒီလိုပဲ အသိဆိုင်မှာပါ”

Breakfast ပိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်စဉ် ဖေဖေရော မေမေပါ သူ့ကို အကဲခတ်နေကြပါ၏။ အိမ်မှာ အမြဲတစေမနေဖြစ်သည့် သူက အိမ်ထောင်ဖက်ရှာပေးနေကြသည့် ဖွဲ့စားတွေကြောင့်ပါပဲ။ ကုမ္ပဏီကို တော့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ မလာရဲကြပါလေ။ သို့သော် အချိန်စောပြန်သည့်နေ့မျိုးမှာဖြင့် အိမ်မှာစောင့်နေကြတာက အမြဲပင် မဟုတ်ပါလား။

“ဒီညနေ စောစောပြန်ဖို့ အချိန်ပေးနိုင်မလား သား”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မေမေ”

“ပုလဲတို့မိသားစုကို ညစာစားဖို့ ဖိတ်မလားလို့ပါ”

“ဟုတ်သားပဲ သားရဲ့။ ဒီနေ့ Meeting လည်းမရှိဘူး မဟုတ်လား”

သူ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ဒီလိုသာ စိတ်ဖိစီးမှု stress တွေများနေရင် အိမ်ကနေ ထွက်ပြေးချင်စိတ်သာ ပိုပေါက်လာတော့

မှာပါ။ အကြောင်းရှာပြီး သူ့အိမ်ခေါ် ကိုယ့်အိမ်ခေါ်ဖြင့် ထမင်းတစ်ပိုင်း တည်း စားခိုင်းတာမျိုး။ လူရှေ့မှာ စားချင်သလို မစားချင်သလိုဟန်ဖြင့် တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်း ဟန်ပြစားကြတာမျိုးကို သူ သိပ်မုန်းလေ သည်။

အထူးသဖြင့် သူ့ထက် (၁၅) နှစ်ငယ်ပါသည့် ချာတိတ်မက ဦးလေးအရွယ်လောက်ရှိသည့်သူ့ကို “ကိုကို” ဟု ဖ်ခေါ်ရသည့်နှုတ် ကို အကြောက်ဆုံးပါပဲ။ ချွဲလွန်းပါသည့် ရုံးပတီသီးလို ဟင်းမျိုးကို တောင် ရှောင်တတ်သည့် ‘ဘုန်းမြတ်ရာဇာ’ ကိုမူ ‘ရွှေစင်ပုလဲ’ က ‘ကိုကို’ ဆိုပြီး ချွဲချွဲပျစ်ပျစ် ခေါ်ဝံ့ရတယ်လို့။ လေသံကြားရုံမျှ ‘အစ်ကို ကြီး’ ဟုခေါ်သံကိုမှ သူ ဘာကြောင့် နှစ်သက်ခဲ့ရပါသနည်း။

“ထမင်းစားတာက ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ်စားလည်းရတာပါပဲ မေမေရယ်။ ဟင်းတွေတစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးချက်ပြီး စားနိုင်ကြတာလည်း မဟုတ်။ အကုန်သွန်ပစ်ရတာ ဘယ်လောက်နှမြောစရာ ကောင်းလိုက် လဲ”

“ကွယ်...သားကလည်း”

“အကြောင်းရှာပြီး ခေါင်းစဉ်တပ်မနေပါနဲ့ မေမေရယ်။ ပုလဲ နဲ့ တွေ့စေချင်တယ်ဆိုရင်လည်း သူနဲ့ သီးသန့်တွေလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ လူကြီးတွေပါ လိုက်လာပြီး မပင်ပန်းစေချင်လို့ပါ”

မေမေမျက်နှာ ဝင်းသွားလေ၏။ သားတစ်ယောက်တည်းရှိ တာမို့ ဒီသားကို အရွယ်လွန်နေပြီး အိမ်ထောင်ချပေးချင်တာက ဖေဖေ ‘ဦးဘုန်းမြတ်’ နှင့် မေမေ ‘ဒေါ်နေဇာ’ တို့၏ အဓိကပင် မဟုတ်ပါ လာ။ တွေ့စေချင်တော့လည်း တွေ့ရုံပဲပေါ့လေ။ စိတ်ထဲ တွေ့မတွေ့ ကတော့ သူ့အပိုင်းပေါ့နော်။

“ဒါဆို တော်သေးတာပေါ့ သားရယ်။ ပုလဲလေးက လိမ္မာ ရေးခြားရှိတဲ့ ကလေးပါ”

“မိဘပိုက်ဆံထိုင်ဖြုန်းနေတာ လိမ္မာတာလား မေမေ။ လစဉ်လတိုင်း မရိုးအောင် Update ဖြစ်သမျှ အကုန်လိုက်လုပ်နေ တာက အဖြုန်းကိစ္စတွေချည်းပါ။ ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးကို ကျွန်တော် ယူဖြစ်ရင် ရှာသမျှ တက်တက်ပြောင်ရုံပဲ ရှိတော့မှာပေါ့”

“သားကလည်းလေ... မရခင် အဖျက်က အရင်ပြောနေ ပြန်ပါပြီ။ မရွှေစင်တို့လည်း အချမ်းသာကြီးထဲက ဆွေကြီးမျိုးကြီး ပါ”

“အဲဒါကြောင့်မို့ပဲ ပုလဲက ရတနာစိန်ကျောက် ဖယ်တောက် ကစားပြီး ကြီးပြင်းခဲ့တာပေါ့ မေမေ။ အထိန်းအကွပ်မရှိတဲ့ ဇွတ်အလို လိုက်ထားတဲ့ကလေးသာသာအရွယ်လေးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျမှဖြင့် ကျွန်တော် ရင်မောရုံပဲရှိတော့မှာပါ။ Party တွေ Club ဆိုတာတွေကို

နိစ္စသဘာဝတို့ အိမ်ရှင်မမျိုးနဲ့တော့ အိမ်ထောင်မကျပါရစေပါနဲ့ မေမေရယ်”

“သမီးက သားထင်သလောက် မဆိုးပါဘူး ရာဇာရယ်။ တွေ့ပဲ တွေ့ကြည့်ပါဦး”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော် ညနေ (၅) နာရီကျော်ကျော် ပြန်ရောက်စေရပါမယ်”

မေမေ ကျေနပ်သွားလေ၏။ လောလောဆယ် လူချင်းတွေ ဗိုသာ အဓိကမဟုတ်လား။ နောက်ပိုင်းကိစ္စကို နောက်မှပဲ ဆက်ရှင်းကြတာပေါ့လေ။ ဖေဖေက နည်းနည်းနောက်ကျမှ လာတတ်သဖြင့် ကုမ္ပဏီကို သူကားဖြင့် (၉) နာရီအရောက် ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ မိဘတွေက မိဘဝတ်တစ်ပါးကျန်နေတာကို ဖြည့်ဆည်းပေးနေပေမယ့် သူက ဖြင့် သားသမီးဝတ် မကျေပွန်ချင်သေးတာက ခက်နေလေသည်။

“တိ!”

မီးပွိုင့်မှာ ကားရပ်နေသည့် သူကားကို လမ်းတောင်းပြီး ဘေးဘက် (ယလက်ဖောင်းအနီး) လမ်းထဲဝင်လိုက်သည့် ကားအသေးကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိစဉ် ရင်ဘတ်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရပြန်၏။ အလို!... ‘ချိုသာခင်’ များလား။ ဆံပင်ကို မြှင့်မြင့်လေးချည်ထားတာ အပြာနုရောင်လက်ဖောင်းအင်္ကျီလေးကို One set လေးဝတ်လာတာက

ချက်ချင်းမှတ်မိစေတာလေ။

ဘေးနံ့မှာရှိနေသည့် အိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခု ပြုတ်ကျသွားတာကို ငုံ့ကောက်နေသဖြင့် သေချာသွားပါ၏။ သူက ကားဟွန်းကို တစ်ချက်မျှ တီးလိုက်မိစဉ် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်ပါသည့် မျက်ဝန်းတို့နှင့် ဆုံသွားရလေသည်။ သို့သော် သူ့မျှော်လင့်ထားသလို ရင်းနှီးဖော်ရွေသည့် အပြုံးမျိုးဖြင့် မတုံ့ပြန်ပါဘဲ ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြန်လှည့်သွားပါ၏။

အလို! သူ့ကို မမှတ်မိတာများလား။

မီးစိမ်းသွားပြီမို့ ကားမောင်းထွက်ခဲ့စဉ် သူမကားလေးက ဆိုင်ရှိရာလမ်းဘက်သို့ ချိုးကွေ့ဝင်သွားလေတော့သည်။ ဆိုင်ကိုသွားခဲ့တုန်းကဖြင့် လူကို ခင်မင်စွာ “အစ်ကိုကြီး” ဟု ခေါ်ခဲ့သည့် ‘ချိုသာခင်’ က အခုတော့ ဘယ်လိုများဖြစ်သွားရတာလိမ့်။ တကယ်ပဲ မမှတ်မိတာများလား။ ဒါမှမဟုတ် မမှတ်မိချင်ယောင်ဆောင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ဘယ်လိုလဲ ‘ချိုသာခင်’။

“အစ်ကိုကြီး” ဆိုပြီး Customer ကို ဆိုင်လာအောင် တမင်တကားများ ဆွဲဆောင်ခဲ့တာလား။

“ငါ ဒီနေ့ စောစောပြန်မယ်”

ကုမ္ပဏီရောက်ရောက်ချင်း ပြောမိသည့် ဦးဆုံးစကားကြောင့် သူ PA 'နေလင်းဇော်' က အံ့သြသွားလေ၏။ လုပ်စရာအလုပ်တွေ စုံနေသဖြင့် စိတ်က ပို၍ တိုလာရပါသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ဤသို့ စိတ်နှင့်ကိုယ် မကပ်သလိုမျိုး မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါလေ။

ဒီနေ့မှ စိတ်က မကြည်လင်ပါပဲ ခေါင်းထဲ ရှုပ်ထွေးနေရသလို ဖြစ်နေရတာပါလိမ့်။ မင်းကြောင့်ပဲလား 'ချိုသာခင်'။ မင်းရဲ့ အပြီးချိုချိုလေးကို မြင်ခွင့်မရရုံနဲ့ လူကို ဥပေက္ခာပြုသလိုမျိုး ခံစားချက်ဖြင့် ဘာကြောင့်များ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်နေရတာပါလဲ။ စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းထက် လက်တွေ့ကိုသာကြည့်ပြီး လုပ်ကိုင်တတ်သည့် 'ဘုန်းမြတ်ရာဇာ' ၏ ရာဇဝင်ကို ဖျက်ရတော့မှာလား။

“ကျစ်! ဘာတွေလဲကွာ”

“Lunch ပြင်ပေးမလို့ပါ Boss”

“မစားချင်ဘူး”

“ဗျာ”

“နားပင်းနေလား မစားချင်ဘူးလို့ ပြောနေတယ်လေကွာ”

နေ့လယ် (၁) နာရီထိုးနေပြီမို့ ထမင်းပွဲပြင်ပေးနေသည့် 'နေလင်းဇော်' က သူ့အော်သံကြောင့် ဘာလုပ်ရမည်မှန်းမသိတော့

ပုံပါ။ ဒီအချိန်ဆို သူမလည်း lunch စားနေပြီလား။ သို့တည်းမဟုတ် ဆိုင်ကိုလာသည့် customer တွေကိုပဲ ပြင်ဆင်ပေးနေရတာများလား။ သူ့ကိုသာ ဦးစားပေးပြီး ဝန်ဆောင်မှုပေးတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ တခြားသူစိမ်းယောက်ျားတွေကိုရော ယခုလိုပဲ ဖော်ရွေပျူငှာစွာ ဆက်ဆံတတ်ပါသလား။

ဘုရားရေ! သူ ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ။ နီးနီးကပ်ကပ် တစ်ကြိမ်လေး မြင်ခဲ့ဖူးရုံနဲ့ ဤမျှအထိ သူမအပေါ် စွဲလန်းစရာအကြောင်း မရှိပါလေ။ အတော့်ကို ရှုနှမ်းသည့်ကိစ္စရပ်ပါပဲ။ မည်သည့် Beauty Salon မှာမဆို ဒီလိုမျိုး ပြုမူပေးမှန်း သိထားပါလျက်နှင့် “အစ်ကိုကြီး” ဟူသည့် ခေါ်သံအောက်မှာ ကျဆုံးချင်ရတယ်လို့။

“နေလင်းဇော်”

“ဗျာ! Boss”

“ငါ အခုစားမယ်”

“ခင်ဗျာ”

ထမင်းချိုင့်ကို ပြန်၍စိပြီးဆင့်ကာ ခြင်းတောင်းထဲ ပြန်ထည့်နေပါသည့် သူ PA က သူ့ကို အံ့သြပြီးကြည့်ပြန်လေ၏။ အပြောင်းအလဲမြန်သည်ဟုများ ထင်နေပါသလား။ ‘ဘုန်းမြတ်ရာဇာ’ ဆိုတာ မဆင်မခြင်ဘဲ ဘယ်သောအခါမှ ဆုံးဖြတ်ချက်မြန်မြန်ဖြင့် လုပ်ဆောင်

၅၂ မယသဒ္ဒါစောင်

တတ်တာမျိုး မရှိခဲ့ပါလေ။ ဒီတစ်ရက်တည်းမှာသာ အခုတစ်မျိုး
တော်ကြာတစ်မျိုး ထူးဆန်းစွာ ဖြစ်နေရခြင်းပါပဲ။

“ငါ တကယ်စားမှာ အများကြီး မထည့်နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ Boss ”

ခုံမှထရပ်ကာ ထမင်းပွဲပြင်ပေးနေပါသည့် အခန်းထောင့်ရှိ
စားပွဲရှိရာဆီ လျှောက်ခဲ့ပါ၏။ စိတ်ဆိုတာ ထိန်းချုပ်မရသည့်အရာ
ဆိုပေမယ့် အရွယ်၏သိက္ခာနှင့် ထိန်းမတ်နိုင်ရမှာပါလေ။ ဒီနေ့
schedule ကို စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ညနေ (၄) နာရီမထိုးခင် ဒီနေ့
လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို အပြီးလုပ်ရမှာလေ။ ပြီးလျှင် ညနေ (၅) နာရီအမှီ
အိမ်ကိုအရောက်ပြန်ရမည်။ ပြီးတော့ မေမေပြောထားသည့်အတိုင်း
‘ရွှေစင်ပုလဲ’ နှင့် တွေ့ရမှာပါ။ ဒါပါပဲ။

“တောက်!”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ Boss ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ရေဘူးဖွင့်ပေးမလို့ပါ”

“ထားခဲ့ ထားခဲ့၊ ပြီးမှ လာသိမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ Boss ”

အနားမှာနေလျှင် စက်ကွင်းမလွတ်မည်စိုး၍ ‘နေလင်းဇော်’

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၅၃

အမြန်ဆုံး ပျောက်သွားလေ၏။ ထမင်းဝိုင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း
ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေသည်။ အဘယ်မျှ အထီးကျန်ရပါသလဲ။ ဆီပြန်ဟင်း
တွေနှင့်သာ အမြဲတစေ စားနေရတာက ပြီးငွေစရာကောင်းခဲ့တာ
ကြာပါပြီ။ မေမေ့က စီစဉ်ပေးပြီး အိမ်မှာခေါ်ထားပါသည့် ကောင်မ
လေးတွေက ချက်ပေးသည့် ဟင်းပေါ့ပေါ့တွေကိုသာ စားခဲ့ရတာ
ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပါပြီလဲ။

ဖေဖေထံမှ လက်လွှဲယူရမည့်အလုပ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား
လုပ်နေချိန်မှာမှ အောင်မြင်မှုရခဲ့တာပါ။ အဖေထက် သားက လက်
စောင်းထက်ပြီး စီးပွားရေးလမ်းကြောင်းမှာ နေရာရအောင် အားသွန်
ခွန်စိုက် ကြိုးစားခဲ့ရသဖြင့် အခက်အခဲများစွာကို ကြုံကြိုက်ခဲ့ရတာ
ပါပဲ။ ယခုလို အောင်မြင်ပြီး ဦးမော့နိုင်မှသာ နာမည်ကြီးပြီး ဒီလောက
မှာ လက်ထောင်နိုင်ကာမှ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို အပူတပြင်း စီစဉ်
လာရတယ်လို့။

“ဟင်း!”

လျှာပေါ်မှာ အရသာမရှိသဖြင့် လက်တစ်ဆင့်စာခန့် ထမင်း
ကိုသာစားပြီး ရပ်လိုက်ရတော့၏။ လောကမှာ ပြီးပြည့်စုံသည်ဟူ၍
ဘယ်အရာမှမရှိပါဆိုသည့်စကားက ကွက်တိမှန်နေတာပါလေ။

အထူးသဖြင့် ရတာကိုမလို လိုချင်တာကို မရနိုင်သည်က

၅၄ မယဒွါမောင်

သူပင် မဟုတ်ပါလား။

သာယာချမ်းမြေ့သည့် အိမ်ထောင်မျိုး ပြုချင်တာမှန်ပေမယ့် လက်တွေ့မြင်နေရသည်က သူ ရှေ့ကရှာသမျှကို နောက်ကထိုင်ဖြုန်းမည့် မိန်းမမျိုးကိုသာ အများဆုံးတွေ့နေရတာက အခက်ခဲဆုံးပါပဲ။ အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် မထွက်ပါဘဲ သူ့ကိုသာ ထိုင်စောင့်ပြီး ချက်ကျွေးဖို့ တစ်ခုသာ အာရုံစိုက်ထားမည့် ခပ်တုံးတုံးမိန်းမမျိုးကိုလည်း မရချင်ပါ။ လူတောမတိုးပုံလျှင် သူနှင့် အဘယ်သို့လိုက်ဖက်ပါမည်နည်း။

စီးပွားရေးလာဘ်လည်းမြင်ပြီး သူ့ကို နောက်မှ ပံ့ပိုးပေးနိုင်မည့် အိမ်ရှင်မိသပါသည့် ထက်မြက်သွက်လက်သည့် အမျိုးသမီးမျိုးနှင့်သာ လက်ဆက်ပေါင်းဖက်ချင်တာလေ။ ဒါဖြင့် သူမကရော လက်ရှိဆိုင်ပိုင်ရှင်မို့ စီးပွားရေးအမြင်မျိုးရှိနေတာကို သိခဲ့ရတာပါလေ။ ဒါဖြင့် သက်ဆိုင်သူများရှိနှင့်နေပြီလား။

ဘုရားဇေ! ဒါကို သူ ဘာလို့မတွေးမိပါလိမ့်။ ပါးချိုင့်လေးပေါ်အောင်ပြီးတတ်ပါသည့် နှုတ်ခမ်း၊ လင်းလက်တောက်ပနေပါသည့် မျက်ဝန်းနက်တစ်စုံ၊ ခါးသေးရင်ချို ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဘုံမရပ်လေးနယ်ချစ်စဖွယ် ဆံနွယ်လိမ်ခွေခွေလေးနှင့် 'ချိုသာခင်' မှာ ပိုင်ရှင် ရှိမရှိဆိုသည်ကို စဉ်းစားမိလိုက်ရုံဖြင့် ရင်ထဲ နွမ်းကျသွားရသည်က အမှန်ပါပဲ။

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၅၅

'ချို' စကားချိုချိုလေးပြောတတ်ပြီး သာယာသောလေသံတိုးတိုးလေးဖြင့် ခင်မင်ဖော်ရွေစွာ ပြောတတ်ပါသည့် အပြီးချိုချိုလေးကို မကြာခဏ မြင်ယောင်နေမိတာ ဘာကြောင့်များပါလဲ။ မင်းကို ဖျတ်ခနဲကြည့်မိစဉ်က ဖျောက်ဖျက်မရတဲ့ပုံရိပ်တွေကြားမှာ ရှုနှမ်းနှမ်း အိပ်မက်တွေ မက်ဖြစ်အောင်လို့ ကိုယ့်စိတ်အာရုံကို ပြုစားခဲ့ပါသလား 'ချိုသာခင်' ရယ်။

နောက် သန့်စင်ခန်း၊ ဘေစင်ရေသုံး၍ရစေရန် ပြန်ကြည့်ခိုင်းရပါသည်။ အပေါ်ထပ်မှာရော အောက်ထပ်မှာပါ ဒါက မရှိမဖြစ် ထားရမှာမို့ပါ။ ဒီညနေ အပြီးသပ်ပြီမို့ အခုမှပဲ သက်မချဖြစ်လေ၏။ ဒီဆိုင်အတွက် ငွေပုံနေရသဖြင့် ရှာစဉ်တယ်ထဲငွေစုတာကို ရင်ထားရတာ နှစ်ဝက်ခန့် ရှိနေလေပြီ။

“ရတယ် အစ်မ၊ ရေကောင်းကောင်းသုံးလို့ရပါတယ်”

“ပြီးရင် ပြန်လို့ရပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

လုပ်ခပါ တစ်ခါတည်းအပြတ်ရင်းပြီးပြီမို့ ကောင်လေးတွေက အမှိုက်တစ်စမကျန်အောင် ရှင်းလင်းပေးသွားပါသည်။ လက်သည်း ပြင်သည့်နေရာမှာ သုံးခုနှင့် ခြေထောက် Spá အတွက်က လိုလို မယ်မယ် ငါးခုပြင်ထားပါ၏။ ခြေသည်းအလှပြင်တာချည်း သီးသန့် မဟုတ်ဘဲ အမျိုးသားများပါ လာ၍ရစေရန် ကချင်ရိုးရာဆေးဖြင့် ခြေထောက်ကို နှိပ်နယ်သန့်စင်ပေးမှာမို့ပါ။ ‘ချို’ ဆိုင်က အမျိုးသမီး သီးသန့်မဟုတ်မှန်း လူအတော်သိနေတာ မဟုတ်ပါလား။

“မမ”

“ပြော ဝါဝါ”

“နားဖောက်ဖို့ နှစ်ဦးရောက်နေပါတယ်”

(၅)

ဆိုင်အပေါ်ထပ်ကို ဒီနေ့အပြီးဖြစ်အောင် ကိုယ်တိုင်ကြည့်ပြီး ပြောနေရပါ၏။ လက်သမားတွေ အချောသပ်သွားပေမယ့် ဆိုင်တွင်း Decoration က ကိုယ်တိုင်ညွှန်ကြားနိုင်မှသာ စိတ်တိုင်းကျမှာ မဟုတ်လား။ ‘ချို’ စိတ်ကြိုက် မျက်စိအေးသည့် အစိမ်းဖျော့ဖျော့ အရောင်ကိုသာ ဆေးခြယ်သုံးထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“အစ်မ မနက်ဖြန် ဖွင့်မှာမို့လို့လား”

“Tuesday လောက်မှ စမှာပါ”

“ဆိုင်က အတော်လူသိနေပြီနော်”

“အင်း”

ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကို ပစ္စည်းခုံတွေ သေချာစီမံခင်းပြီး

“ဖောက်ပေးလိုက်လေ၊ ခုထိ လက်မရဲသေးဘူးလား”

“သူတို့က မမဖောက်ပေးမှတဲ့။ ပြီးတော့”

“ဖြစ်ရမယ်”

‘ဝါဝါ’ က သူမကို အပေါ်ထပ်သို့ တက်ပြောကာ ဆင်းသွားလေတော့၏။ လိုလိုမယ်မယ်ပင် သန့်စင်ခန်းဘေစင်မှာ လက်ဝင်ဆေးလိုက်ပါသည်။ နားဖောက်တာက အခုခေတ်မှာ မိန်းကလေးတွေ မဟုတ်ဘဲ ယောက်ျားလေးတွေ ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား။ အောက်ထပ်သို့ လှေကားမှ ဆင်းလာစဉ် ဧည့်သည်အဆောင်ရှိရာနေရာသို့ တန်းရောက်ပါ၏။ အလို! ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်စောင့်နေတာက ခပ်ချောချောချာတိတ်လေးနစ်ယောက်အပြင် ‘ဦးဘုန်းမြတ်ရာဇာ’ ပါရှိနေတာလေ။ ဘယ်လိုလဲ-ညနေ (၄) နာရီကျော် အချိန်ကြီးရောက်လာရပါသလား။ ခေါင်းလျှော်မယ်ဆိုလည်း မနက်ပိုင်းသာကောင်းမှာလေ။

“နားဖောက်ကြမှာက”

“ကျွန်တော်တို့ပါ မမ”

“ဘယ်လား၊ ညာလား”

“မမ ကောင်းသလိုလုပ်ပေးလေ”

“နားသီးမှာပဲ ဖောက်မှာမဟုတ်လား၊ ဘယ်ဘက်ပဲ ဖောက်

ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီမှာထိုင်၊ မရုန်းနဲ့နော်။ အပေါက်လွဲသွားလိမ့်မယ်”

“အရမ်းနာလားဟင်”

“လှချင်ရင် အနာခံရမှာပေါ့။ ဆေးထိုးတာလောက် ဆတ်ခနဲ နာရုံပါ”

“နားကပ်တစ်ခါတည်း ပန်ပေးမလားဟင်”

“အနာကျက်တော့မှ ပန်လေ။ မဖြုတ်ရဲရင် ဒီမှာပဲလာဖြုတ်ပေါ့။ မမပန်ပေးမယ်”

“Ok!”

နားဖောက်သေနတ်မှာ ရွှေရောင်နားကပ်အလုံးလေးကို တစ်ခါတည်း တပ်လိုက်ပါ၏။ ကောင်လေးမေးခွဲကို အသာကိုင်လှည့်ကာ နေရာခံလွှဲစေရန် ဆွဲချာချိန်လိုက်ရပါသည်။ ဒီအလုပ်က လက်မရဲ စိတ်မရဲလျှင် လုပ်၍မရပါ။ သင်တန်းဆင်းစဉ်ကတည်းက သင်တန်းသူ (၁၀) ယောက်မှာ ‘ချို’ သာ အတတ်မြန်ပြီး အရဲဆုံးဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

“ဂျောက်!”

“ပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ”

“ဟာ! သိတောင်မသိလိုက်ဘူး”

“အညောင်မမိစေနဲ့၊ ပြည်တည်မှာစိုးလိုပြောတာ။ ယောင်တာ ဖြစ်ရင်လည်း မကြောက်နဲ့နော်။ အုန်းဆီလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ဆွတ်ပေးပါ။ အတံကိုလည်း လျှောက်မလှည့်နဲ့။ စနောက်ရင်း နားကိုထိရင် အနာ ဖြစ်ကုန်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

တစ်ဦးပြီးသည်နှင့် နောက်တစ်ယောက်ကိုပါ ဖောက်ပေးပါ ၏။ နားကပ်ဘူးလေးကို အဖုံးပြန်ဖုံးလျက် ကောင်တာပုံးထဲ ပြန်သိမ်း ကာ စာအုပ်ဖွင့်၍ ရေးမှတ်လိုက်စဉ် ကောင်လေးနှစ်ယောက်က ငွေ ရှင်းပေးလေသည်။ ‘ချို’ နောက်ကျောနံရံမှာ စာလုံးကြီးကြီးဖြင့် ဆိုင်းဘုတ်ရေးကာ ကျသင့်ငွေရေးထားပေမယ့် နှုန်းထားက ပြောင်း လဲတတ်ပါ၏။

“ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ မမ”

“အင်း... တစ်ပေါက်ကို ငါးရာပါ”

“ဒီအသီးလေးနဲ့တင် လှနေပြီ”

“နားကပ်ဝယ်လည်း သေးသေးလှလှလေးပဲ ဝယ်ပေါ့။ ယောက်ျားလေးတွေက အကြီးတွေနဲ့မလိုက်ဘူးလေ။ ကျေးဇူးပါ”

“သွားပြီ မမ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

ဆိုင်တံခါးမှထွက်သွားတာကို စောင့်ကြည့်ပြီးမှ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေပါသည့် သူ့ကို ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ အလို! မျက်နှာက မှန် ကုပ်ပြီး အလိုမကျပုံ ဖြစ်နေပါရောလား။ ရှေ့မှ ကလေးတွေက ဘာမှ သိပ်မကြာဘဲဖြင့် ဦးစားပေးပြီး လုပ်ပေးလိုက်မိတာလေ။

“အစ်ကိုကြီးက ခေါင်းလျှော်မလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်!”

‘ဟေ့! ဘယ်လိုကြီးလဲ။ ဆံပင်ညှပ်ထားတာလည်း သိပ်မကြာ သေးသဖြင့် ခေါင်းလျှော်မည်ဟုထင်ကာမှ မဟုတ်ဘူးတဲ့လေ။ ဒါဖြင့် ဘာကိုစွန့် ရောက်လာရပါသလဲ။ ခုံမှထတဲ ဆက်ထိုင်နေသဖြင့် ကောင်တာရှိရာဆီ ပြန်သွားဖို့က အခက်တွေ့နေလေပြီ။ ဘယ်လို လူကြီးပါလိမ့်။’

“ချိုက ဆိုင်ကိုလာတဲ့ Customer တွေကိုပဲ အခုလို မျက်နှာချိုပြီး စကားပြောတတ်တာများလား”

“ရှင်!”

“လမ်းမှာတွေ့ပြီး နှုတ်ဆက်ချင်တာကို မသိချင်ယောင် ဆောင်တတ်တယ်နော်”

ဟောတော်! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကလေးဆန်သည်ပုံနဲ့မျိုးဖြင့်

ပြောနေရပါသလဲ။ တကယ့်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေပုံပါလေ။ ဘာလဲ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်တုန်းကများတွေ့ခဲ့လို့ လူကို စိတ်ဆိုးနေတာပါလိမ့်။ ဒါမှမဟုတ် စောစောက ကောင်လေးတွေကြောင့်ပဲ မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာများလား။ ‘ချို’ အပေါ် ဝန်တိုမှုမျိုးပြသတာက သူစိမ်း ဖြစ်သည့် တစ်ဦးတည်းသောသူကို လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ကျော် အတိတ် မှာပင် ထားရစ်ခဲ့တာ ကြာခဲ့ပါပြီလေ။

အခုတော့ ထိုသို့ ဝန်တိုသည့်လူက ‘ချို’ ရှေ့မှာ နောက် ထပ်အသစ်ဖြင့် ရောက်လာရပါသလဲ။ ‘အသက်’ တို့က ဆံပင်ကောက် ပေး ပြောင်းပေးရသည့် ဧည့်သည်တွေကို ဂရုစိုက်ပြီးလုပ်နေရသဖြင့် ‘ချို’ ကို လှည့်မကြည့်ဖြစ်ကြပါ။ ဧည့်သည်ခံတန်းမှာ လူရှင်းနေပြီး သူနှင့် နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေဖြစ်လေ၏။

“အစ်ကိုကြီး ဘာကို စိတ်ဆိုးနေတာလဲ”

“မဆိုးပါဘူး၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်တာပါ”

အလို! ဟကယ်ပင် ကလေးဆန်သည့်လူကြီးပါပဲလား။ ‘ချို’ ကို စိတ်ဆိုးပြီး ရန်လာတွေ့ဖို့ကိစ္စနှင့် ရောက်လာဖို့က အချိန်ရှိသလိုပါလေ။ တကယ်ဆို စီးပွားရေးလောကမှာ နေရာတစ်နေရာ ဆုပ်ကိုင် ရပ်တည်နိုင်ဖို့က သူလိုအထင်ကရပျိုလ်မျိုးမှာ အဓိကအချက်ဖြစ်နေရ မှာပါ။ အခုတော့ ဘာမဟုတ်သည့်ကိစ္စလေးကို ပုံကြီးချိုပြီး ရောက်လာ

ရတယ်လို့။

“ဟိုတစ်ခါ ပြလိုက်တဲ့ပစ္စည်းက ရောင်းတာ မဟုတ်လား”

“အဲ!”

“အဲဒါ ကြည့်ဖို့ပြပေးပါ”

ရော်! ခက်တော့တာပါပဲ။ မျက်နှာတည်ကြီးဖြင့် ဈေးဝယ်ဖို့ အကြောင်းရှာပြပုံနဲ့ချေပြီ။ စောစောက ပြောပြီးရှာနေသည့် ပြဿနာ ကို ဖြေရှင်းတာမျိုးမလုပ်ဘဲ စကားလွှဲသွားပုံက သေသပ်ပုံ။ ‘အသက်’ တို့ရပ်နေပါသည့် နောက်ကျောတက်မှ လျှောက်လာပြီး ‘ချို’ ထိုင်နေ ကျ ကောင်တာရှေ့ရှိခုံမှာ သူ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီး”

“ပြလေ”

“မြော်စရာရှိတာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောမှ ချို သိရမှာပေါ့။ ဘာမှမပြောဘဲ မြို့ထားရင် စိတ်ထဲမှာ ကသိကအောက်ဖြစ်ရတယ်”

“ပစ္စည်းလာဝယ်တာလို့ ပြောပြီးပြီလေ”

ကြည့်စမ်း! ဒါက စိတ်ကောက်ပြတာပေါ့။ ကလေးလည်း မဟုတ်ဘဲ အမှတ်ထားရပါသလား။ ဒါမှမဟုတ် ‘အသက်’ တို့အနား မှာကို သတိထားမိ၍ပဲ သူ့စိတ်ကို ထိန်းလိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ သည်။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဆိုင်မှာ ဆံပင်ညှပ်ခေါင်းလျှော်ကိစ္စမျိုးဖြင့်

အကြောင်းပြုပြီး မလာပါဘဲ ပစ္စည်းဝယ်ဖို့ဆိုတာက သိပ်ကြီးခိုင်လုံသည့် reason မျိုးမှ မဟုတ်တာလေ။

“ဒါက Shampoo ဒါက မျက်နှာအတွက် Serum ။ ဒါက မျက်နှာသစ်ဆပ်ပြာ။ ဒါက Roll on၊ ဒါက Perfume အနံ့သင်းသင်းလေးပါ။ Toner တော့မလိုဘူး မဟုတ်လား။ ဘာတွေယူမှာလဲ”

“အကုန်ယူမှာ ဝယ်မှာလို့ပြောတာ”

“မရောင်းဘူး”

“ချို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဆိုင်မှာ တစ်ခုခုလာလုပ်လို့။ ဥပမာ-ခေါင်းလျှော်တာ၊ ဆံပင်ညှပ်တာမျိုးပဲလုပ်တဲ့ customer ကိုပဲ ချိုက လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းကို ရောင်းပေးလေ့ရှိတာပါ။ အခုလို တကူးတကကြီး တမင်ဝယ်တာမျိုးကို မရောင်းပါဘူး။ ချိုဆိုင်က စတိုးဆိုင်မှ မဟုတ်တာ”

“ချို”

သူ့မျက်နှာထက် ပြောင်းလဲသွားတာကို မြင်လိုက်ရပါ၏။ ‘ချိုသာခင်’ ဆိုတာ အမြင့်ကလူတွေကြောင့် အနင်းခံ၊ အနိမ့်ခံ၊ အပြောခံခဲ့ရသည့် နှစ်နာဘက်လူတန်းစားသာ ဖြစ်ခဲ့ရတာလေ။

ဒီတော့ ဤလူ ဒိတ်ဒိတ်ကြီပုဂ္ဂိုလ်ကို ‘ချို’ က မျက်နှာချိုသွေးပြီး ခင်မင်ဖို့က စိတ်ထဲမှာ မရှိပါလေ။ ကိုယ်နှင့်အဆင့်အတန်းမတူသည့် လူတန်းစားတွေနှင့် အမြင်မတူ အကြည့်မတူလို့ အပြောခံထိခဲ့သည့် စကားခါးခါးတွေက ခုချိန်ထိ နားထဲမှာ ကြားယောင်နေတုန်းပင် မဟုတ်ပါလား။

“ကိုယ်က ပျော်ချင်နောက်ချင်စိတ်နဲ့ ဒီကိုလာတာမဟုတ်ပါဘူး ချို။ စိတ်ထဲမှာ တစ်နေကုန် ခုပြီး နေလို့ထိုင်လို့ မရအောင် ဖြစ်နေခဲ့လို့ပါ”

ဘုရားရေ! ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်။ ပွင့်လင်းစွာမြှောက်လိုက်သည့် စကားက ဘယ်ကိုများ ဦးတည်နေတာပါလဲ။ ကောင်တာရှေ့နှင့်နောက်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေရသဖြင့် သူ ခပ်တိုးတိုးပြောသမျှ ရှင်းရှင်းကြီး ကြားနေရတာမို့ အံ့သြနေရတာလေ။ ဆိုင်မှာ ဧည့်သည်တွေရော ဝန်ထမ်းတွေပါ ရှိနေပါလျက်နှင့် ဘာကိုမှ မရှိနိုင်မလန့်ဘဲ ပြောနေတာများလား။

“ဘာကို စိတ်ခုနေတာလဲ”

“မနက်က ပွိုင့်မှာ ချိုကားနဲ့ ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး ကိုယ့်ကားလည်း ရပ်ခဲ့တယ်”

“အဲဒီတော့”

“ကိုယ် ဟွန်းတီးလိုက်တာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပေမယ့် မသိ
ယောင်ဆောင်တာ ဘာသဘောလဲ”

“ကြည့်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ချို့မှ သတိမထားမိတာ။ နေပါဦး အစ်ကိုကြီးရဲ့ကားမှန်ကန်
ဒီဗျိုရောင်တပ်ထားတာ မဟုတ်လား။ လှမ်းကြည့်ရုံနဲ့ ရုတ်တရက်
ဘယ်မှတ်မိပါ့မလဲ။ သေချာမှ မမြင်ရတာကို”

သူ ငြိမ်သွားလေ၏။ အခုမှ ကိုယ့်ကားအခြေအနေကို ဆန်း
စစ်မိသွားပုံပါပဲ။ ‘အသက်’ သာကြားလျှင် ရယ်တော့မှာအမှန်ပါ။
ဘာမဟုတ်တာလေးကို ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်ပြီး ‘ချို့’ ကို ရန်လာရှာ
နေတာ မဟုတ်လား။ လုပ်ငန်းကြီး လုပ်နေပါသည့် စီးပွားရေးပုဂ္ဂိုလ်
က ဘာမဟုတ်သည့် ‘ချို့သာခင်’ ကို ယခုလို ပတ်သက်ချင်နေရတယ်
လို့။

“ကိုယ်က ... ကိုယ်က”

“ထားပါတော့၊ ချို့ဘက်က လွန်သွားတာရှိခဲ့ရင် အစ်ကိုကြီး
ကို တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျေနပ်ပါရဲ့လား။ ဘာမှ မလိုအပ်ဘဲနဲ့တော့
အကြောင်းပြပြီး ဒီပစ္စည်းတွေ မဝယ်ပါနဲ့။ ငွေကို အလဟဿဖြုန်းတာ
မျိုး မဖြစ်စေချင်လို့ပါ”

သူ့မျက်နှာထက် အားနာပြုံးနှင့်အတူ ကျေနပ်သွားပုံရလေ
သည်။ အမှန်ဆို ‘ချို့’ က တော်ရုံနှင့် ဖော်ရွေရင်းနှီးပုံမပြတတ်ပါ။
အခုတော့ဖြင့် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို နာမည်ကြီးအရှိန်အဝါကြီးသူပို့ မလေးမစား
မဆက်ဆံချင်လို့ပါပဲ။

အံ့သရပါ ‘ဦးဘုန်းမြတ်ရာဇာ’ ရယ်။

(၆)

ကားကို ခြံထဲသို့ ကွေ့ဝင်လိုက်စဉ် တိုက်ရှေ့ပေါ်တီကို အောက်မှာ ရပ်ထားပါသည်။ ကားကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ဧည့်သည် တော့ တကယ်ပဲရောက်နေပါရောလား။ တစ်နေကုန် မတင်မကျဖြစ်ခဲ့ ရပါသည့်စိတ်က အေးခဲ့ရကာမှ နောက်ထပ်ရင်လေးစရာအကြောင်း က ထပ်ပေါ်လာပြန်လေပြီ။

ဟိုကားပြန်ထွက်ရခက်မှာစိုး၍ သူက ကားကို ဂိုဒေါင်ထဲ တစ်ခါတည်း မောင်းဝင်လိုက်ပါ၏။ အပြင်ပြန်ထွက်ဖို့အကြောင်းမှ မရှိတော့တာလေ။ လက်မှနာရီက ညနေ (၅) နာရီကျော်နေပြီမို့ ပြောထားသည့်အချိန်ထက် သိပ်နောက်မကျသဖြင့် တော်ပါသေး သည်။ တိုက်ရှေ့သို့ ပြန်လျှောက်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လိုက်စဉ် ဧည့်ခန်းမှာ

ရှိနေသည့် ‘ရွှေစင်ပုလဲ’ တို့မိသားစုကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

“သား ပြန်ရောက်တာစောသားပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

“ညနေစာစားဖို့ သားကိုစောင့်နေတာပါ”

“စားနှင့်ကြရောပေါ့ မေမေရယ်။ ကျွန်တော် သိပ်မဆာလို့ ဘာမှမစားချင်တော့ဘူး”

“ဘာစားခဲ့လို့လဲ၊ သားကလည်း”

“ကျွန်တော် ရေချိုးပြီး ပြန်ဆင်းလာမှာပါ မေမေ”

‘ရွှေစင်ပုလဲ’ က နှုတ်ခမ်းစုပြုလေ၏။ လူကြီးတွေ အတင်း တွန်းပို့ရုံနဲ့ လူငယ်နှစ်ယောက်က နီးစပ်လာနိုင်ပါ့မလား။ အထူးသဖြင့် ဒီညနေလေးမှာတင် သူ့စိတ်အစဉ်ကို ပျော့ပျောင်းစေခဲ့တာက ‘ချိုသာ ခင်’ ကြောင့်ပဲ။ အထူးသဖြင့် ‘ချို’ ကိုယ်တိုင် ဖျော်တိုက်လိုက်ပါ သည့် ကော်ဖီခါးခါးလေးနှင့် Butter cake က သူ့ဝမ်းကိုရော စိတ်ကိုပါ အာဟာရပြည့်ဝစေတာအမှန်ပါ။ ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးပြီး ပူလောင်ခဲ့သည့် အပူကို အချိန်ခဏလေးအတွင်းမှာ အေးမြစေအောင် ‘ချို’ သာလျှင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့လေ၏။

အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကာ ရေချိုးလိုက်ပါ၏။ မျက်နှာထက် မှ အပြီးတွေကို မြင်နေရတာမို့ သူ အံ့သြမိသွားပါသည်။ ‘ဘုန်းခြံတ်

၇၀ မိမိ မယသဒ္ဒါမောင်

ရာဇာ' ဆိုတာ အမြဲတစေ မျက်နှာတည်ကြီးဖြင့်သာနေပြီး မျက်ခုံးကို တွန့်ချိုးထားလေ့ရှိတာ မဟုတ်ပါလား။ ဒါဖြင့် သူ့ကို ဒီလိုမျိုး မျက်နှာ ကြည်လင်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တာက ဘယ်သူများပါလိမ့်။

မေမေတို့ သဘောတူတာက တစ်ယောက်၊ သူ စိတ်ဝင်စား တာက အခြားတစ်ယောက်ဖြစ်နေလေပြီ။ သိပ်ကြီးချမ်းသာပုံမရသည့် 'ချို' နှင့် သူ့ကို မိဘတွေက သဘောတူကြပါမလား။ မဟုတ်သေးပါ ဘူး။ 'ချို' ကို ဖွင့်ပင်မပြောရသေးပါဘဲ ရှေ့ကို ကြိုတွေးနေမိတာက သူ အတော်လွန်နေလေပြီ။

'ချို' ကရော ကိုယ့်ကို ပြန်စိတ်ဝင်စားပါ့မလား။

"ဟင်း"

အဝတ်အစားလဲကာ သက်မကို ကျိတ်ရိုက်လိုက်မိပါ၏။ အပေါ်ထပ်မှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့စဉ် ဧည့်သည်တွေ ထမင်းစားပြီးချိန်နှင့် ကွက်တိဖြစ်လေသည်။ မျက်နှာစုံညီ ထမင်းစားချင်၍ ရှောင်တာမျိုး မဖြစ်စေရန် ဧည့်ခန်းမှာ အချို့ပွဲဖြင့် ဧည့်ခံချိန်မှာဖြင့် သူ အတူဝင်ထိုင် ဖြစ်လေ၏။

"ကိုကိုရော မသောက်ဘူးလား"

"ဟင်အင်း"

"ဘာစားခဲ့လို့ မဆာတာလဲ"

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၇၁

"ဒီပြန်ကားနီး ကော်ဖီနဲ့မုန့် စားထားလို့ပါ"

"ကော်ဖီဆိုင်ဝင်ခဲ့တာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး"

သူ့ကို ဦးနှောက်စကားပြောနေသည့် 'ရွှေစင်ပုလဲ' ကို ကြည့် မိပါ၏။ လှသည်၊ ငယ်သည်၊ ချောသည်ဆိုသည့် မှန်စိရှိတဲ့ အလှကြည့် စရာ ကော်ရှပ်နယ်ပင် မြင်မိလေသည်။ သူနှင့် အတော်အသက်ကွာ လွန်းတာကိုလည်း သဘောမကျပါ။ အရွယ်ကြီးရင့်လာသည်နှင့်အမျှ သူနှင့်တွဲသွားပါက သားအဖဟု မြင်ကြမှာကို အစိုးရိမ်ဆုံးပါပဲ။ ကွာခြား မှုဆိုသည့် အသက်အပိုင်းအခြားအရ အမြင်ရော အတွေးအခေါ် အယူအဆပိုင်းမှာပဲ ကွဲပြားလာနိုင်တာပါလေ။

ဒါဖြင့် 'ချိုသာခင်' နှင့်ဆိုလျှင်ကော -

"ကိုကို"

"ဟင် ... ဘာလဲ"

"ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ။ ပုလဲခေါ်နေတာ သုံးလေးခွန်း ရှိနေပြီ"

"အင်း ... ကိုယ်တို့အရွယ်က အတွေးများတဲ့ အရွယ်မို့ ထင်ပါရဲ့"

"လေလေးက သန့်တယ်နော်"

၃၂ ပယဒ္ဒါမောင်

ခြံထဲဆင်းဖြစ်တာမို့ နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေပါ၏။ သူ့လက်မောင်းကို လာကိုင်သော်ငြား စိတ်ထဲ မည်သို့မျှမဖြစ်ပါ။ ‘ချို’ နှင့်ဆိုပါက အကြည့်တစ်ချက် အပြုံးတစ်ပွင့်နှင့်ပင် ရင်ထိတ်စေရဦးစိတ်လှုပ်ရှားလာရတာလေ။ မျက်နှာကိုထိကိုင်တာ၊ ခေါင်းကိုခပ်ဖွဖွ လျှော်ပေးတာကအစ နူးညံ့ခြင်းအတိ စေတနာအပြည့်နှင့်ပင် မဟုတ်ပါလား။

“ပုလဲ”

“ရှင် ကိုကို”

“ကိုယ်တစ်ခုသိချင်လို့ မေးပါရစေ။ စိတ်တော့မဆိုးပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပုလဲမှာ ချစ်သူမရှိဘူးလား”

“ဟင်!”

ထင်မထားသည့်မေးခွန်းမို့ လန့်သွားကာ သူ့ကိုမော့ကြည့်လေ၏။ (၁၉) (၂၀) ဆိုသည့် အသက်အရွယ်မှာ ချစ်သူဆိုတာကိုတော့ အပျော်တမ်းကစားသည့်နှယ် ထားကြမှာပါလေ။ မညာစတမ်းပေါ့ ‘ရွှေစင်ပုလဲ’။ မရှိပါဘူးလို့ ငြင်းတာမျိုးကို ကိုယ်က လွယ်လင့်တကူ ယုံလိမ့်မယ်လို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။

“ကိုကို ဘာလို့ ဒီမေးခွန်းမျိုးမေးရတာလဲ”

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၃၃

“သိချင်လို့ပေါ့။ ဘာလဲ မလိုအပ်တဲ့မေးခွန်းလို့ ပုလဲထင်နေသလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ကိုယ်တော့ ပွင့်လင်းတာကို အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ သတ်မှတ်ထားပါတယ်”

“မာမိက ချစ်သူထားတာနဲ့ လက်ထပ်တာကို တခြားစီဆိုပြီး ကဏ္ဍခွဲခိုင်းထားတယ် ကိုကို”

ကောင်းပါလေ့။ ချစ်သူတော့ ကြိုက်သလောက်ထားပါ။ အချိန်တန်လျှင်တော့ ဒီလူကို လက်ထပ်ရမည်ဆိုပြီး စေတစ်လုံးအမိန့် မျိုးဖြင့် သမီးဖြစ်သူကို အုပ်ချုပ်ထားတာပါလား အန်တီ ‘ဒေါ်ရွှေစင်’။ မတည်ငြိမ်သေးတဲ့အရွယ်လေးကို (၁၅) နှစ်ခန့်ကွာခြားလွန်းပါသည် သူ့လိုကြီးရင့်သူနှင့် အဘယ်ကြောင့်များ တွဲဖက်သဘောတူရပါသနည်း။ သူ့နောက်မှ သက်မဲ့အရာတို့က အကြီးဝင်နေမည် ထင်ပါ၏။

“ဒါဖြင့် ချစ်သူရှိတယ်လို့ ဝန်ခံတဲ့သဘောပေါ့”

“ပုလဲ ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်မှာပါ”

“ခဏလေးပါ ပုလဲ။ ကိုယ် အဲဒီအထိ မတွေ့သေးဘူး ဆိုတာကိုတော့ သိစေချင်တယ်”

“ရှင်”

“ပုလဲနဲ့ကိုယ် အသက်ဘယ်လောက်ကွာလဲ သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါတောင် ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားထားတယ်ပေါ့”

“ပုလဲပြောရင် ကိုကို စိတ်ဆိုးမှာလား”

“ပြောကြည့်လေ”

“ကိုကိုက လက်ထပ်ဖို့ ငြင်းဆန်သင့်တဲ့လူမှ မဟုတ်တာ”

ဆိုးပါ။ ဘယ်လိုများ ခေါင်းထဲရိုက်သွင်းထားသည့် ဒိုင် (Dialogue) တွေပါလိမ့်။ သူ့ကို ယူကိုယူမှဖြစ်မည်ဆိုပြီး တစ်သွေး တစ်သံ၊ တစ်မိန့်ဖြင့် သမီးဖြစ်သူကို အိမ်ထောင်ချပေးစေချင်သည့် မိဘတို့၏ စေတနာက အနည်းငယ်တော့ ညစ်နေမည်ဟု ထင်မိလေ၏။ အထူးသဖြင့် သူ့ရော ‘ပုလဲ’ ပါ စေခိုင်းလို့ရသည့် စက်ရုပ်မျိုး မဟုတ်ပါဘဲ နှလုံးသားကိုယ်စီရှိကြသည့် သက်ရှိလူသားတွေ ဖြစ်နေတာပါလေ။

“ဒါဖြင့် ကိုယ့်ကို ပုလဲ ချစ်နိုင်လို့လား”

“အဟင်း! ... အဲဒါလည်း ပုလဲဖြေရမယ့် မေးခွန်း မဟုတ်ဘူး ကိုကို။ အချစ်နဲ့အိမ်ထောင်ရေးက သီးခြားစီရှိနေတဲ့အရာတဲ့”

သေစမ်း! ... အရှိုက်တည့်တည့်ကိုမှ ထိုးနှက်လေသလား။

ဒီအရွယ်လေးနဲ့ ဒီလိုစကားလုံးကြီးကြီး ပြောတတ်အောင် မည်သို့များ သင်ထားပေးတာပါလိမ့်။ လူ့အခွံကြီးသက်သက်နှင့် တစ်သက်လုံး ပေါင်းဖက်သွားချမည့်ကိစ္စက အတော့်ကို သွေးပျက်ချောက်ချားဖွယ်ရာ ပါပဲ။ သူ၏အိမ်ထောင်ဘက်ဖြစ်ထိုက်ဖို့ ‘ရွှေစင်ပုလဲ’ ထံမှ ဘယ်လို အရည်အချင်းတွေများ ရှိနေပါသလဲ။

“အဲဒါလည်း အန်တီ ပြောတာပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ်ကတော့ အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ပေါ့ပျက် ပျက်သဘောထားပြီး မပြုနိုင်တာအမှန်ပဲ ပုလဲ”

“ဟင်”

“ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို အရသာရှိစေချင်ရင် ကော်ဖီမှုန့်၊ သကြား၊ နို့ဆီဆိုပြီး အချိုးအစားမှန်အောင် ဖျော်နိုင်မှရသလို ထမင်းနဲ့ တွဲစားမယ့် ဟင်းတစ်ခွက်ကိုလည်း အပေါ့အငန် အစပ်အဟပ်တည့် အောင် ချက်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီလိုပဲ အိမ်ထောင်ရေးကို ချီအပ်ချက် မလစ်ဟာစေအောင် အလေးအနက်ထားစေချင်တာပါ”

“ပုလဲ နားမလည်ဘူး”

“အချစ်၊ ကြင်နာမှု၊ တွယ်တာမှု၊ မြတ်နိုးမှု၊ ဟန်ဖိုးထား

၇၆ မိမိ မယုဒ်မောင်

အလေးထားမှု ရှိသင့်ကြောင်းကို သံယောဇဉ်နှောင်ကြီးမှူး မထားတတ်ရင် အိမ်ထောင်တစ်ခုကို မျက်စိမှိတ်ပြီး ထူထောင်လို့ မရဘူးလို့ ပြောနေတာပါ။

‘ပုလဲ’ က သူ့ကို တအံ့တသြဖြင့် ငေးကြည့်နေလေ၏။ တိုက်ရှေ့ရှိ ဒန်းထက်မှာ သူထိုင်လိုက်သဖြင့် ‘ပုလဲ’ ပါ အတူထိုင်လိုက်လေသည်။ ညက အမှောင်လုနေချိန်မှ အလင်းရောင်က စပျောက်နေလေပြီ။ လေပြည်တစ်ချက် သွေးလိုက်သော်ငြား သိပ်ကြီးမအေးသွားပါ။ ရင်တွင်းမှာ ပူလောင်ခြင်းက တစ်ဖန်ပြန်ပျိုးနေပြီ မဟုတ်လား။

“ကိုကိုဆိုလိုတာက”

“ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကိုပဲ လက်ထပ်ချင်တာပါ”

“ကိုကိုမှာ ချစ်သူမရှိတာ”

“မှန်တယ်၊ အရင်ကမရှိခဲ့ပေမယ့် အခု ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိနေပြီ ပုလဲရဲ့”

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

သူ မပြောဖြစ်ပါ။ ပြောရန် မလိုအပ်ဟု ယူဆထားခြင်းကြောင့်ပါပဲ။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စဆိုတာ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ပြောလို့မရနိုင်တာလေ။ စီးပွားရေး

အတိတ်တမျှန်နာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၇၇

ကိစ္စမှာတောင် လျှို့ဝှက်ထားရသည့်အချက်တွေ ရှိနေတာ မဟုတ်လား။

“ကိုကိုက အဲဒီတစ်ယောက်ကိုပဲ လက်ထပ်မယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို ပုလဲက မာမိတို့ကို ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ”

“ပုလဲပြောဖို့ မလိုပါဘူး။ ကိုယ်ပဲ ပြောမှာပါ။ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်ပဲရှင်းရမှာပေါ့”

“အန်တီဇာတို့ သိပြီးပြီလား”

“မသိသေးဘူး။ ကိုယ်မှမပြောရသေးတာ”

“အဲဒီတစ်ယောက်ကို တွေ့ဖူးချင်လိုက်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပုလဲထက် ကံကောင်းလို့ပေါ့”

ကံကောင်းလို့တဲ့လား။ တကယ်တမ်း ကံကောင်းမှုကို မျှော်လင့်ထားတာက သူသာပါလေ။ ဘာမှ သိပ်မကြာသေးပါဘဲ လပိုင်းလောက်သာရှိခဲ့တာပါ။ ကိုယ် ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ ‘ချို’ ရယ်။ “မြင်မြင်ချင်ပဲ ချစ်မိတယ်” ဆိုတဲ့စကားလုံးတွေက သီချင်းရေးဆရာတွေရဲ့ သီချင်းထဲမှာပဲ ကြားဖူးခဲ့လို့ သူ ယုံပင်မယုံခဲ့ပါလေ။

အတော်ရှေးနှစ်လွန်းသည့်အဖြစ်အပျက်ပါပဲ။ စီးပွားရေး

၇၈ မမသဒ္ဒါမောင်

လောကထဲမှာ ခြေချပြီး မတ်မတ်ရပ်တည်ဦးဆောင်နိုင်ဖို့ အသည်း အသန် ကြိုးစားနေရပါသည့် သူလိုလူက ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်မှာ အမှတ် မထင် တွေ့ခဲ့ရပါသည့် မိန်းမချောလေးအပေါ်မှာ ဤမျှအထိ လေး လေးနက်နက် နှစ်နှစ်ကာကာဖြင့် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်မိသွားလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမျှ မထင်ခဲ့ပါ။

ရင်ထဲမှာ တကယ့်ကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲနှင့် 'ချို' ကို ချစ်နေ ပြီဆိုတာကို သိပါရဲ့လား။

“ပုလဲက ဆုတောင်းနည်းခဲ့တာများလား။ ဒါမှမဟုတ် ရှေး ကုသိုလ် နည်းခဲ့လို့ပဲ ဒီဘဝမှာ ကိုကိုနဲ့ ဖူးစာဆုံဖို့ မင်ရည်ကျခဲ့ရတာ ပဲ ထင်ပါရဲ့”

မူနီပျူ လရောင်ကို ဝေးကြည့်ရင်း 'ပုလဲ' က ခပ်ညည်း ညည်းလေးပြောနေပါသည့် 'ရွှေစင်ပုလဲ' ကို ကရုဏာသက်မိပါ၏။ “အချစ်” ဆိုသည့်အရာမျိုးက သနားကရုဏာသက်မိရုံနှင့် ဖြစ်တည် လာနိုင်တာမှ မဟုတ်တာလေ။ နံဘေးမှ ထိုင်နေပါသည့် 'ပုလဲ' ကို နှစ်သိမ့်ပေးချင်ပေမယ့် ဘယ်လိုနည်းလမ်းမျိုးဖြင့် နှစ်သိမ့်ပေးရမည် မှန်း သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် မသိပါချေ။

ဦးနှောက်ထဲပေါ်လာသည့် မေးခွန်းတွေကိုမပြေနိုင်သည့် လူ ငယ်ကလေးလိုဖြစ်နေပြီး သက်ပြင်းရည်ကြီးကိုသာ ချလိုက်မိတော့၏။

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကပျာ ၇၉

'ချို' သက်ဆိုင်သူရှိနှင့်ပြီးသားလား။ ချစ်ခြင်းကို ဦးညွှတ် မပေးရသေးလျှင်ဖြင့် ကိုယ်တောင်းဆိုချင်သည့် အဖြေကို ခေါင်းမခါ ချင်ပါနဲ့နော်။ တောင်းဆိုပါရစေ 'ချို'။

(၇)

အပေါ်ထပ်မှ လက်သည်းခြေသည်း ပြုပြင်ပေးခြင်း၊ အလှဆင်ခြင်း၊ ဆေးဖြင့်နှိပ်နယ်ပေးပါသည့် Spa စဖွင့်ပြီး ဆိုင်က လူစည်ကားနေတော့လေ၏။ ဝန်ထမ်းအသစ်တွေလည်း ပြည့်ပြည့်ဝဝ ခန့်ထားသဖြင့် 'ချို' က ကောင်တာထိုင်ရုံသာ နိုင်တော့တာပါ။ အသစ်ခန့် လိုက်သည့် အောက်ထပ်ဝန်ထမ်းထဲမှာ 'ရတနာ' ဆိုသည့် ကောင်မလေးက ရပ်ရည်လေးလည်းရှိ၊ ကျွမ်းကျင်မှုလည်းပိုကာ လက်လည်း ရဲသဖြင့် အမျိုးသားတွေ မျက်စိကျကြပြီး ဆံပင်ညှပ်ကာ နားဖောက်တာကိုပင် စိတ်ချလက်ချ လက်လွှဲလို့ရနေလေပြီ။

“ဘယ်လိုလဲ ပျင်းနေပြီလား”

လှေကားမှ ဆင်းလာသည့် 'အသက်' က မေးလိုက်သဖြင့်

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၀

လူဝင်စာရင်းမှတ်နေရင်း မော့ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ အပေါ်မှာ 'အသက်' ဦးစားပေးနေတာမို့ အောက်ထပ်နှင့် စာရင်းမရှုပ်တော့ပါလေ။ သို့သော် အလှဆင်ပစ္စည်းတွေက 'ချို' ပဲ ကိုင်ထားတာမို့ ခေါင်းအရွယ်ရဆုံး ဖြစ်နေတုန်းပါပဲ။

“ဒီလိုပါပဲဟယ်”

“လေသံက လူမမာလို ပျော့နေလိုက်တာချို့ရယ်။ ဘာလဲ High Boss ကြီး မလာတာကြာတာနဲ့ မျှော်နေမိပြီလား”

“အသက် သိပ်မကြီးသေးပါဘူး အသက်ရယ်။ ပြောချလိုက်တာ ကြည့်ပါဦး”

“တွေ့လား၊ ပြောရင်လည်း မဟုတ်ဘူးငြင်းတယ်၊ မမြင်တာကြာလို့ လွမ်းပြီး ပိန်တောင်ပိန်နေပြီ”

“အံ့နယ် ... ဒီရက်ပိုင်း စိတ်ရောလူပါ ပင်ပန်းလို့ပါနော်”

“ဟုတ်ပါပြီ cover က အပြည့်ယူထားတာဆိုတော့ လုံနေဦးမှာပေါ့၊ နောက်မှ ကြောင်ကြီး ဘွားခနဲပေါ်လာမှ လန့်မသွားလေနဲ့” လေများနေပြန်ပြီ၊ ပြော! ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“အသည်းက တစ်စုံ၊ နှလုံး တစ်စုံ၊ အသက်နှစ်စုံနဲ့ အချစ်နှစ်စုံစာပေးပါ”

“ဒါ အမဲတန်းမဟုတ်ဘူး”

၈၂ မမသဒ္ဓါမောင်

ရွတ်နောက်နောက်ပြောလိုက်သည့် 'အသက်' ကို မျက်စောင်းမဲလိုက်ပါ၏။ ချာတိတ်လေးတစ်ယောက်ကို ဆံပင်ပုံသွင်း ညှပ်ပေးနေပါသည်။ 'ရတနာ' ပင် ပြုံးလိုက်လေသည်။ လူသစ်တွေ ရောက်တော့မှ သူ ဘာကြောင့် မလာတော့တာပါလိမ့်။ ဟိုတစ်လောက 'ချို' နဲ့ ကတောက်ကဆဲဖြစ်သွားခဲ့တာမို့ စိတ်ရသွားတာများလားဟု တွေးမိပေမယ့် ဒီလောက်အထိတော့ စိတ်နုမည့်လူမျိုး မဟုတ်လောက်ဟု ဖြေတွေးမိလိုက်တာလေ။

မမြင်တာကြာပြီကော 'ဦးဘုန်းမြတ်ရာဇာ'။

"ဟောကြည့်!... ပြောမိမှာပဲ ပိုသတိရသွားပြီထင်တယ်"

"မဟုတ်ပါဘူး"

"ဒါဖြင့် ဒါတွေ ဒါတွေက သိပ်လည်းမလိုအပ်ဘဲနဲ့ ဘာလိုဝယ်ထားတာလဲ"

ကောင်တာမှန်နဲ့ထဲမှ အမျိုးသားသုံး အလှကုန်ပစ္စည်းတွေကို လက်ညှိုးဖြင့် ပြရင်း မေးခွန်းထုတ်လိုက်လာသည့် 'အသက်' ကို ဝန်ထမ်းတွေရှေ့ 'ချို' ကို ဒေါက်မြှုတ်သလို မဖြစ်စေရန် အောက်နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့်ကိုက်ပြလျက် သတိပေးလိုက်ရလေ၏။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စမို့ ဝန်ထမ်းတွေ မသိစေချင်ပါ။ အထူးသဖြင့် 'ရတနာ' က ရုပ်ရည်လေးရှိပြီး တခြားသူတွေ တစ်စွန်းတစ်စပြောကြတာကို

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွန်ကျော့ ၈၃

ကြားထားသဖြင့် သူ့ကို တွေ့ချင်နေတာမဟုတ်လား။

အသက်ငယ်သည့် ဖူးသစ်စ ဝန်ထမ်းလေးက ပုစွန်ဆိတ်အရွယ်လေးမို့ ထိန်းရခက်လွန်းတာပါ။ (၁၉) နှစ်စွန်းရဲ့ မိန်းကလေးကို အစ်ကိုကြီး စိတ်နှင်စားသွားပါက ကိစ္စမရှိ။ ကလက်တက်တက် ဝန်ထမ်းက ချူစားဖို့အကြံနှင့်ကပ်သည်ဟု ထင်သွားပါက 'ချိုသာခင်' ၏ ရှိစုမဲ့စု ဂုဏ်သိက္ခာက မြောင်းထဲရောက်သွားတော့မှာလေ။

"ဒါယူမှာမဟုတ်လား၊ ဘယ်နှခုလဲ"

"အေး... ဒါလေးကောပဲ၊ ဒါရောယူမှာ"

လက်သည်းအတုပုံစံ အတိုအရှည်ပါကင် ဘူးလိုက်ပေးလိုက်ရသလို လက်သည်းဆိုးဆေးကိုလည်း အရောင်နု အရောင်ရင့် ဘူးလိုက်ပေးလိုက်ရပါ၏။ အကြည်ရောင်က လူကြီးကြိုက်ဖြစ်ကာ အသုံးများသည့် Colour ပါ။ လက်သည်းပုံဖော်သည့် တံစဉ်းက (၆)ခုနှင့် စုတ်တံအသစ် (၆) ခုကိုပါ စာရင်းမှတ်ကာ ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

"Spa လုပ်ပေးတဲ့ တိုင်းရင်းဆေးလည်း ကုန်ခါနီးပြီနော်"

"ဟုတ်သားပဲ၊ မှာဖို့မေ့နေပြီ"

"မမချို နားပေါက်ဖောက်ပေးတဲ့ နားကပ်လည်း သုံးစုံတူနီတော့တယ်နော်"

"အေးပါ"

ဝယ်ရမည့်စာရင်းကို Note Pad ဖြင့် အမြန်မှတ်ထားလိုက်ရပါ၏။ ဘယ်တော့မှဆို ကြိုတင်စဉ်းစားပြီး မှတ်သားတတ်သည့် 'ချို' က အခုမှ ဘယ်လိုများ မေ့တတ်နေရပါသလဲ။ စီးပွားရေးကိစ္စနှင့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စဆိုတာကို ဘယ်တုန်းကမှ မရောထွေးစေရန် အမြဲတမ်း သတိထားတတ်သည့် 'ချိုသာခင်' ရဲ့စိတ်က ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေပါလိမ့်။

ဘုရားရေ! 'အသက်' ပြောသလိုပဲ သူ့ကိုများ ဦးနှောက်ထဲ ထည့်မိနေတာများလား။ အတွေးများပြီး စိတ်လှုပ်ရှားတတ်သည့် မြီးကောင်ပေါက်အရွယ်လည်း မဟုတ်တော့ပါဘဲ အခုလို ဘာကြောင့်များ ဖြစ်နေရပါသလဲ။ 'ဦးဘုန်းမြတ်ရာဇာ' ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက 'ချို' နှင့် အလှမ်းကွာလွန်းသလို မိုးမြင့်ထက်မှ လတစ်စင်း မျှော်ကြည့်နေရတာနှင့် ဆင်တူနေတာပါလေ။

“ချို...ဟဲ့!”

“အင်း!...ဟင် ဘာလဲ”

“Phone ခေါ်နေပြီး ဝိုင်နေလို့ သတိပေးနေတာလေ”

“ဪ...ဟုတ်သားပဲ”

“သွားပြီ...သွားပြီ ငါ့ချိုတော့ ဦးရာဇာကို ခေါ်ငယ်မှာရာရင်ထဲမှာပါ ထည့်ထားပြီ ထင်တာပဲ”

“ကြည့်!... သွားပါတော့၊ ဒီမှာ ရှေးစာရင်း မှာမလို့ပါဆိုမှ အသက်နော်။ ငါ စိတ်မဆိုးချင်ဘူး”

“စိတ်ဆိုးရင် အစ်ကိုကြီး ချောပေးမှာပေါ့ ချိုရယ်၊ ဘာများ ခက်ခဲလို့လဲ”

“သက်သက်မာ”

“Sorry! Sorry! ငါ ဒီးငြိ”

‘အသက်’ က လှေကားထစ်ပေါ် အမြန်လေးပြေးတက်သွားလေ၏။ စာရင်းစာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်စဉ် Note pad စာရွက်လေးက လွင့်ကျသွားသဖြင့် ကောက်ယူလိုက်ရပါသည်။ မနေ့က ရေးထားသည့် Date နှင့် စာရင်းမို့ ‘ချို’ ပြီးလိုက်မိပါ၏။ ငါ့နယ်နော်၊ ရေးပြီးသား ရှိနေတာကိုတောင်မှ မေ့ရတယ်လို့။

“ဟယ်လို ဘယ်သူလဲ”

“ထိပ်ထားကေရီက ဆက်တာပါရှင်။ မေသန့်ကို ပစ္စည်းမှာ ချင်လို့ပါ၊ ဟုတ်ကဲ့”

မန်နေဂျာဖြစ်သူကို ခဏမျှစောင့်ရပြီးနောက် Phone လာတိုင်သဖြင့် ပစ္စည်း List ကို Code နံပါတ်နှင့်တကွ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖြေရလေ၏။ စိတ်တွေ ပျံ့လွင့်ကုန်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ရပါ။ ခုတစ်လော ဟိုမေ့ ဒီမေ့နှင့် မကြာခဏ မေ့တာကတော့ အမှန်ပါပဲ။

၈၆ မယသဒ္ဒါမောင်

အသက်ကြီးသည့် ဒေါ်လေးကပင် အပြင်သွားကာနီး 'ချို' ကို အမြဲ သတိပေးနေရတာလေ။

လုပ်ငန်းတိုးချဲ့နေပြီမို့ 'ချို' အတွက် stress က များနေပြီ လား။ ဒီလုပ်ငန်းသေးသေးလေး၊ လုပ်နေတာတောင်မှ 'ချို' သောက များနေရလျှင် ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုလုံးကို ဦးဆောင်နေရပါသည် သူက အဘယ်မျှ ခေါင်းကြီးစိတ်ရှုပ်ရပါမည်နည်း။ ဒါကို အလိုက်မသိပါဘဲ သူလိုချင်၍ လာဝယ်သည်ကို မရောင်းဘဲ ဘုပြောမိတာ အဘယ်ကြောင့်ပါလိမ့်။

တကယ်ပဲ စိတ်ဆိုးသွားတာများလား။ မှတ်မှတ်ရရဖြစ်ခဲ့ သည့် အဲဒီနေ့ကစပြီး ဆိုင်ကို လုံးဝ ရောက်မလာတော့တာလေ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့ကို မနိုးသေဆက်ဆံပြီး စိတ်ခုစေခဲ့တာကို အမှတ်ထားပြီး ဥပေက္ခာပြုလိုက်ဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ် လိုက်ပြီထင်ပါရဲ့။

'ချိုသာခင်'၊ နင် အတော်ကိုရှုံးနှုန်းတဲ့လုပ်ရပ်မျိုး လုပ်ခဲ့တာ ပါလား။ တကယ်ဆို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နဲ့ တမင် မသိသလို နေနိုင်ရမျှာလေ။ သို့သော် ရင်တွင်းမှာ လေးလံပြီး မပေါ့နိုင်ရတာက အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။ တစ်ခါဆိုတစ်ခါ စူးစိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့ မြားဆိပ်က တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့နေခဲ့ပါလျက် 'နှောင်တ' ဟူသည့်အရာကို 'ချို'

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၈၇

ထပ်မလိုချင်တော့ပါ။

“ခွင့်!”

မှန်တံခါးတွန်းဖွင့်သံကြောင့် အကြည့်က အလိုလို ရွှေ့သွား ရလေ၏။ မျှော်လင့်တိုင်းပါသည့် ပုဂ္ဂိုလ်က အရိပ်သော်မျှ မမြင်ရပါဘဲ ထခြားလူတွေသာ ဖြစ်နေတာပါလေ။ မကြာမကြာ လာနေကျ Model က 'ချို' ကို ပြုံးပြနုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

“Hi! မမ”

“ဪ... သော်ဇင်”

“Colour နည်းနည်းလောက်ထည့်မလားလို့ပါ။ မျက်နှာ လည်း ဆားဝက်ခြံတွေထွက်လာလို့ ပေါင်းတင်ချင်တယ်”

“ရတယ်လေ၊ ရတနာရေ”

“မမ/မလုပ်ပေးဘူးလား”

“Sorry! မမောင်ရယ်။ သွားစရာကိစ္စလေးရှိနေလို့ပါ။ ရတနာရဲ့လက်က မမထက် ပိုပေါက်တယ် သော်ဇင်ရဲ့”

“ဘယ်တစ်ယောက်လဲ”

“ဟိုမှာလာပါပြီ”

အထဲမှာ မျက်နှာပေါင်းတင်ဆေးလိမ်းပေးနေရင်းမှ 'ကြည့် ခြာ'က လက်ဝှေ့ယူလိုက်လေ၏။ ချာတိတ်အများစုက 'ရတနာ' ၏

၈၈ မယသွါမောင်

ခပ်လုံလုံမျက်နှာလေးကြောင့် စိတ်တိုင်းကျမှု အများဆုံးဖြစ်ကြတာပါ။
လိုက်ကာဖယ်၍ ထွက်လာပါသည့် 'ရတနာ' ကို မြင်လိုက်ရစဉ်
ကောင်လေးက တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဘာမှမပြောတော့ပါ။ မျက်နှာက
'ချို' နှင့် စကားပြောစဉ်ကလို အပြုံးမျိုးမရှိတော့ပါဘဲ အလိုလိုတည့်
သွားလေသည်။

"Colour Bright ကြီးမလိုချင်ရင်တော့ မမကိုယ်တိုင်
ဆေးစပ်ပေးခဲ့ပါမယ်။ သော်ဇင်က အရောင်ဖျော့ပဲ ကြိုက်တာမဟုတ်
လား"

"ဟုတ်! Thanks! မမ"

"သူ့ကို မျက်နှာသစ်ပေးရင် ဒီဆေးဘူး သုံးပေးပါ ရတနာ။
ဒါက ဆံပင်ဆိုးဖို့ဆေး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ"

ကောင်လေးကို အငေးလွန်ပြီး လက်လွန်သွားပါက ပြဿနာ
တက်မှာအသေအချာပါ။ နာမည်ရနေပြီဖြစ်သည့် တက်သစ်စ သရုပ်
ဆောင်တစ်ဖြစ်လဲဖြစ်သည့် Model ကိုတော့ ဂရုတစိုက် လုပ်ပေးရ
မှာလေ။

"လိုချင်တာရှိရင် ကလေးတွေကို ပြောပါသော်ဇင် အားမနာ
ပါနဲ့နော်"

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကတူ ၈၉

"ဟုတ်! ... မမ"

"သူ့ကို ရှိနေပူအပျော့စားပဲသုံးပေးပါ ရတနာ။ အပြင်းတွေနဲ့
မတည့်ဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ မမ"

Customer တွေကို ရာသီဥတုကြည့်ပြီး ကော်ဖီတို့ အအေး
တို့ ညှော်ခံနေကျဖြစ်ပေမယ့် Model သရုပ်ဆောင်တွေအတွက်
အသားအရည်ထိန်းသိမ်းမှု အရေးကြီးတာမို့ သစ်သီးဖျော်ရည်ကိုသာ
'ချို' ကိုယ်တိုင် ဖျော်ပေးလိုက်ပါသည်။ သောက်ရအဆင်ပြေစေရန်
Plastic ဝိုက်လေးပါ တပ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ဒီလောက်ဆိုလျှင်တော့
ဤလူငယ်လေး ကျေနပ်လောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့။

"မမ ဘယ်သူနဲ့ date ထားလို့လဲ"

"ဟယ်! ... ပေါက်ကရ။ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆိုင်အတွက်
မရှိမဖြစ်ပစ္စည်း အရေးတကြီးလိုတာတွေရှိလို့ သွားရှာရမှာမို့ပါ။ ဒီ
ကလေးတော့ နောက်ပြီ"

"ဟင်ဟင်း ... မမပုံစံက တစ်မျိုးလေးဖြစ်နေသလားလို့ပါ"

"အောက်ထပ်ကို စိတ်ချမယ်နော် ကြည့်ပြာ"

"ဟုတ်! မမချို"

"သွားပြီ ချာတိတ်"

ကောင်လေး၏ပန်းကို အသာပုတ်လျက် ကောင်တာမှာ ယူ
စရာရှိတာတို့ကို မကျန်စေရန် စစ်ဆေး၍ ယူလိုက်ပါသည်။ ခြေလှမ်း
ထွက်ပြီးမှ ကားသော့မယူရသေးတာကို သတိရပြီး အံ့ဆွဲဖွင့်၍ ယူရ
ပြန်လေ၏။ ပြူးပြူးပြာပြာဖြစ်နေဟန်ကြောင့် ထင်လည်းထင်ချင်စရာ
ပေကို။ မှန်ထဲမှကြည့်ရင်း ပြီးနေပါသည့် ကောင်လေးကို မျက်စောင်း
ထိုးလိုက်ပြီး ဖီးညှိုးရောင်မှန်တံခါးကို ဆွဲ၍ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“ချို”

“အမလေး!”

ရုတ်တရက်ကြီး ဆိုင်ပြင်မှာရပ်နေပါသည့် သူ့ကြောင့် အလန်
တကြားဖြစ်သွားရလေ၏။ ဘုရားရေ! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပြုန်းစားကြီး
ရောက်လာရပါသလဲ။ မှန်တွေထဲမှတစ်ဆင့် အပြင်ကို လှမ်းမြင်နေရ၍
သူ့လာနေတာကို ‘သော်ဇင်’ မြင်သွားတာထင်ပါရဲ့။ မဆုံဖြစ်တာကြာပြီ
မို့ ဆံပင်တို့အနည်းငယ်ပွပြီး ရှည်နေသလို သူပုံစံက သိပ်ကြီးမနွမ်း
လှပါ။ အထူးသဖြင့် ‘ချို’ ကို ကြည့်နေပါသည့် မျက်ဝန်းတို့နှင့်
နှုတ်ခမ်းမှ အပြီးတို့က လန်းဆန်းချိုမြဲနေသည့်နှယ်ပါလေ။

(၈)

“အစ်ကိုကြီး”

“အမှန်ပါပဲ”

“ချို အပြင်သွားစရာရှိလို့ပါ။ ဆိုင်ကိုလာတာ မဟုတ်လား
အထဲဝင်လေ”

“ကိုယ်က ချိုနဲ့ တွေ့ဖို့လာတာပါ”

“ရှင်!”

“အပြင်သွားမယ်ဆိုလည်း သွားကြမယ်လေ”

“ဟိုလေ”

“လာပါချိုရဲ့၊ ကိုယ့်ကားနဲ့ပဲ သွားကြစို့”

“မဟုတ်သေးပါဘူး”

၂၂ မယ်ဒွါမောင်

နှုတ်မှ တီးတိုးရွှေစက်နေတာကို မကြားယောင်ဆောင်လျက် သူမ၏လက်ကိုဆွဲကာ ကားရုံရာဆီ ခေါ်ခဲ့မိလေ၏။ ဒီကိုရောက်ဖို့ သူ အဘယ်မျှ အားဆဲခဲ့ရပါသလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ထပ်တလဲလဲ မေးခွန်းတွေ ထုတ်မေးပြီး ဆော့ချာမှသာ ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်မာသွားရတာပါလေ။

“အစ်ကိုကြီး”

“ဟိုရောက်ရင် ပြောမယ်လေ။ သိပ်အဝေးကြီးမသွားပါဘူး ချိုရဲ့၊ တက်ပါ”

ကားတံခါးဖွင့်ပေးနေသဖြင့် သူမ မျက်နှာလေးတစ်မျိုးဖြစ် သွားပါ၏။ သို့သော် သူ့ကို ယုံကြည်စိတ်ဖြင့် ကားပေါ်သို့ တက်လိုက် တာကြောင့် စိတ်အေးသွားရပါသည်။ ကားကို စက်နှိုး၍ မောင်းလိုက် ပြီး နားအေးပါအေး စကားပြောလို့ရမည့် ခပ်သန့်သန့် ကော်ဖီဆိုင်သို့ သာ ဦးစည်လိုက်ပါ၏။

ဖွင့်ပြောဖို့ရက်ကို ရက်ရာစာတွေ ပြဿဒါးဆွေဆိုပြီး ရွေး ရောက်လာတာမျိုး မဟုတ်ရပါဘူး ‘ချို’။ အချိန်မတန်သေးဘူးလို့ ယူဆပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆင်ခြင်နေခဲ့ပေမယ့် ဘယ်လိုမှ နေလို့ မရတော့လို့ပါ။ နှလုံးသားတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်က နည်းကောင်းနည်း နေမည်မှန်း သိတာကြောင့် ဘဝတစ်ခုကို အတူတည်ဆောက်ပိုင်ခွင့်

အတိတ်စာမျက်နှာသက်က အလွင်ကျော ၉၃

ကိုတော့ ကိုယ်ရချင်တာအမှန်ပါလေ။ ကိုယ့်အရွယ်က အချစ်တွေ၊ အသက်တွေဆိုပြီး နုနုရွရွ စကားလုံးတွေ သုံးရမယ့်အရွယ် မဟုတ် တော့လို့ပါပဲ။

ခြံဝင်းဇွေးနှင့် ကော်ဖီဆိုင်ရုံရာသို့ ကားကို ကွေ့ဝင်၍ ကား ကို ရပ်လိုက်ပါသည်။ ရာသီဥတုသာယာနေသည့် ညနေခင်းမို့သာ ရွေးချယ်၍ ဦးစည်လျှောက်ခဲ့ကြပါ၏။ လူမြင်ကွင်းမှာ ထိုင်ဖြစ်မှသာ ‘ချို’ နေရသက်သာမည်မှန်း သိနေလို့ပါပဲ။

“ထိုင်ပါ ချို၊ ဘာမှာပေးရမလဲ”

“ရပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီး မှာချင်တာသာမှာပါ”

ခုံဆွဲ၍ထိုင်စေလိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိခဲ့မှာ သူ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ညနေခင်းလေပြည်က ခပ်အေးအေးလေး တိုက် ခတ်လာလေ၏။ လေထုထဲမှာ မိုးရနံ့တို့ ပါဝင်နေသဖြင့် သိပ်မကြာခင် မှာပင် မိုးရွာတော့မည်မှန်း သူသိနေပါသည်။ Waiter လေးအနီးသို့ ရောက်လာသဖြင့် သူ စားစရာမှာလိုက်ရပါ၏။

“Black Coffee နှစ်ခွက်။ Sandwich တစ်ပွဲ၊ Soft Role Bread ဓာတစ်ပွဲနဲ့ Jasmine Tea တစ်အိုးပေးပါ”

Menu card ကို ပြန်ပေး၍ မှာလိုက်ပြီး ‘ချို’ ကို ကြည့် လိုက်ပါသည်။ သူမက သူ့ကိုကြည့်မနေဘဲ ဆိုင်ပုံစံအခင်းအကျင်းတို့

၉၄ ယသဒ္ဒါမောင်

ဆွတ်အကဲခတ်နေလေ၏။ အပြင်ဘက်မှ အနေအထားတောင် ဤမျှ သန့်နေပါလျှင် အတွင်းဘက်မှာ အဘယ်မျှ လှပနေမည်မှန်း ခိုင်မိနေပုံ ပါ။ လေအငွေ့မှာ ခပ်မြင့်မြင့်လေး စည်းထားပါသည်။ ဆံပင်ရွေလိမ့်လိမ့် လေးတွေက လှုပ်လီလှုပ်လဲ့လေးဖြစ်သွားပါသည်။ တကယ့်ကို မှန်မိရုံ ထဲမှ ဘိုမရှင်လေးအတိုင်းပါပဲလား။

“ချို”

“ရှင်!...ဟင်”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဟင်အင်း... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ဆိုင်ပုံစံလေး ခမ်းနား တာကို သတိထားမိလိုပါ”

“ဒါကြောင့် ချိုနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောဖို့ ဒီကို ခေါ်လာတာပေါ့”

“အင်း... အသက်တောင်ပြောနေသေးတယ်။ အစ်ကိုကြီး မလာတာကြာပြီတဲ့။ အလုပ်များနေလို့မှန်း ချိုသိပါတယ်။ အခု အပေါ် ထပ်မှာ ဆိုင်ချထားတာ စဖွင့်နေပြီ”

မျှော်တော့မျှော်တယ်ပေါ့လေ။ သို့သော် ကိုယ်တိုင်ဝန်မခံဘဲ သူငယ်ချင်းနာမည်ကို ဆွဲသုံးပုံက သေသပ်ပါရဲ့။ ဆိုင်ချသည့် အကြောင်းမျိုးနှင့် စကားကို ပုံမှန်အတိုင်း ပြောနေပုံက သူနှင့် နှစ်

အတိတ်တမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၉၅

ယောက်တည်းရှိနေတာကို ဘာမှမဖြစ်သည့်ပုံစံ စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံမရ သလို ဟန်မပျက်လေးပြောဆိုနေတာလည်း လှပပါရဲ့ ‘ချိုသာခင်’။

“သုံးဆောင်လို့ရပါပြီ ခင်ဗျာ”

“Thanks!”

လင်ဗန်းလေးဖြင့် ပြင်ဆင်လာပါသည့် စားစရာတို့ကို စားခွဲ ထက် တင်ပေးလိုက်လေ၏။ အဖြူဆွတ်ဆွတ် စားပွဲခင်းထက်မှာ (စားပွဲဝိုင်းထက်) လေးနှုတ်အခင်းအစိမ်းရင့်ရောင်ကို ထပ်ခင်းထား သဖြင့် အမြင်ဆန်းနေပါသည်။ မြက်ခင်းစိမ်းနုထက် ထီးအဝါလေး မိုးထားပါသည့် Coffee စားပွဲဝိုင်းက ကျားများဆန်နေမလား။

လက်ဖက်ရည်တိုးနှင့် ပန်းကန်လုံးနှစ်လုံးက ချစ်စဖွယ်ဖြစ်နေ ပြီး Coffee နှစ်ခွက်က ခွက်မြင့်မြင့်လေးနှင့်မို့ အမြင်တင့်တယ်နေ ပါ၏။ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်ကို ဘဲဥပုံ ပန်းကန်ပြားဖြူဖြူလေးထဲမှာ ထည့်ပေးထားပြီး ပေါင်မုန့်အရည်လေးနှစ်ခုကိုဖြင့် အနားတွန့်ပန်းကန် ဝိုင်းဝန်းဖြင့် လှလှပပလေး ထည့်ထားပေးလေသည်။ Coffee ထဲ ထည့်ဖျော်နိုင်ရန် သကြားခွက်နှင့် နို့ကရားပိစီလေးကိုပါ ပြင်ဆင်ထား ပေးလေ၏။ Hotel အပြင်အဆင်အတိုင်းပါပဲလား။

“ကိုယ်ဖျော်ပေးရမလား”

သူမ ပြန်မဖြေခင်မှာပင် ကော်ဖီခွက်ကို လှည့်ယူလိုက်ပြီး

၉၆ မယသဒ္ဓါမောင်

သိပ်ကြီးခါးစေရန် သကြားကို မုန့်၍ ထည့်ဖျော်ပေးလိုက်ပါ၏။
 ‘ချို’ က cream၊ ပါတာမျိုး မနှစ်သက်မှန်းသိတာမို့ နို့ထည့်မဖျော်ပေး
 တော့ပါ။ အရသာအနေတော်လောက်ဖြစ်မှသာ Coffee ခွက်ကို
 ပြန်ပေးလိုက်ပါသည်။ အိုးထဲမှ Tea ကိုလည်း နွေးစေရန် ပန်းကန်
 လုံးထဲ ငွေ့ထားပေးလိုက်၏။

“သိပ်အချိုကြီးတွေ မှာထားတာမဟုတ်လို့ ချို စားနိုင်မှာပါ”

“ဆိုင်ကို ဘာလို့ မလာတော့တာလဲ”

“ကိုယ်ပြောမှာပါ”

“ချိုကို စိတ်ဆိုးသွားတာလို့ပဲ အားလုံးက ထင်နေကြတာ”

“မဟုတ်တာ”

“ထင်လည်း ထင်ချင်စရာကို။ အစ်ကိုကြီးရောက်မလာတာ
 သုံးလလောက်ရှိနေပြီ”

“မျှော်နေတယ်ပေါ့လေ”

“အလုပ်များနေတာလို့ပဲ ချိုထင်ပါတယ်”

“သောက်ပါချို၊ မုန့်လည်းစားပါ။ ဒီအချိန်က ဗိုက်ဆာတဲ့
 အချိန်ပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့စကားကို နာခံသလို ခေါင်းညှိတ်ပြရင်း ပေါင်မုန့်အရှည်

အတိတ်တမျက်နာထက်က အလွမ်းကရာ ၉၇

လုံးလေးကိုသာ ယူ၍ စားပြီး ကော်ဖီသောက်လိုက်လေ၏။ အပြင်
 ထွက်မလို့ဆိုပြီး ထွက်လာသည့် သူ့မက ဘယ်ကိုများ သွားမလို့ပါလဲ။
 အပြင်အဆင်က ဒါတိုင်းလိုပါပဲ။ ဘာမှမဆန်းကြယ်ပေမယ့် ဝတ်ထား
 ပါသည့်အရောင်က ခပ်မှိုင်းမှိုင်းမို့ စိတ်မကြည်လင်သလိုများ ဖြစ်နေ
 သလိုပါလေ။

ဖွင့်ပြောလို့ဖြစ်ပါ့မလား။ ပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့အတွက် နောက်ကျသည့်
 လူ မဖြစ်ချင်လို့ပါ ‘ချို’ ရယ်။ ‘ချို’ နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ဖို့အတွက်
 ကိုယ်ဘယ်လောက်အချိန်ယူပြီး အားမွေးခဲ့ရပါသလဲ။ အိမ်မှာ ဖိတတွေ
 နှင့် အကျေအလည် ဆွေးနွေးဆုံးဖြတ်ပြီးမှ မင်းရှေ့ကို ကိုယ်ရောက်
 လာရတာပါ။ ‘ဟင့်အင်း’ ဆိုသည့်အငြင်းကို ကြားလျှင်ဖြင့် ကိုယ်ခံနိုင်
 ရည် ရှိပါ့မလား။ လူက အရွယ်ကြီးရင့်လာတာမှန်ပေမယ့် ကိုယ့်နှလုံး
 သားက နုငယ်လတ်ဆတ်နေတုန်းပဲဆိုတာကို ‘ချို’ သိစေချင်ပါရဲ့။

“ဒီတိုင်းကို ချိုပဲ ရှင်းမယ်နော်”

“မဟုတ်တာဘဲ ချိုရယ်၊ ထုံးစံမရှိတာကို”

“သူတစ်ပါးအပေါ်မှာ အကြွေးတင်တာမျိုး မရှိစေချင်လို့ပါ”

“ကိုယ်က အခုတိ ချိုအတွက် သူစိမ်းအဆင့်ပဲရှိနေသေးတာ

လား”

ကော်ဖီကုန်ပြီမို့ ရေနွေးနွေးလေး ယူသောက်ရင်း နှုတ်ခနဲ

၉၈

မမသဒ္ဒါမောင်

ကြည့်လိုက်သည့်အကြည့်ချင်းဆုံသွားပါ၏။ ရှက်ရွံ့ဟန်မျိုး မတွေ့ရပါ။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မဟုတ်တာကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သို့တည်းမဟုတ် သူတို့လိုယောက်ျားတွေရဲ့ ချဉ်းကပ်မှုကို အလိုလို ရိပ်မိနေသည့် sense မျိုးများ သူမမှာရှိနေလေသလား။ ပုစ္ဆာဆန် သည့် မိန်းကလေးမျိုးတော့ 'ချို' ကိုမဖြစ်စေချင်ပါလေ။

"ချိုတို့ သိပ်မှမရင်းနှီးကြတာ။ ဆိုင်ကိုလာနေကျ cus-
tomer တိုင်းကို"

"ကိုယ်က အဲဒီအဆင့်ထက်ပိုချင်တယ်ဆိုရင်ကော"

"ရှင်"

အံ့သြဟန်မဟုတ်သောငြား အာမေဇွတ်သံသဲ့သဲ့မျှ ထွက်လာ လေ၏။ သောက်နေပါသည့် ရေနွေးကုန်နေပြီမို့ ပြန်ချလိုက်စဉ် သူက အလိုက်သိစွာဖြင့် ထပ်ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ရုတ်တရက် လေတို့က စိမ့်ခနဲတိုက်လာလေ၏။ မကြာခင် မိုးရွာတော့မည်မို့ ခုံနေရာပြောင်းရန် လိုပေတော့မည်။ သို့သော် သူမပုံစံက မိုးရွာမည်ကို စိုးရိမ်ပုံမပြပါလေ။

"ချို"

"ပြောပါ အစ်ကိုကြီး"

"ဒီစကားပြောဖို့အတွက် ကိုယ် အတော်လေးကို အချိန်ယူ စဉ်းစားခဲ့ရတာ အမှန်ပါ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ကိုယ့်မှာ သိပ်

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကျာ ၉၉

မကြာခင် Engage လုပ်ပေးတော့မယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ထက် (၁၀) နှစ်ကျော်ငယ်ပြီး မိဘတွေသဘောကုန်တဲ့ သူပေါ့"

သူမ မျက်တောင်တို့ ဖျတ်ခနဲ သုံးလေးချက်ခတ်လိုက်သလို မျက်နှာတို့က အနည်းငယ်မျှ တွန့်ချိုးသွားလေ၏။ ရည်းစားစကားပြော ဖို့ (မဟုတ်သေးပါဘူး) လက်ထပ်ခွင့်တောင်းဖို့ ပြင်ဆင်နေသည့် လမ်းကြောင်းက ရင်ဖွင့်သလိုမျိုးသာ ဖြစ်နေလေပြီ။ ဘာများပြောမှာပါ လိမ့်ဟုများ တွေးနေပြီလား။ ချိန်ရွယ်ပြီးပစ်သည့် အချစ်မြားလေးက "ချိုသာခင်" ၏နှလုံးသားတည့်တည့်ကိုသာ ထိစေချင်တာအမှန်ပါ။

"အဲဒီကောင်မလေးက"

"ပုလဲဒေဝီစိန်တိုက်ပိုင်ရှင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီး ရွှေစင် ပုလဲပါ ချို"

"ဪ"

ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။ ဘာသဘောပါလိမ့်။ ကိုယ်နဲ့စေ့စပ်ဖို့ မိန်းကလေးအကြောင်းကို ဆွေးနွေးချင်၍ ခေါ်လာသည့်နယ်။ နား ထောင့်နေပုံက အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ သူပြောမည့်စကားကို ရိပ်မိ ပုံမရပါလေ။ ဘယ်လိုလဲ 'ချို' အတွေ့အကြုံရှိသူနယ် ဣန္ဒြေအပြည့် နှင့် တည့်တည့်ငြိမ်ငြိမ်ပါပဲလား။

၁၁၀ မိမိသဒ္ဒါမောင်

“အဲဒီမိန်းကလေးကို သဘောမကျလို့ ဟိုတစ်လောကပဲ ကိုယ်ငြင်းလိုက်ပါတယ် ချို”

“ဒီလောက်ချမ်းသာတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းက မိန်းကလေးကို ငြင်းလိုက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“ငယ်ငယ်ချောချောလေး မဟုတ်ဘူးလား”

“မှန်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ကိုယ်ပြောပြီးပြီလေ။ သဘောမကျလို့ပါလို့”

“အစ်ကိုကြီး”

“ဗျာ”

“ချို့ကို ဒီကိစ္စပြောရတဲ့ရည်ရွယ်ချက်က ဘာများလဲ”

သူ ပြုံးလိုက်မိတော့၏။ ရည်ရွယ်ရာအဓိကအချက်ကို ဆိုက် ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီးရောက်လေပြီ။ ဝေလည်ကြောင်ပတ်ပြောနေတာ မျိုး မဟုတ်ပေမယ့် ဒီကိစ္စမျိုးက ဖုတ်ပူမီးတိုက် အကြမ်းပဟမ်းလုပ်လို့ မှ မရတာလေ။ ခုမှပဲ လမ်းကြောင်းပွင့်သွားပြီမို့ ကျေးဇူးတင်ရပါတယ် ချို။

“ကိုယ်သဘောကျတဲ့ မိန်းကလေးက ချို ဖြစ်နေလို့ပါ”

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဗျာ

“ဟင်!”

“အထင်တသေးနဲ့ ဒီစကားမျိုးပြောတာလို့ မထင်စေချင်ပါ ဘူး။ ကိုယ့်ဘဝမှာ အခု ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ပြောဖူးတာပါ ချို။ နွေးထွေး လုံခြုံမှုပေးနိုင်တဲ့ ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် ကိုယ်သာဖြစ်ပါရစေလား”

“အစ်ကိုကြီးက အစ်ကိုကြီးက ချို့ကို”

“ဟုတ်တယ်။ Propose လုပ်နေတာပါချို့။ လောလော ဆယ်တော့ ရင်ထဲက စကားလုံးတွေနဲ့ ပြောရတာပါ”

သူမမျက်နှာ ပန်းရောင်သန်းသွားလေတော့၏။ ရှုချုံးခဲ့ရုံဖြင့် ဒေါသထွက်ပြတာမျိုးမရှိသဖြင့် စိတ်အေးသွားရလေသည်။ ငြိမ်သက် သွားပုံက လောကကြီးနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားသည့်နယ်ပါ။ မည်သို့သောအခြေမျိုး ပြန်ပေးဖို့အတွက် စဉ်းစားနေရတာပါလိမ့်။ ရုတ်တရက် တုံ့ဖွဲ့ကျလာသည့် မိုးစက်များကို ငေးကြည့်နေသည့် သူမ၏မျက်ဝန်းတို့မှာ အလွမ်းတုံ့ပြည့်နေသည့်နယ်ပါလေ။

အလယ်

မင်းရဲပါးပြင်ကို အဦးဆုံးနှမ်းဖျက်ခဲ့တဲ့သူက ကိုယ်ပါ
“ချိုသာခင်”။ ဒါတောင်မှ ကိုယ်က မင်းရဲအချစ်ကို
ပြန်မရဘဲ ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ကိုရော၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကိုပါ မရ
နိုင်ဘူးတဲ့လား။ အဲဒီလောက်တောင် မင်းရဲအသည်းက
မာလွန်းတယ်ပေါ့လေ။

နန့်သော်

(၉)

အာလူးအခွံနွားပြီး ရေစိမ်းထားစဉ် ထမင်းအိုးဆူနေပြီမို့ ခုံပုလေးမှ အမြန်ထလိုက်ပါ၏။ ထင်းမီးကို အနည်းငယ်လျှော့ကာ ယောင်းမလေးဖြင့် ထမင်းအိုးအဖုံးဖွင့်၍ မွှေလိုက်ပါသည်။ ဆန်မပွသေးသဖြင့် စောင့်ရဦးမှာမို့ ဒန်အိုးနှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ သစ်သားယောင်းမလေးကို အသာတင်ထားလိုက်ပြီး စားပွဲပိုင်းလေးပေါ်မှ ကြက်သွန်ဖြူကို ငရုတ်ဆုံပေါ်တင်၍ ငရုတ်ကျည်ပွေဖြင့် အသာထုပြီး အခွံနွားလိုက်ပါ၏။

ကြက်သွန်နီကို အခွံနွား၍ ပါးပါးလှီးကာ ကြက်ဥနှစ်လုံး ခေါက်ထားသည့် ဇလုံထဲသို့ နှင်းမှုန့်၊ ဆားအနည်းငယ်၊ ဟင်ချိုနှင့် အနည်းငယ်မျှ ရောခေါက်ပြီးထားမို့ လှီးထားသည့် ကြက်သွန်နီကို

၁၀၀ မိမိသဒ္ဒါမောင်

ထပ်ရော၍ မွေလိုက်ပါသည်။ စောစောက ဆူနေပါသည့် ထမင်းအိုးက အနေတော်ပူနေပြီမို့ ခဏမျှ မွေကြည့်ရင်း ငွဲလိုက်ပါ၏။ ရေစစ်ပြီးဆိုမှ မျက်နှာပြင်ညီစေရန် ယောင်မဖြင့် ပြန်ညှိကာ မီးငွေ့ငွေ့ဖြင့် ပြန်နှပ်လိုက်ပါသည်။

ထမင်းအိုးကို လက်ခုဖြင့်လှုပ်ပြီး မီးဖိုပေါ်မှာ မကြာခဏ လှည့်ပြီးနှပ်လိုက်ပါ၏။ တစ်နေရာတည်းကြာကြာတင်ထားပါက ထမင်းချိုးကပ်ပြီး တူးသွားတတ်ပါသည်။ မီးခဲလေးအနည်းငယ် အပူဖြင့်သာ ဆက်တင်ထားပြီး စောစောက ရေစိမ့်ထားပါသည့် အာလူးလေးငါးလုံးကို အစိတ်လေးတွေစိပ်ကာ ဆား၊ ဟင်းချိုမှုန့် အနည်းငယ်ဖြင့် ရောနယ်လိုက်ပါ၏။

ညကတည်းက ချွေးပြီးရေစိမ့်ထားပါသည့် ကန်စွန်းရွက်ဆန်ကာကုံးကို ရေငုံးပေါ်မှာတင်ထားသဖြင့် သွားယူခဲ့ပါသည်။ ညကပင် ချွေးပြီးမွေထားပါသည့် ချဉ်ပေါင်မွေစလုံလေးကို ကြောင်အိမ်တံခါးဖွင့်၍ ယူလိုက်ပြီး ဟင်းချိုတစ်ခွက် ချက်ရန် စိတ်ကူးလိုက်ပါ၏။ အိမ်မှာစားလို အဆင်ပြေပေမယ့် သင်တန်းကို သယ်သွားရန် လိုင်းကားစီးရမှာမို့ အဆင်မပြေပါချေ။

“သမီး ချို”

“ရှင်! မေမေ”

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကျော ၁၀၁

“မေမေ့ကို ထမင်းရည်ပူပူလေးရရင် တိုက်ပါကွယ်”

“ရပြီ မေမေ ... ခဏလေးနော်။ ချို ဆားခတ်လိုက်ဦးမယ်”

“အေးအေး... အဟွတ်! အဟွတ်!”

အိပ်ခန်းလေးထဲမှ မေမေ၏ချောင်းဆိုးသံကြောင့် သက်ပြင်းရှက်လိုက်မိပါ၏။ ရာသီဥတုဆိုးရွားတာထက် တစ်နေကုန် တစ်နေခမ်း စက်ချုပ်အညောင်းမိသည့်ဒဏ်တို့ကို ခုပြု၍ ဝေဒနာအဖြစ် ယခုတော့ ခံနေရလေပြီ။ အရွယ်နှင့်မမျှတသည့်ဒဏ်တို့ကြောင့် (၄၀) စွန်းစွန်း အသက်နှင့် ‘ဒေါ်ချိုချို’ က အသက်ထက်ပို၍ အိုစာနေတာ အမှန်ပါလေ။

“သိပ်မပူတော့ဘူး မေမေ။ အနေတော်ပဲမို့ သောက်ပါ။ ချို ဆန်ပြုတ်ပြုတ်ပေးခဲ့ရမလား”

“နေပါစေ သမီးရယ်။ မေမေ ထမင်းစားနိုင်ပါတယ်။ ဖျားနေတာမှ မဟုတ်တာ”

“စက်ချုပ်တာ နားလိုက်ပါတော့လား မေမေရယ်”

“ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ သမီးရယ်။ တစ်ရက်ကို တစ်ထည်ပဲ ချုပ်ရ ချုပ်ရ ရှေးဖိုးဝင်ငွေရတာကွယ်”

“မေမေ ပင်ပန်းတာ ချိုမကြည့်ရက်လို့ပါ”

“ဘဝသမားပဲ သမီးရယ်။ အလှသမားမှမဟုတ်တာ။ ဒီလိုပဲ လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရပြီးသေတဲ့အထိ ရုန်းကန်သွားရမှာပေါ့”

မေမေစကားကြောင့် လက်သည်းအရှည် အနည်းငယ်မျှ တားထားသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိမ်ငယ်သွားသလိုပါလေ။ ဆိုင်မှာ ခေါင်းလာလျှော်တိုင်း ဆံပင်တွေဖွပေး နှိပ်ပေးရတာမို့ လက်သည်း မရှိပါက လက်ထိပ်တို့ အရမ်းနာရသဖြင့် နည်းနည်းစတော့ အရှည်ထား ရလေ၏။ အလှသမား မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဒါဖြင့် ‘ချို’ ရွေးချယ်သည့် အလုပ်က ကိုယ်နှုမအပ်စပ်သည့် အလုပ်များဖြစ်နေလေသလား။

“ရေမချိုးသေးဘူးလား။ သက်သက်မာ တော်ကြာရောက် လာတော့မှာကို”

“ဟင်းချက်ရဦးမယ် မေမေ၊ မကြာပါဘူး။ ချိုချက်တာ မြန်ပါတယ်။ နည်းနည်းညှော်မယ်နော်”

“အေးပါ”

ခပ်ကျကျခင်းထားပါသည့် ပျဉ်ကြမ်းပေါ် ခြေဖွင့်ပြီး နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်ကို ဆင်းလိုက်ပါ၏။ ထမင်းအိုးရနေပြီမို့ အိုးချ ကာ ဆေးထားပါသည့် ဒယ်အိုးကို မီးဖိုထက်တင်လိုက်ပါသည်။ စောစောက လျှော့ထားပါသည့် ထင်းချောင်းတို့ကို ပြန်ထည့်၍ မီးရှိန် မြှင့်လိုက်ရလေ၏။ ဆီနည်းနည်းဖြင့် အာလူးစိတ်လေးတွေကို

ကြွပ်ကြွပ်လေး အရင်ကြော်ကာ အကုန်ကျက်မှ ကြက်ဥခေါက်ထား တာကို အချပ်လိုက်လေးကြော်လိုက်ပါသည်။

ပြီးနောက် ကြက်သွန်ဖြူဆီသပ်ကာ ကန်စွန်းရွက်ကို ခပ်စိမ်း စိမ်းလေး အနေအထားရအောင် ကြော်ကာ အဖုံးခဏပင် အုပ်လိုက် ပါ၏။ ကန်စွန်းရွက်ကြော်ကျက်တော့မှ ဒယ်အိုးကို ဖိုပေါ်မှချကာ ဒန်အိုးအသေးလေးဖြင့် ရေအနည်းငယ်မျှ ထည့်၍ တည်ထားလိုက်ပါ ၏။ ပြီးနောက် ‘ချို’ အိပ်ခန်းလေးထဲ အမြန်ဝင်၍ အဝတ်ချွတ်ကာ မီးဖိုခန်းအပြင်ဘက်မှာ ကာထားပါသည့် ရေချိုးခန်းသို့ အပြေးဝင်၍ ရေချိုးလိုက်ရလေသည်။

ရေလဲလုံချည်ထက် တဘက်ခြုံထားပြီး သနပ်ခါးသွေး၍ လူးလိုက်၏။ ပါးနပ်ဖက်မှာ ပါးကွက်ကြား ခပ်ပါးပါးလေးဖြစ်ရန် လူးလိုက်ပါသည်။ အဝတ်အစား ခပ်သွက်သွက်လဲကာ ဆံပင်ကို ဘီးကျဲဖြင့် ခပ်မြန်မြန်ပြီး၍ စည်းလိုက်ပါ၏။ ပြီးတော့မှ မီးဖိုချောင် ဘက် ပြန်ဆင်း၍ ဆွမ်းတော်ကပ်ရန် အရင်ဆုံးပြင်လိုက်ပြီး ထမင်းချိုင့် ခူးလိုက်၏။

အိမ်ရှေ့ဘုရားစင်မှာ ဆွမ်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီးကပ်လှူကာ ဘုရားရှိခိုးလိုက်ပါ၏။ မေမေအတွက် ဟင်းတွေ ဦးဖယ်ပြီးသား ဝန်းကန်ကို စားပွဲအသေးလေးပေါ်မှာတင်၍ အုပ်ဆောင်းဖြင့် အုပ်ထား

၁၁၂ မိမိမိမိမိမိ

လိုက်ပါသည်။ စောစောက ရေနွေးတည်ထားပါသည့်အိုး ဆူနေပြီမို့ ဓာတ်ဘူးထဲသို့ တစ်ဝက်သာထည့်ကာ လက်ကျန်ရေနွေးထဲသို့ ချပ် ပေါင်မွှေးထားတာကို ခတ်လိုက်ပြီး ငန်ပြာရည်၊ ဆား၊ ဟင်းချိုမှုန့်တို့ ဖြင့် အရသာရှိစေရန် ချက်လိုက်ပါ၏။ နောက်ဆုံးမှ ကြက်သွန်နီလုံး ထားည်ကို အနည်းငယ်မျှ ဖယ်ထားသဖြင့် ဟင်းချိုအိုးထဲအုပ်ကာ ဆီတစ်စက်နှစ်စက် ဖြန်းလိုက်ပါသည်။

အပြင်ထွက်တော့မှာမို့ ထင်းမီးတွေ မကျန်စေရန် အကုန် အစင် ရေဖြန်း၍ သတ်လိုက်၏။ အလုပ်ပြီးပြီမို့ သင်တန်းသွားရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ။ ထမင်းချိုင့်နှစ်ဆင့်မှာ ထမင်းတစ်ဆင့်နှင့် ဟင်းကအနည်းငယ်စီပုံထည့်လိုက်ပြီး ပုလင်းထဲထည့်ထားပါသည့် ငန်ပြာရည်ကြော်ကို ဖြန်းဖြင့် အနည်းငယ်ခပ်ကာ ထည့်လိုက်ပါသည်။

“ချိုရေ ပြီးပြီလား”

“လာပြီအသက်ရေ၊ ချိုသွားပါဦးမယ် မေမေ”

“အေးပါကွယ်”

မေမေ့ကို ဦးချက်တော့ပြီးမှသာ အိမ်လေးပေါ်မှ ဆင်းလိုက် ပါ၏။ အသက်က လှေကားရှေ့မှာ ရပ်စောင့်နေလေသည်။ ဆိုင် ယူရီမောင်း တစ်ခါတည်းဝတ်သွားပါက ကြေမှာလည်းစီး၊ ညစ်ပတ် မှာလည်းစီး၊ မိုးစိုမှာလည်းစီးသဖြင့် အိတ်ထဲမှာ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ဖြင့်

အတိတ်တမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၁၃

ထည့်သယ်ခဲ့ရပါ၏။

“သွားကြစို့”

“ထီးပါရဲလား”

“ပါတာပေါ့ဦး၊ မီးတွင်း ထီးမပါရင် မှားသွားမှာပေါ့။ ငါ့မှာက ထီးမီးပေးချင်တဲ့သူရှိတာမှ မဟုတ်တာ”

“ကြည့်... စကားကို အနှောင့်အယှက်မလွှတ် ပြောပြန်ပြီ”

“ငါပြောတာမှားနေလို့လား”

“ချို့က ကိုယ့်အဆင့်ကိုယ်သိပါတယ် အသက်ရယ်”

“သိပါ... သိပါ။ နင်တစ်လုံးချိုင့်မဟုတ်မှန်း”

‘အသက်’ ၏လက်မောင်းကို ဖတ်ခနဲ ရိုက်လိုက်မိပါ၏။

သင်တန်းတက်ရသည့် တိုက်က မြို့ထဲမှာမို့ Bus ဖြင့်သွားရသလို ကားလမ်းကူး ခုတ်လျှောက်ရတာက နေ့စဉ်ပါပဲ။ ‘ချို’ တို့ သင်တန်း ထမ်းက ဆိုင်တန်းတွေရှိသလို လူလည်းအတော်ရှုပ်လေ၏။ အထူး သဖြင့် platform ထက် ခုံချပြီးရောင်းသည့် အသုပ်ဆိုင်၊ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်တို့ကြောင့် ယောက်ျားလေးအများစု မျက်စိစားပွဲထိုင်ရာအရပ် ထည်း ဖြစ်နေပါသည်။

‘အသက်’ ပြောလည်း ပြောချင်စရာပါ။ အလုပ်ပြင်သင်တန်း သူတွေရော အတေးသင်ကျူရှင်သင်တန်းကျောင်းသူတွေပါ အများကြီး

၁၁၄ မိမိသဒ္ဓါမောင်

ရှိနေသည့် အထဲမှာမှ 'ချို' လို ရွက်ပုန်သီးနောက်မှာ တကောက်
ကောက်ပါအောင် လိုက်သည့်ခွံကဖြင့် ဩချလောက်ပါရဲ့။ တခြား
ကောင်လေးတွေက သုံးငါးလေးခေါက်လောက် နောက်မှနေ တီးတီး
မကြားတကြားပြောကာ မရတော့လည်း ဘာမှမဖြစ်သလို လှည့်သွား
ကြတာမျိုးလေ။

တကယ် မေတ္တာရှိတာမျိုးလည်း မဟုတ်ပါပဲ ပါးစပ်အရသာ
ခံ လေကုန်ခံကြတာက သူတို့သိပ်ထင်ပါရဲ့။ “ရလျှင်အမြတ်၊ မရလျှင်
အရင်း” ဟုဆိုကြပြီး သူတို့ထဲမှာ “အရှုံး” ရယ်လို့မှ မရှိတာကိုး။
'ချို' နှင့် 'အသက်' တို့က ဘဝသမားလူတန်းစားမို့ ဤသို့ အိမ်ကလီ
ဖြင့် စိတ်ကစားခွင့် မရှိသလို အချိန်မဖြုန်းနိုင်ပါချေ။

“ဒီနေ့ရော စောင့်နေဦးမလား မသိဘူး”

“အံ့မယ် ... မျှော်တယ်ပေါ့လေ”

“နင့်အစား မျှော်မိတာပါနော်”

“အလကားပါဟယ်။ မိဘဝိုက်ဆံတိုင်ဖြုန်းနေတဲ့ ဆန်ကုန်
မြေလေးပုံစံမျိုးပါ”

“ဒါဖြင့် ငါတို့ကရော”

“မတူဘူးလေ၊ ဘဝအတွက် ရည်မှန်းချက်နဲ့ သုံးတဲ့ငွေငါ
အသက်ရဲ့။ ဖြုန်းတာမှ မဟုတ်တာ”

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၁၅

“အင်း ... ငါတို့ကို ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေက အမနာပပြော
ကြလေရဲ့။ အလွမ်းကျယ် အလယ်လပ်တဲ့ နှစ်ယောက်တဲ့။ အမြင့်ကို
မျှော်ကြည့်ပြီး ပြုတ်ကျလိမ့်မယ်လို့လည်း ပြောကြတယ်”

“ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ချီးမွမ်းချနစ်ရက် ကဲ့ရဲ့ချနစ်ရက်ပါ
အသက်ရယ်။ ဂရုစိုက်မနေစမ်းပါနဲ့။ ချိုတို့က ငွေကို အလဟဿ
ဖြုန်းတီးပျော်ပါးနေတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ်ဝါသနာပါတာကို
ရွေးချယ်ပြီး လုပ်နေတာပဲ”

“ငါ့ဝမ်းကွဲအစ်မလည်း ဆူတယ် ချိုရဲ့။ ဈေးရောင်းတာကမှ
စိုက်ဆံမြင်ရသေးတယ်။ နင်လုပ်တဲ့အလုပ်က ဘာနဲ့ရင်းမှာလဲတဲ့”

ရင်ထဲ နင့်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ဘာနဲ့ရင်းမှာလဲတဲ့လား။ ဒီလိုပဲ
ဆိုင်မှာ လခစားဝန်ထမ်းလုပ်ရင်း မစွဉ်းလေးတွေ အနည်းငယ်စီစုပြီး
ဆိုင်းလေးထောင့်ဖို့ နှစ်ယောက်သား တိုင်ပင်ထားကြတာပါလေ။ စီးပွား
ဖြစ်ဖို့အတွက် သဲတစ်မှုန့်၊ ရေတစ်စက်ကူညီထောက်ပံ့ဖို့ အကြံလေး
သော်မျှ မပေးကြပါဘဲ ဒေါက်ဖြုတ်ကဲ့ရဲ့ဖို့သာ မြင်နေကြပါသလား။
ထူးသဘာဝဆိုတာ ဒါကို ခေါ်တာထင်ပါရဲ့။

“အခု ချိုတို့သင်တန်းလည်း ဆင်းပြီး လခလည်း ရနေတာပါ
အသက်ရယ်”

“အဲဒါကို ငါနဲ့နင်ပဲသိတာလေ ချိုရဲ့။ သူတို့သိကြတာမှ

၁၁၆ မမသဒ္ဒါမောင်

မဟုတ်တာ။ အလှပြင်ဆိုင်ကို အနှိပ်ခန်းမှာလိုလို၊ KTV လိုလို အကြည့်မျိုးနဲ့ အထင်တသေးဖြစ်နေကြတာလည်း အမှန်ပဲ။ ငါတို့ အလုပ်က တကယ်ပဲ သေးသိမ်နေပြီလား”

“ဘယ်အလုပ်မဆို ရိုးရိုးသားသား ဖြူဖြူစင်စင်နဲ့ ရှာဖွေပြီး လုပ်သမျှ မြင့်မြတ်ပါတယ် အသက်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လူ့အောက်ကျိုလို့ ပိမသောဘူးဆိုပေမယ့် အနင်းခံနေရတာတော့ နာတယ်ချို့”

Bus ရောက်လာပြီမို့ ပြောလက်စ စကားကို ရပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ် တိုးထွေတက်လိုက်ကြပါတယ်။ ရုံးချိန်အတွင်း အချိန်သင်တန်းမို့ ဒီလိုပဲ လူကျပ်နေတာက နေ့တိုင်းပါပဲ။ အသက်ရှူရလွယ်မည့်နေရာ အထိ တိုးဝင်ရပ်ရင်း ခန္ဓာကိုယ်ကို မတ်ထားရလေသည်။ နှစ်ယောက် စာကားခကို အသွားအပြန် တစ်လှည့်စီပေးနေကျမို့ အသွားပေးသည့် ‘အသက်’ က စပါယ်ယာအော်နေသဖြင့် လှမ်းပေးလိုက်ပါတယ်။

“ဒီမှာနှစ်ယောက်ခ”

“နောက်တစ်ယောက်က ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီမှာပေါ့၊ ဒီလောက်လှလှလေးတောင် မမြင်ဘူးလား”

“မျက်စိကျိန်းသွားလို့ပါ အစ်မလေးရဲ့”

တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ရယ်သံတွေထွက်လာလေ၏။ ‘အသက်’

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၁၇

က ခပ်စွာစွာမှီ စပါယ်ယာကို ပြန်အော်တတ်ပါသည်။ လူကြားထဲမှာ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို လှလှလေးဆိုပြီး ကြားလုံးထုတ်သေးတာကို။ လူကျပ်သည့် Bus ကားထဲမှာ လှလှပေးရော ရွှေလေးပါ နေလို့မရပါ လေ။ မှန်လေပေသောဆိုလျှင်ဖြင့် ကားရပ်တာနှင့် ကြေမွနေသည့် အကြေတွေသာ တွေ့ရတော့မှာပါ။

“ရှေ့မှာဆင်းမယ်နော်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ၊ လှလှလေးနဲ့ မွမ္မလေးနှစ်ယောက် ဆင်းမယ် ဆရာရေ”

“တောက်!”

“မျက်စောင်းခဲတယ်ဗျ၊ လှမှလှဗျာ”

စပါယ်ယာ၏ စနောက်သံကြောင့် လူကျပ်၍ စိတ်ညစ်နေသည့်ကြားမှ ရယ်သံတွေ ထွက်လာပြန်လေသည်။ ဂိတ်ရောက်နေပြီမို့ တိုးထွေဆင်းလိုက်ကြစဉ် ကိုရွှေမိုးက ဗြုန်းခနဲရွာချလိုက်လေတော့၏။ ကားဂိတ်ထဲ အပြေးအလွှားဝင်မိစဉ် မျက်စိရှေ့ ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရသည့် ရှုတစ်ယောက်ကြောင့် စိတ်တိုသွားရပြန်လေသည်။ တွေ့ပြန်ပါပြီ၊ လူကို ပြီးကြည့်ပြီး ဘာမှမပြောဘဲ နောက်ကနေ တကောက်တောက်လိုက်ဦးမည့် နောက်ကောက်ပုဂ္ဂိုလ်ပါလေ။

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၁၉

ရပါသည်။ ကြည့်စမ်း! ဒီနေ့တော့ ခါတိုင်းလို နောက်ကနေ တိတ်တိတ်လေးလိုက်လာဖို့အတွက် မဟုတ်ပါလား။ လူကို 'ကော်ရပ်' ဆိုပြီး ခေါ်ရတယ်လို့။ မကြားချင်ယောင်ဆောင်ရင်း ရှေ့ဆက်လျှောက်စဉ် ဖိနပ်နောက်ခြီးကို နင်းလိုက်သဖြင့် Slipper အဖြူလေးစီးသည့် 'ချို' ဖိနပ်လေးက 'ထောက်' ခနဲ မြည်ရင်း ပြတ်သွားလေတော့၏။

“ဟယ်!”

ကြည့်စမ်း! လူကို အတော်အရှက်ရအောင်လုပ်သည့် လူပါလား။ သင်တန်းရှိရာဆီကို အတော်လေး လျှောက်ရဦးမှာမို့ အရှက်ရတာရော ဒေါသဖြစ်တာပါ စုပေါင်းပြီးနောက်သို့ ဆတ်ခနဲလှည့်လိုက်မိလေသည်။ ဒီနေ့တော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပါပဲလား 'ချိုသာခင်'။

“ဒီမှာ!”

“တော်... ကော်”

“ကော်တွေ ကပ်မနေနဲ့။ ရှင် လူတစ်ယောက်လုံး မမြင်ရအောင် ကန့်နေလား!”

“ဗျာ!”

“ချို တိုးတိုးပြော”

“မတိုးနိုင်ဘူး အသက်ရဲ့။ တော်ရုံနောင်ယုက်တာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ လူပါးဝလွန်းနေပြီ”

(၁၀)

လူတွေကြားထဲ လမ်းလျှောက်ရမှာမို့ ထီးတစ်ချောင်းတည်း ဖွင့်လိုက်ပါ၏။ နက်ပြာရောင်အကွက်ထီးလေးက 'ချို' ၏ ထီးလေးပါပဲ။ လူတွေကြားထဲမှာ တိုးပွေ့ပြီး လမ်းဆက်လျှောက်နေတာတောင်မှ နောက်မှပါလာသည့် သူ့ကြောင့် 'အသက်' ထံမှ ရယ်သံခပ်တိုးတိုး ထွက်လာလေသည်။ ကားဂိတ် လူအုပ်ထဲမှထွက်ပြီးပြီမို့ သက်ပြင်းရှိုက်ကာ အသက်ဝဝ ရှူလိုက်လိုက်မိလေ၏။

“ကော်ရပ်”

“အမလေး!”

နားနားကပ်ပြီး ခေါ်လိုက်သံကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်သွား

၁၂၀ မယသဒ္ဓါမောင်

“ကိုယ်ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“ဘာ!”

“ဘာကို ဒေါသဖြစ်တာလဲဟင်”

“တောက်! ငါ!”

“ချို... ဟဲ့! လူတွေရှိတယ်၊ မလုပ်နဲ့”

လက်ထဲကိုင်ထားသည့် ထီးဖြင့် ရိုက်ရန်ရွယ်လိုက်မိစဉ် ‘အသက်’ က ‘ချို’ လက်ကို ဆွဲထားလေတော့၏။ စိတ်တိုလိုက်တာ နော်၊ အပြစ်မရှိသလိုမျက်နှာဖြင့် ‘ချို’ မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေပါသည့် လူကြောင့် တစ်ခါမှ ဒီလောက်ထိ ဒေါသမဖြစ်ဖူးပါဘဲ။ လူပါ တဆတ် ဆတ်တုန်လာရတာပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကာအိန္ဒြေပျက်ရ လောက်သည်အထိ အနှောင့်အယှက်ပေးရပါသလား။

“ရှင်ကြောင့် ကျွန်မမိနပ် ပျက်သွားပြီရှင်! မမြင်ဘူးလား”

“ဟောဗျာ!”

မိနပ်အပြတ်ကို ဒီတိုင်းစီးသွားတာထက် ခြေမလာနှင့် သွား တာကမှ ပိုအဆင်ပြေမည်မို့ ခြေထောက်မှချွတ်ကာ platform ဘေးရှိ အမှိုက်ပုံးထဲသို့ သွားမစ်ထည့်လိုက်မိတော့၏။ ခပ်ဖွဲဖွဲမီးရေထဲမှာ ရှိစ မဲ့စ သိက္ခာလေးတော့ ပျက်ပါပြီ ‘ချိုသာခင်’။

“ကော်... ကော်ရှပ်”

အတိတ်စာမျက်နှာဆက်က အလွမ်းစာပေ ၁၂၁

“လိုက်လာပြန်ပြီလား။ ရှင်တော့ လက်ဝါးစာချင်နေပြီ ထင်တယ်”

“ဟိုလေ... ဟို”

“တော်ရှပ် နှောင့်ယှက်ပါလားရှင်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်မိနပ်စီးသွားပါလို့ ပြောမလို့ပါ ကော်ရှပ် လေးရဲ့”

“မလိုပါဘူး။ ကြည့်လို့ကိုမရဘူး။ တောက်!... ဘယ်လို လူမှန်း ကို မသိဘူး။ စိတ်တိုလိုက်တာ၊ လာ၊ အသက်”

“စေတနာနဲ့ပေးတာပါ ကော်ရှပ်လေးရယ်”

“မလိုဘူးလို့ ပြောနေတယ်၊ ရှင် နားပါပင်းနေပြီလား”

“ကြိတ်လိုက်!... နန္ဒရေ”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲရှိ လူငယ်အုပ်စုထဲမှ အသံတို့ထွက်လာ လေ၏။ လူကို အလောင်းအစားလုပ်ပြီး လွယ်လွယ်နှင့်ရမည်ဟု ထင်နေပုံပါ။ ‘ချိုသာခင်’ ဆိုတာ ခပ်ပျော့ပျော့ယောင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ ခပ်မာမာစွာချောင်းလေးဆိုတာကို သတင်းမကြားဖူးဘူး ထင်ပါရဲ့။

“ထပ်လိုက်မလာနဲ့နော်၊ ချိုင့်နဲ့ ရှင်ခေါင်းကိုမိတ်ဆက်ပေး လိုက်မယ်၊ ဘာမှတ်နေလဲ”

သူ တွန့်ခနဲပြစ်သွားလေတော့၏။ ရှက်ရွံ့တာမျိုးမတော့ရပါဘဲ

၁၂၂ မယသဒ္ဒါမောင်

စုန်းရဲရဲ ပြန်စိုက်ကြည့်နေပါသည်။ သူမမျက်ဝန်းတို့နှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားတာမို့ အတွင်းစိတ်ကို ခန့်မှန်းမိလောက်မည်ထင်ပါရဲ့။ မျက်စောင်ခဲလိုက်ပြီး သင်တန်းတိုက်လှေကားထစ်တွေပေါ်တက်ခဲ့ပါသည်။ ဒီလကုန်ရင် ဆိုင်မှာ အစမ်းခန့်ပြီး လခရတော့မှာမို့ ကြိုးစားနေကာမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာရတယ်လို့။

“ဟောတော်!... ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“ဖိနပ်ပြတ်သွားလို့”

“မနီပြောသားပဲ။ မိုးတွင်းက မိုးတွင်းစီးပဲ အစီးခံတယ်လို့”

“ပြတ်ချိန်မတန်ဘဲ ပြတ်သွားတာ မမနီနီရဲ့။ စိတ်တိုလိုက်တာ”

“ဘာလဲ... ရွှေမင်းသားလေးအတွက် ချန်ပေးခဲ့ရလို့လား”

“မမကလည်း”

“မငိုလိုက်ပါနဲ့ ချိုရယ်။ မနီမှာ အကြမ်းစီးတဲ့ဖိနပ်တွေ ရှိပါတယ်။ Size တော်တာ ရှာစီးသွားပေါ့”

“ဟုတ်!”

“ကဲ ကဲ... ဒီနေ့ ဆံပင်ညှပ်တာ စသင်မယ်။ အားလုံး ဒီကိုလာကြ”

Uniform လဲဝတ်ပြီးနောက် သင်တန်းမှူး ‘မနီနီမာ’ ခေါ်

အဆိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၂၃

သည့်နေရာမှာ စု၍ရပ်လိုက်ရပါ၏။ လက်တွေ့ပြမှာမို့ ဆံပင်တုဖြင့် မဖြေပါဘဲ ဆိုင်ဝန်ထမ်းကောင်မလေး၏ ဆံပင်ကိုသာ နမူနာညှပ်ပြလေသည်။ ဆံပင်သားပျော့လျှင် မာလျှင်၊ ကြမ်းလျှင် ဘယ်လိုရန်ပူမျိုးသုံးရမည်။ မျက်နှာပုံပိုင်းတာ၊ ဘဲညှပ်ဖြစ်တာ၊ လေးထောင့်ဆန်တာတို့ကို မည်သည့်ပုံစံဆံပင်မျိုး ညှပ်ပေးရမည်ဆိုပြီး သေချာရှင်းပြပေးနေပါ၏။

သူငယ်ချင်း ‘အသက်’ နှင့်အတူ ဒီသင်တန်းကို ဝါသနာပါလွန်း၍ ငွေစုပြီး တက်ဖြစ်ခဲ့ကြတာပါ။ သင်တန်းမှာ အဆင်းရဲဆုံးမျက်နှာပွဲဖြစ်ပေမယ့် အကြိုးစားဆုံးတပည့်မို့ ‘မနီနီမာ’ က ‘ချို’ ကို ဂရုစိုက်ပေးပါ၏။ အတတ်ပြန်သည့် ‘ချို’ က တစ်ခါပြန်နှင့် လက်စွမ်းပြနိုင်တာ မဟုတ်ပါလား။ Lesson တစ်ခုပြီးတိုင်း အချင်းချင်း ပြင်ခိုင်းပါလျှင် ‘ချို’ ပြင်ပေးသည့် ရုပ်လေးက ကြွရွလှပသွားတာအမှန်ပါ။

“ညနေမှာ ဆံပင်လာညှပ်ခံမယ့် ကလေးတွေ ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“ဟင်!”

“ဘာလဲ မညှပ်ရဲဘူးလား။ လက်မရဲရင် အလုပ်မဖြစ်ဘူးနော်”

နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်ရောက်ပြီမို့ အချို့က အောက်ထပ်

၁၂၄ မိမိသဒ္ဒါမောင်

ဆင်ပြီး အပြင်မှာသွားဝယ်စားကြလေ၏။ ‘ချို’ တို့ နှစ်ယောက်နှင့် နောက်ဆုံးလေးယောက်က ထမင်းချိုင့်ပါလာကြသဖြင့် စားပွဲပိုင်းမှာ နေရာယူ၍ စားနေကြပါသည်။ စေ့ထားသည့် မှန်တံခါးက လျှော့ခနဲ ပွင့်သွားလေ၏။ သင်တန်းနားချိန်မှ လူအဝင်အထွက်ရှိသဖြင့် အဝင်ဝ ကို ကျောပေးထားပါသည် ‘ချို’ က လှည့်မကြည့်ပါ။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“လူလာရှာတာ”

“ဘယ်သူကိုလဲ၊ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ဟိုလေ မနက်က ဖိနပ်ပြတ်သွားတဲ့ ကော်ရှပ်လေးကို လာရှာတာ။ ဆံပင်ကောက်ကောက်လေးနဲ့ မျက်လုံးတောက်တောက် လေးလေ။ ကော်ရှပ်လေးလို အရမ်းချော။ ဟော! ဟိုမှာ ဟိုမှာ ဟို တစ်ယောက်ကိုပြောတာ”

“ချို” ကို လှမ်းမြင်သွားသဖြင့် လက်ညှိုးထိုးကာ ပြောနေ ပါသည့် သူကို သင်တန်းသူတွေ ရယ်ကြချေပြီ။ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးရှိနေတာတောင်မှ နည်းနည်းမှ မလန့်သလိုပါပဲလား။ ‘မနီနီမာ’ ၏ ဝန်ထမ်းကောင်မလေးကို ဘူးတစ်ဘူးလှမ်းပေးလိုက် သည့် သူကို မြင်နေရသဖြင့် စိတ်တိုသည့်ဒေါသက ပြန်ဖြစ်လာရ၏။

“ပေးပေးပါနော်”

အတိတ်တမျက်နာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၂၅

“မယူနဲ့ တင်တင်၊ အဲဒါ တို့ဖိနပ်မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်! ... မယူနဲ့တဲ့”

“ယူပါ ကော်ရှပ်ရယ်။ Please!”

“ရှင်နဲ့ ဖိနပ်တစ်သက်ချင်လို့ ပြောနေတာနော်။ ကင်းကင်း ရှင်းရှင်းနေစမ်းပါ”

“ကဲ! Cinderella နဲ့ ရွှေမင်းသားရဲ့ဇာတ်လမ်းက ဘယ် တော့မှပြီးမှာလဲ”

အတွင်းခန်းထဲမှ သင်တန်းမှူး ‘မနီနီမာ’ ထွက်လာပြီ။ မျက်နှာပူသွားရ၏။ အတော်ယောင်းရှုပ်သည်ဟု ထင်သွားလျှင်ဖြင့် ပြဿနာပါလေ။ သူက အသံကြားရာဆီသို့ ခေါင်းစောင်းကြည့်ရင်း ဆင်ချိုချို ပြုံးပြလိုက်လေသည်။ အလို! ‘မနီနီမာ’ ကိုသည်း ရှိန်ဝံ လန့်ပုံမရပါလှ။ ဘယ်လိုလူပါလိမ့်။

“Hi! မနီ”

“ဪ... ဘယ်သူများလဲ မှတ်တယ်၊ နန္ဒသော်ကိုး”

“အတော်ပဲ၊ မနီကိုပဲ အပူကပ်ရတော့မယ်”

“အံ့မာ... ငါ့သင်တန်းသူတွေနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်လုပ် လုပ် မကြန့်နော်။ ငါ့သင်တန်း နာမည်အပျက်မခံနိုင်ဘူး ကောင်လေး ခဲ”

၁၂၆ ဖုသဒ္ဒါမောင်

“မရှုပ်ပါဘူးဗျာ”

“မရှုပ်ဘူးဆိုပြီး ဒီဖန်ဖိနပ်နဲ့ ဘာအကွက်ထွင်တာလဲ ပြော”

“အဟင်း... ဒါက အလျော်ပေးတာပါ”

“အလျော်ဆိုတော့ အစားကဘာလဲ”

“အဟဲ့... အစားက နောက်မှ”

“ချိုသာခင်”

“ရှင်!... မမ”

“ခဏကွယ်”

ခက်လိုက်တာနော်။ သင်တန်းမှူးက ခေါ်နေပြီမို့ ဘယ်လိုမှ ရှောင်လို့ရပါတော့မလဲ။ သူက ခပ်ရဲရဲပုံစံဖြင့် သင်တန်းခန်းထဲ ဝင်လာ ပြီမို့ ထိုင်ခုံမှ အမြန်ထရလေတော့၏။ ဒီလောက်တောင် အလျော်ပေး ချင်မှတော့ ယူရုံပါပဲလေ။ ‘ချိုသာခင်’ ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုလှာထိတာနှင့် ပြန်လုပ်တတ်သည့် အကျင့်က ငယ်စဉ်ကတည်းက ရှိခဲ့တာပါ။ ကောင်းပြီ နန္ဒသော်၊ ရှင်စတဲ့ဇာတ်လမ်းကို ပိတ်ဖို့က ‘ချိုသာခင်’ ရဲ့တာဝန်ပဲ မဟုတ်ပါလား။

“ဒီမှာ မမနဲ့ ဆွေမျိုးစပ်ရင်တော်တဲ့ ချာတိတ်လေ။ နန္ဒသော် တဲ့။ ဒါက မမရဲ့ သင်တန်းသူတွေထဲမှာ အထက်မြက်ဆုံး သင်တန်း သူ ချိုသာခင်ပဲ နန္ဒသော်”

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၂၇

“ဟုတ်ကဲ့၊ မနက်က ကျွန်တော့်ကြောင့် ကော်ရှပ်လေး ဖိနပ်ပြတ်သွားရတဲ့အတွက် အလျော်ပြန်လာပေးတာပါ”

“ဒါဆို စိတ်ဆိုးစရာကိစ္စမှ မဟုတ်တာပဲ။ ငြိမ်းချမ်းမှုယူလိုက် ပါ ချို။ ပြီးတော့ အားလုံးကို ပြောရဦးမယ်။ သမီးတို့ နမူနာညှပ်ပြီး စာမေးပွဲစစ်ပေးရမှာကို ကူညီပေးဖို့က ဒီကလေး (၅) ယောက်ပါပဲ”

ကောင်းပါလေ။ ဆွေမျိုးတော်တယ်ဆိုပြီး ‘ချို’ ရဲ့အနားကို လာကပ်လာတဲ့ လူကို ဘယ်လိုများ ငြင်းရပါ့မလဲ။ သူကမ်းပေးနေ သည့် ဖိနပ်ဘူးကို “မမနီနီ” ရှေ့မှာပင် လက်ခံလိုက်ရပါသည်။ တကယပင် နေ့လယ်အချိန်မှာ သင်တန်းစစ်ရမည့်အတွက် သူတို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုကို ဆံပင်ညှပ်ရလေတော့၏။

အချိန်အကန့်အသတ်မထားပါဘဲ ပုံစံလှလှလေးဖြစ်စေရန် အဓိကထားပြီး ညှပ်ပေးရတာမို့ ပဋိပက္ခဖြစ်ထားရသည်ကိစ္စကို ခဏ တာ မေ့ထားရပြီး စေတနာအပြည့်ဖြင့် ဂရုတစိုက် ညှပ်ပေးရလေ သည်။ မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် ပြုံးစေမျက်နှာဖြင့် လူကို ခပ်ရဲရဲကြည့်နေမှန်း သိနေပေမယ့် မမြင်ယောင်ဆောင်ရသည်က တစ်ဒုက္ခပါလေ။

ဆံပင်ညှပ်ပေးပြီး ခေါင်းကိုပါ တစ်ခါတည်း လျှော်ပေးရ သဖြင့် အိမ်ရှိစွာဖြင့် မျက်စိမှိတ်ငြိမ်နေတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရပါ၏။
Dryer မှတ်ပေးပြီး ပုံသွင်း Spray ဖြန်းပေးကာ သူ့မျက်နှာနှင့်

၁၂၈ မိမိသဒ္ဒါမောင်

လိုက်ဖက်မည့် ဆံပင်ပုံစံကို စိတ်တိုင်းကျ ရသွားသဖြင့် ချီးမွမ်းခံရတာ ကိုတော့ ကျေနပ်မိပါသည်။

သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့်ပတ်သက်ဆက်နွယ်ဖို့ စိတ် ကူးမျိုးက 'ချို' တို့လိုလူတန်းစားနှင့် အလှမ်းကွာဝေးလွန်းပါ၏။ ပြီးကောင်ပေါက်အရွယ်မှာလည်း စိတ်ကူးယဉ်ပြီး စိတ်ကစားဖို့လည်း မရှိခဲ့ဖူးပါချေ။ အပျော်ရော အတည်ပါ ဘာကိုမှ တွေးတောဖို့ အခွင့် အရေးက တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ပါ။

ညနေဘက် အိမ်ပြန်ရန် ဆိုင်မှာအကြမ်းစီးရသည့် ကတ္တီပါ ဖိနပ်လေးကို ဖိနပ်စင်ထက် ပြန်တင်လိုက်ပြီး သူပေးသွားပါသည့် ဖိနပ်ဘူးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထင်သည့်အတိုင်း တန်ဖိုးကြီးလွန်း ပါသည့် သောင်းကျော်တန် ဖိနပ်လှလှလေးကြောင့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြင့် သက်ပြင်းရှိုက်မိလေတော့သည်။

တကယ်ပါ။ 'ချိုသာခင်' ၏ဘဝထဲကို ဖိနပ်တစ်နံ့ဖြင့် ရောက် လာခဲ့သည့် ရွှေမင်းသားလေး၏ဒဏ္ဍာရီက ဒီဖိနပ်ကြောင့်ပဲ ရင်နာစွာ ဇာတ်သိမ်းခဲ့ရလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပါလေ။

(၁၁)

ကားကို သူမတို့စီးနေကျ ကားဂိတ်အနီးမှာ ရပ်လျက် စောင့် နေမိပါ၏။ သင်တန်းဆင်းပြီးပြီမို့ ဆိုင်ခွဲတွေမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေရ သဖြင့် သူမတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး တစ်ဆိုင်တည်း လုပ်ခွင့်ရမှန်း သူ သိနေတာပါ။ ဘော်ဒါတွေကဖြင့် ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ် ယောက်ဖြင့် ရည်းစားရတာ လွန်လွန်းပေမယ့် သူမအဖြစ်က အခက်ခဲ ဆုံးကိုမှ ရွေးမိရတယ်လို့။

'ချိုသာခင်' တဲ့။ အမည်နှင့်လိုက်ဖက်အောင် ချိုသာသည့် အပြုံးလေးနှင့် ကောင်မလေးက တကယ့်ကို ကော်ရှပ်လေးအတိုင်း ထိရက်စရာမရှိအောင် လှပလွန်းနေတာပါ။ အထူးသဖြင့် ခြူးလိုက်

၁၃၀ မမသဒ္ဓါမောင်

တိုင်း ခွက်သွားပါသည့် မီးချိုင့်လေးနှစ်ခုက ဝင်းမို့မိုးပါးပြင်ထက်မှာ
ဖေါ်လာတာက သူ့ကို ရင်ပိုခန့်စေတာအမှန်ပါ။

သူငယ်ချင်းနှင့်စကားပြောချိန်မှာ ရယ်ပြုံးနေပြီး သူတို့
ယောက်ျားလေးတွေကို မြင်လျှင်ဖြင့် ရုတ်တရက် ထည်သွားတာ
အဘယ့်ကြောင့်ပါနည်း။ အကြည့်ချင်းဆုံသွားတိုင်း စူးခနဲ ခဲပြလိုက်ပါ
သည့် မျက်စောင်းလေးက သူ့နှလုံးသားအစုံကို သိမ်းပိုက်ယူငင်သွား
ခဲ့တာ အမှန်ပါ။

သိပ်ချစ်ခဲ့မိတာပါ 'ချို'။

ဖွင့်ပြောဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် မကြည်လင်သည့်
မင်းမျက်နှာမူနဲ့မူနဲ့လေးကြောင့် အခါခါ နောက်ဆုတ်ခဲ့မိတာလေ။
အပျော်သဘောဖြင့် နှောင့်ယှက်သည်ဟု မယူဆစေချင်ပါ။ လူငယ်တို့
ဘာသာဘာဝ ချစ်ခြင်းနောက်ကို ခြေရာထပ်ပြီး လိုက်လျှောက်နေပေ
မယ့် 'ချို' အပေါ်မှာ တစ်သက်တာအတွက် ရည်စူးထားပါသည့်
ချစ်ခြင်းမျိုးနှင့် ချစ်မိတာကိုတော့ ယုံကြည်စေချင်ပါရဲ့။

“ဟော!”

Steel ချိုင့်လေး ကိုယ်စီဖြင့် စကားတပြောပြောဖြင့် လမ်း
လျှောက်လာပါသည့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို မြင်နေရပါ၏။ ဆိုင်
Uniform လေးနှင့် ဆင်တူဝတ်ထားတာတောင်မှ 'သက်သက်မာ'

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၃၁

ထက် သူ၏ 'ချို'က အဘယ်မျှ လှနေပါသလဲ။ အရပ်အမောင်း
လှသလို ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကပါ လှနေသဖြင့် ဝန်းကျင်မှ ပုရိသ
တို့က ဖျတ်ခနဲတော့ လှည့်ကြည့်ကြတာလေ။ အသားလေး ခြုံဝင်းကာ
အများထဲမှာ ထင်ဆန့်ခြင်သာထင်ရှားသည့်အလှကို သူ မည်သို့ စိတ်ချ
နိုင်ပါ့မည်နည်း။

ကိုယ့်ရင်တွေ ပူလာရပြီ 'ချို'။

“ဟိ!”

ကားပြတင်းပေါက်မှ လက်ထိုးပြီး ကားဟွန်းကို ဖိလိုက်ပါ၏။
ဇုတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပါသည့်အကြည့်က ခဏတာလေးပါပဲ။ အမှုမဲ့
အမှတ်မဲ့ပုံစံဖြင့် ကားမှတ်တိုင်ဆီ ဆက်လျှောက်နေသဖြင့် plat-
form ထက် သူတက်ပြီး မတ်တပ်ရပ်စောင့်လိုက်ရလေသည်။

“ကော်ရှင်လေး”

“အမေ!”

လူစာစ်ယောက်လုံး ရပ်နေတာကိုတောင် သတိမထားမိပုံပါ
။ သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် ချက်ချင်းမှတ်မိပုံရကာ ဇင်ရော်တောင်မျက်ခုံး
တို့ တွန့်ချိုးသွားလေတော့၏။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်လေ။ 'ချိုသာခင်'
ဒို့မင်ကို style က ဒီအတိုင်းပဲ မဟုတ်ပါလား။

“ဘယ်အချိန်ထိ အဲဒီလိုခေါ်နေမှာလဲ မသိပါဘူး”

၁၃၂ မိမိသဒ္ဒါမောင်.

“အသာနေစမ်းပါ အသက်ရယ်”

“အသက်”

“ဘာတုံး”

“အလုပ်သွားတော့မှာမဟုတ်လား”

“ရှင်မှာမျက်စိပါတယ် မဟုတ်လား”

“ပြေပြေလည်လည်ပြောပါ အသက်ရယ်။ အသက်ကပါ ကုန်စိမ်းကားကြီးမောင်းနေရင် ကိုယ်က ချီအနားကို ဘယ်လိုကပ်လို့ ရပါတော့မလဲ”

“အံ့မား ဘယ်သူက ရှင်ကိုကပ်ခွင့်ပြုထားလို့လဲ။ စကားပြော ပုံကိုက”

“ချီကလည်းလေ”

“ဒီမှာ ရှင်ကို မမနီနီအမျိုးဆိုပြီး မေးတူးခေါ်ပြောလုပ်နေတာ တလွဲထင်မနေနဲ့။ မကောင်းတတ်လို့ရှင်”

“ကိုယ်သိပါတယ် ချီရယ်”

“သိရင်ပြီးတာပဲ။ အလကားနေ အလကား အလုပ်အကိုင် မရှိ (၁၀၉/၁၁၀) တွေနဲ့ အဖက်လုပ်ချင်တာမဟုတ်ဘူး။ လာ အသက်”

“ကိုယ့်ကို အထင်သေးလိုက်တာ ချီရယ်။ အလုပ်မရှိတဲ့လူ

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၃၃

မဟုတ်ရပါဘူး။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းရှိတဲ့သူပါ ချီ”

“မသိချင်ပါဘူး။ လမ်းခေါ်မှာပဲ အမြဲတမ်းတွေ့နေရတာကိုး”

သူပြီးလိုက်မိပါ၏။ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ နှုတ်ပိတ်နေတာ ထက်စာလျှင် အခုလို ဘုဘောက်ပြောတာကမှ တော်ပါသေးရဲ့။ Bus မလာသေးသဖြင့် သူ့အတွက် chance က အတော်လေးရှိ နေသလိုပါလေ။ ဟိုဟိုဒီဒီ မျှော်ကြည့်နေပါသည့် ‘ချီ’ တို့အနီးနားမှာ သူ ရပ်လိုက်ပါသည်။ ယောက်ျားတွေရဲ့စွဲ သေကာမှ လျှော့စမြဲ မဟုတ်ပါလား။

“ချီ”

“ကျစ်!... ဘာလဲ”

“အလုပ်နောက်ကျနေမှာစိုးရင် ကိုယ့်ကားနဲ့လိုက်ပို့ပေးပါ ရအေ”

“မလိုပါဘူး။ စကားနည်းနည်းပြန်ပြောတာနဲ့ ယောရောရှိ ထာမလုပ်နဲ့”

“ချီကလည်းကွာ။ ကိုယ့်ကို ရန်သူကြီးတစ်ယောက်လို ဆတ်ဆံ့ရလား”

“ရန်သူမဟုတ်လို့ မိတ်ဆွေလား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

၁၃၄ မယောဒွါမောင်

“ဘာဟုတ်တာလဲ။ ရှင်နဲ့စတွေ့ကတည်းက တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ဒုက္ခဖြစ်ခဲ့ရတာချည်းပဲ”

“ဘာများဖြစ်လို့လဲ ချိုရယ်”

“မမှတ်မိဘူးပေါ့လေ။ ထီးကိုင်းကျိုးတယ်၊ ဖိနှပ်ပြတ်တယ်၊ steel ချိုင့်ကိုင်းပြုတ်ပြီး ထမင်းတစ်နပ်ငတ်သွားခဲ့သေးတာ။ ရှင်က ကာယကံရှင် မဟုတ်တော့ ဘယ်အမှတ်ရပါ့မလဲ။ ဒီတော့ ဝေးဝေးက နေပါရစေရှင်။ ကျွန်မနားကို ကပ်ဖို့ စိတ်ကူးကို ဖျက်လိုက်ပါတော့ တောင်ဆန်ပါရဲ့”

ရော်! အပြတ်ကို ပြောလွှတ်နေတာပါပဲလား။ မနက် (၇) နာရီကျော်ရံသာရှိသေးသဖြင့် ကားဂိတ်မှာ လူသိပ်မရှိသေးပါ။ သူငယ် ချင်းတွေ ရည်းစားကြတာ ဘာမှ သိပ်မခက်ခဲကြပေမယ့် သူ့အတွက် ကဖြင့် အခက်အခဲပါလား။ မင်းနောက်မှာ တကောက်ကောက် လိုက် ရဲဖို့ကို အရဲစွန့်မွေးထားရတဲ့ သတ္တိက မနည်းပါဘူး ချို။ အချစ်မှာ အရှက်ကို ဘေးခဏချိတ်ထားရတယ်တဲ့။ ဒီတော့ မျက်နှာပူပေမယ့် အရဲတော့ ကိုးရမှာပါပဲ။

“ကိုယ့်ခြေလှမ်းတွေက ချိုအနီးဆုံးကိုပဲ ရောက်ချင်နေတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ”

“ဘာပြောတယ်”

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဗျာ ၁၃၅

“ဟုတ်တယ်လေ ... မှန်တာကိုပြောတာပဲ။ ပန်းလှလှလေး ရှိရာဆိုကို ပျားပိတုန်းလေးတွေနဲ့ လိပ်ပြာလေးတွေ ဝဲလာတတ်တာက သဘာဝပါ ချိုရယ်”

သူ၏ကဗျာဆန်ဆန်အပြောကို သူမ သဘောကျမကျတော့ မသိပါ။ ‘သက်သက်မှာ’ တစ်ယောက်ကဖြင့် သဘောကျပြီး ကျိတ် ရယ်နေတော့တာပါလေ။ ဘယ်လိုဆက်ပြောရမယ်မှန်း မသိပေမယ့် အားခဲပြီး ပြောရန် စိတ်ကိုတင်းထားရတာပါ။ ခက်ပါလားနော်။ ရည်းစားလေးတစ်ယောက်ထားဖို့အတွက် ‘နန္ဒသော်’ က အဲဒီလောက် တောင်မှ ခက်ခဲနေရတယ်လို့။

“စာတွေ လာဖတ်ပြမနေနဲ့။ ဘာမှ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ကား စောင့်တာကြာလို့ စိတ်မရှည်ရတဲ့ကြားထဲ”

“အဲဒါကြောင့် ကိုယ်လိုက်ပို့ပါရစေလို့ ပြောနေတာ မဟုတ် လား”

“ဒီမှာ သူတစ်ပါးနာခေါင်းပေါက်နဲ့ အသက်ရှူတတ်တဲ့လူ လို့ များထင်နေလား။ အလကားနေ ကျေးဇူးမတင်နိုင်ဘူးရှင်”

“ရော် ... ကိုယ်ကလည်း ကျေးဇူးအတင်ခံချင်လို့ ကူညီနေ တာမှမဟုတ်တာ ချိုရဲ့”

“ဒါဖြင့် ဘာအတွက်လဲ ပြော”

၁၃၆ မယသဒ္ဒါမောင်

“အဲ!”

ဒဲကြီးမေးမည်ဟု မထင်သဖြင့် သူ အမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်သွားရပါ၏။ သူ သဘောကျနှစ်ခြိုက်မည့် သည်မိန်းကလေးက မာနအကြီးစားလေး မဟုတ်ပါလား။ ‘မနီ’ က ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးဟုသာ အကြံပေးလိုက်တာမို့ တစ်ယောက်တည်း စွန့်စားပြီး ရဲတင်းဖို့ ပြင်လိုက်ရတာပါ။ သို့သော် သူမမျက်နှာလေး တင်းမာသွားသည်နှင့် ပြောဖို့စကားစက ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ထွက်ပြေးလေတော့မည်သို့ လုပ်ရပါမည်နည်း။

“သိပ်ကြီးလည်း ဖိမဟောက်ပါနဲ့ ချိုရယ်၊ သနားစရာလေး”

“မသနားပါဘူး။ လမ်းပေါ်မှာ အမြဲတွေ့နေရသမျှ လူတွေကို သနားနေရရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်အချိန်သနားဖို့ ရှိတော့မှာလဲ”

“ကူပြောပေးပါဦး အသက်ရယ်”

“အံ့မာ... ကူပြောရအောင် ရှင်က အသက်ကို ရှေ့နေခပေးထားတာမို့လို့လား”

“အသက်တောင်းရင်ပေးမှာပေါ့”

“ဟယ်!... လမ်းတွေချော်ပြီး တလွဲဖြစ်ကုန်တော့မယ်နော်။ ခုတ်ရာတခြား ရှရာတလွဲ ဖြစ်တော့မှာပဲ နန္ဒသော်”

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၃၇

“အဲဒီလိုတော့ မခေါ်နဲ့လေ အသက်ရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ်က အသက်တို့ထက် အသက်ကြီးတယ်။ နည်းနည်းလေးပေါ့”

စကားထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း အသက်တွေနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည့် သူ့ကို ဘုရားကောနေတာမို့ ငိုချင်လာရပါ၏။ တခြားကောင်လေးတွေလို စကားရော ဖောရောနှင့် မျက်နှာပြောင်တိုက်တာမျိုး မဟုတ်ရပါလေ။ ရရင်အမြတ် မရရင် အရင်းဆိုပြီး အရှုံးမရှိသည့် နည်းလမ်းမျိုးနှင့် လူကို ချဉ်းကပ်နေသည်ဟု အထင်မှားနေပုံပါပဲ။

“ရှင်ကို ဘယ်သူက မေးနေလို့လဲ”

“ပြောပြလည်လည် ပြောပါလား ချိုရယ်။ အဲဒီလိုမဟုတ်ရင် ကိုယ် ဘာဆက်ပြောရမယ်မှန်း မသိတော့လို့ပါ”

“ရှင်မှာ အချိန်တွေတော်တော်ပေါများနေတယ်ပေါ့လေ”

“ချို့အတွက် အချိန်ပေးနေရတာပါ”

“မနေမျှော့ဘူးလား”

“ဗျာ!... ဘာကိုလဲ”

“အလဟဿာဖြန်းတီးနေတဲ့အချိန်တွေကိုလေ”

“အဲလိုမဖြစ်စေချင်ရင် ကိုယ်ခေါ်တဲ့ကားပေါ် လိုက်စီးပေါ့”

၁၃၈ မယသဒ္ဓါမောင်

ချိုရယ်။ မဟုတ်ဘူးလား၊ ချိုတို့လည်း အလုပ်မြန်မြန်ရောက်သလို ကိုယ်လည်း အဆင်ပြေသွားမှာ”

“အဲမယ်... နှစ်နာနေပါဦးမယ်နော်။ ကျားကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ကျားကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် အစွယ်တော့ရှိကြတယ်ဆိုတာ အမှန်ပါပဲ”

“ကိုယ်က ချို့ကို ကိုက်စားမှာမှ မဟုတ်တာ”

ဒီတစ်ခါတော့ သူ့အပြောကို သူမတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရယ်ကြလေပြီ။ ရိုးသားစွာ ဝန်ခံခြင်းအတွက် လှောင်ကြလေသလား။ အချစ်မှာ အလိမ်အညာတွေ သုံးပြီး မမှန်မကန်ဆိုတာတွေကို အများ ဆုံး သုံးတတ်ကြပေမယ့် သူဆိုသည့် ‘နန္ဒသော်’ ကဖြင့် ‘ချို့’ အပေါ် မှာ အရိုးစင်းဆုံး နည်းလမ်းမျိုးနှင့် ချဉ်းကပ်ခဲ့တာပါလေ။

“ရှင် ကိုက်မစားမှန်းတော့ သိတာပေါ့။ ဘယ်လိုလူမှန်းကို မသိတော့ဘူး”

“ချို့ကို ချစ်နေတဲ့သူလေ”

“ကြည့်စမ်း!”

“ဟဲ့! ... ဘေးလူတွေကြားကုန်တော့မယ်။ တိုးတိုးပြော

ကြ”

မျက်စောင်းလှလှလေးရလေ၏။ ကဗျာဆန်လိုက်တာနော် တခြားသူတွေဖြင့် နှင်းဆီတစ်ပွင့်နှင့် card လေးတစ်ကတ်ဖြစ်ဖြစ်

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၃၉

ဒါမှမဟုတ် အရှက်ကလေးမဟုတ်လျှင် keychain လေးနှင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် စကားလုံးလှလှ၊ view လှလှနေရာလေးမှာ ကဗျာဆန်ဆန်လေး ဖွင့်ပြောကြမှာပါပေါ့။

သူမှာဖြင့် လူအများရှိနေသည့် Bus ဂိတ်မှာ ကောင်မလေး နှစ်ယောက်နှင့် စကားရည်လှပြီး လွှတ်ခနဲပြောရတယ်လို့။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ဘေးလူတွေကဖြင့် စိတ်ကောက်၍ ချောနေသည့် စုံတွဲဟုသာ မြင်ကြမှာပါ။ တကယ့်ကို ကသုတ်ကရုတ်ဖြင့် ရည်းစား စကားပြောဖြစ်ရတယ်လို့။

“ရှင်တော့ နောက် လက်ဝါးစာမိဖို့ နီးနေပြီ”

“ချို့သဘောပါ ချို့၊ ချို့ စိတ်တိုင်းကျ နေဖေးမယ့် ကိုယ်ပါ။ ချို့ ရိုက်ချင်ရိုက်၊ သတ်ချင်သတ် သဘောပါပဲ”

‘သက်သက်မာ’ က မျက်နှာလွဲ၍ တဒိဒိဖြင့် ကျိတ်ရယ်နေ ပေမယ့် သူမကဖြင့် မရယ်ပါလေ။ သူ့ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်နေပြီး အံ့ကို စင်းတင်းကျိတ်ထားလေ၏။ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကိုယ့်ကို ချစ်စကား ကြိုက်စကားမျိုး ပြောလာပါက ရှက်သွေးဖြာပြီး ခေါင်းငုံ့မျက်နှာနီသွား ကြတာဖြစ်ပေမယ့် သူ၏ ‘ချို့’ ကဖြင့် ထိုသို့မဟုတ်ပါလေ။

လူကို တစ်ခုခုပြန်လုပ်ချင်သည့်ပုံစံကို ထိန်းချုပ်ထားသည့် နယ် အံ့ကြိတ်နေတာပါလေ။ စိတ်ဆိုးသွားတာများလား။ ကိုယ့်ကို

၁၄၀ မိမိ မယောဒါဟောင်

စိတ်ဝင်တစားဖြင့် ဖွင့်ပြောဖို့ရောက်လာသည့် သူစိမ်းကို ရိပ်မိတတ်
တာက မိန်းကလေးတွေရဲ့ သဘာဝစိတ်ပဲ မဟုတ်ပါလား။ ဒါတောင်မှ
သူ၏ 'ချို' က ထင်မထားပုံမျိုးနှင့် ပြန်တုံ့ပြန်ကြည့်ရတယ်လို့။
တကယ်ပါ 'ချို'။

ကဗျာဆန်ဆန် ချစ်ခြင်းမျိုးနဲ့ ဖွင့်ပြောခဲ့တာမျိုး မဟုတ်ခဲ့
ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ နှစ်နှစ်ကာကာနဲ့ အနက်ရှိုင်းဆုံး ချစ်တာကိုတော့
'ချို' သိစေချင်ပါတယ်။ ဘဝတစ်သက်တာအတွက် 'ချို' ရဲ့ လက်တွဲ
ဖော်နေရာကို ကိုယ်ဆိုတဲ့ 'နန္ဒသော်' ပဲ အပိုင်ရပါရစေချင်။

(၁၂)

အိမ်မှာ ဒေါ်လေးလာနေဖြစ်ပြီမို့ မေမေအတွက်လည်း
အဖော်ရကာ 'ချို' လည်း အလုပ်အတော်လေးသက်သာသွားရပါ၏။
ရွာမှာ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်ခဲ့ရပါသည့် ဒေါ်လေး 'ဒေါ်ညိုညို'
က အိမ်မှုကိစ္စကို ကျွမ်းကျင်စွာ လုပ်နိုင်လေသည်။ မေမေ 'ဒေါ်ချိုချို'
လို စက်မချုပ်တတ်ပေမယ့် ကြယ်သီးတစ်ပေးတာ၊ လက်ချုပ်လိုက်
ပေးတာ၊ စာမင်းဟင်းချက်ပေးတာတို့ကို ခပ်သွက်သွက်လုပ်ပေးနိုင်ပါ
၏။

“ချိုရေ”

“ဝေ!... လာလေ သမီးသက်သက်”

“အန်တီချို နေကောင်းပြီလား”

၁၄၂ မမသဒ္ဓါမောင်

“အေး... ဒီလိုပါပဲ သမီးရယ်။ အသက်ကြီးလာတော့ တစ်ရက်ရွှေ့ တစ်ရက်ငွေပေါ့”

“သမီးဖို့ ဒေါ်လေး ထမင်းချိုင့်ထည့်ထားပြီးပြီနော်။ ယူသွားရုံပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး။ ဇွန်းပါရဲ့လား”

“ပါပါရှင်... အပေါ်ဆုံးအံ့မှာ မမေ့ဘဲ ထည့်ပေးထားပါတယ်”

“ချိုတော့ ဒေါ်လေးရောက်တာနဲ့ အတော်လေး သက်သာနေပြီ”

“မထင်နဲ့ သမီးရေ၊ လူတစ်ယောက်ပိုလာသလို ပိုပြီးရှာနေရတာ မဟုတ်လား။ ဒါတောင် အညှိုက အလုပ်လုပ်နိုင်တဲ့အရွယ်မို့တော်သေးတယ်”

Uniform ဝတ်ပြီးသည်နှင့် ဒေါ်လေးအဆင်သင့်ပြင်ပေးထားပါသည်။ စတီးချိုင့်လေးကိုယူ၍ အိမ်လေးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပါ၏။ လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရသည့် အပူတွေကို မဝေမျှချင်ပါလေ။ အခစားဝန်ထမ်းဘဝနှင့် တင်းတိမ်ရောင်ရဲနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ဒီနေရာကနေ အမြင့်နေရာကိုရောက်အောင် မည်သို့ လျှောက်ထားသော်လည်း တက်ရမည်ဆိုတာကို အမြဲ ကြံဆနေရတာ မဟုတ်ပါလှ။

အတိတ်တစ်မျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၄၃

ရင်မောလိုက်တာနော်။

“ချို... ဟဲ့! ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဟင်... ဘာလဲ”

“ငါပြောနေတာ မကြားဘူး”

“ပြောလေ”

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲလို့ မေးနေတာ”

“ဘာအခြေအနေလဲ”

“ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ကိုမေးတာလေ”

“ဘယ်တစ်ယောက်၊ ဪ... နန္ဒသော်ကိုပြောတာလား”

“အေး”

“ခေါင်းထဲမထည့်နိုင်ပါဘူး အသက်ရယ်။ ငါတို့တွေက စိတ်

တူနေပျော်ရတဲ့ဘဝမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ လက်တွေ့ကျကျ ဖြတ်သန်းနေရ

အပျော်ရှာတာကို အတွေးထဲတောင် မထည့်နိုင်ပါဘူး”

“နင် တကယ်ပဲ သူ့ကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

သတိပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ နှလုံးသားရေးရာကို

အေးပေးရသည့် လူတန်းစားဘဝမှ မဟုတ်တာကို သိသိကြီးနှင့်

အတူပါသလား ‘အသက်’ ရယ်။ တကယ်ဆို ဘဝတွေဖြစ်သည့် ‘ချို’

ဘဝရေရေးကိုသာ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းဖို့ အစဉ်အမြဲ ကြိုးစား

နေရတာပါ။ သူများတွေလို အပျော်ရည်းစားထားဖို့ နှလုံးသားကို ကစားဖို့ စိတ်ကူးယဉ်ဖို့ဆိုတာတွေက ‘ချိုသာခင်’ နှင့် မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်သည့်အရာတို့ပါလေ။

“အချစ်ဆိုတဲ့အရာက ငါတို့နဲ့ မသက်ဆိုင်တဲ့အရာပါ။ အသက်ရယ်။ စိတ်ကူးနဲ့ ရူးရတာထက် လက်တွေ့လုပ်ဆောင်နိုင်တာ ကိုပဲ မြင်တတ်စမ်းပါ”

“ဒါတော့ နှင့်စိတ်နှုတ်ကိုယ်ပါပဲ ချို။ အချစ်ဆိုတာမျိုးက အသက်အရွယ်အပိုင်းအခြားနဲ့ရော အဆင့်အတန်းမတူတာမျိုးနဲ့ပါ သက်ဆိုင်မှုမရှိတဲ့အရာပါ။ အဲဒါတွေကိုသာ ထည့်တွက်နေရင် ငါတို့ တွေ လူဖြစ်ခွင့်တောင် ရခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ပေါ့ပေါ့တော့လည်း ရေးရေးလေးပေါ်လာရုံပါ အသက်ရယ်။ ချစ်တယ် ကြိုက်တယ်ဆိုပြီး စိတ်အာသာပြေရုံနဲ့ တင် တိမ်ရောင်ရဲနိုင်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့။ ဘာပြဿနာ ဘာအခက် အခဲမှမရှိဘဲ ပြီးဆုံးသွားနိုင်တာမျိုး ဖြစ်မှာလေ။ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့ ဘဝမှာ အဲဒီအချစ်ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲဆိုတာမျိုးက ရှိနေမှာ အမှန်ပဲ ပိုချစ်လေလေ ပိုဆိုင်ချင်တဲ့ လောဘက သီးသန့်ဖြစ်နေတော့တာ ဘဝနဲ့ သက်ဆိုင်လာရင် နိစ္စခွင့်ရှင်သန်ရပ်တည်ဖို့အတွက် နှင်ပြောတဲ့ အချစ်က မှန်မှန်ဝါးဝါးလေးသာ ထင်ကျန်နေမှာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင့်အပေါ် သူတကယ်ချစ်တာကိုတော့ ငါ မြင်လည်းမြင်တယ်။ သိလည်းသိနေတယ် ချို”

ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်ပါ။ တကယ်ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ လူက ဇွင့်ပြောပြီး လူရိပ်လူယောင်တောင်မပြတော့တာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။ ‘ချို’ တစ်ခုခု ပြန်လုပ်မှာစိုးပြီး ခံရတယ်။ သေရတယ်လို့ လေလုံးထွား ခဲ့ပါသည့် လူငယ်လေးက အဲဒီနေ့နောက်ပိုင်းမှာ လုံးဝ ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့တာ မဟုတ်လား။ အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ ပြောပြီးရုံနဲ့ ပြီးသွားတာ များလား။ တောင်းဆိုတာတွေ ပိုင်ချင်တာတွေဆိုတာမျိုးနှင့် ရှေ့ ဆက်ဖြစ်ဘဲ တုံးတံကြီးပိုင်းချချင်လျှင် နှုတ်က ဘာကြောင့် ဆတ် ဆော့ပြီး ပြောခဲ့ရပါသလဲ။

တကယ်ပဲ သူမ ထင်ထားသလို ပေါ့ပျက်ပျက်ဖြင့် လူကို လှောင်တာမျိုး ဖြစ်နေမလား။ တွေ့စက ကြည့်မရဖြစ်ပေမယ့် သိပ်ကြီး ခဲတင်းပုံမပြတာမို့ စိတ်ကိုဖြေသာခဲ့ရတာလေ။ နောက်ဆုံးတော့ သူ ထည့် အများထဲက တစ်ယောက်လို အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့ပြီထင်ပါရဲ့။ အဲဒီလူက သိနေမြင်နေပြီး ကာယကံရှင်က မသိတာတော့ မဖြစ်သင့် သေး။ ရှင် တကယ်ချစ်တတ်ပါရဲ့လား ‘နန္ဒသော်’။

“အဲဒီလူက ပြောပြီးတာနဲ့ ပျောက်သွားတာမဟုတ်လား။ ဘာကို ယုံရမှာလဲ”

၁၄၆ မယသဒ္ဒါမောင်

“နင် သူ့ကို မျှော်တော့ မျှော်နေတယ် မဟုတ်လား။ ဝန်ခံ လိုက်စမ်းပါ မိန်းမရဲ့”

“မျှော်တဲ့အလုပ်က ရင်မောရုံပဲရှိမှာပေါ့၊ အသက်ရယ်။ အလေးအနက်ရှိတယ်ဆိုရင် ငါ့ကို ပေါ့ပျက်ပျက်သဘောမျိုး မပြော သင့်၊ မလုပ်သင့်မှန်း သူသိသင့်တယ်”

“နင် မယုံဘူးပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“နင်လည်း သိပါတယ် အသက်။ ငါတို့အတွက် အချစ် ဆိုတာကို ရှာဖွေဖို့ အားလပ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ ရင်ဘတ်ထဲကကိစ္စ ထက် ဝမ်းဗိုက်ကကိစ္စကိုသာ ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့ အမြဲကြိုးစားနေရတာလေ။ ကိုယ်နဲ့မသက်ဆိုင်တဲ့အရာကို သိချင်တာထက် သူ့ဘာသာသူ ထား လိုက်တာပဲ အကောင်းဆုံးဖြစ်မှာပါ”

“အချစ်က လူတိုင်းနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့အရာပါ၊ ချို”

ပြိုင်မငြင်းချင်တော့ပါ။ Bus လည်းလာနေပြီမို့ လူကျပ်ကျပ် ကားပေါ် တိုးဝှေ့တက်လိုက်ရလေ၏။ ဒါက ဘဝပင်မဟုတ်ပါလား။ ‘အချစ်’ ဆိုပြီး လမ်းကြိုစကားလေးတစ်ခွန်းနဲ့ နှလုံးသား အရည်မျှော် ရလောက်အောင် ‘ချို’ မရှူးနှမ်းသေးပါလေ။ စိတ်ကူးနဲ့လက်တွေ့က

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၄၇

တခြားစီဆိုတာကို ဆင်ခြင်နိုင်တဲ့အရွယ်မို့ သိနေတာ အမှန်ပါပဲ။

“ဒီလို ကားတိုးစီးရတိုင်း ကိုယ်ပိုင်ကားစီးချင်လာတယ်”

“ကြိုးစားရမှာပေါ့ အသက်။ ကြိုးစားတဲ့လူအတွက် ဘာမဆို ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်”

“နင်က ငါ့ထက် ပိုဖွဲ့ကြီးတဲ့လူပဲ ချို”

“အဲဒီဖွဲ့လေးနဲ့ပဲ ငါတို့ ဒီနေရာကို တက်လှမ်းနိုင်ခဲ့တာပဲလေ အသက်ရဲ့။ ကတ်ကြေးတစ်လက်၊ ဘီးတစ်ချောင်းနဲ့ စပြီး ဆံသဆိုင် ဆိုတာ ဖြစ်လာတတ်တာမျိုးပါ။ သူများအလုပ်မှာ လခစားလုပ်ပြီး ဒီအတိုင်း အသာလေးမျှောလိုက်ရုံနဲ့ ဘာဖြစ်လာမှာလဲ။ လူဆိုတာ နဲ့ လုံ့လ၊ ဝီရိယဉာဏ်အားနဲ့ အကုန်ဘက်စုံညီမှ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ ဖန်းတိုင်ကို ရအောင်ယူနိုင်မှာ”

ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ဆိုင်ရှိရာဆီ ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြပါ၏။ အယ်လိုနေရာမျိုး လူစည်ကားတာ၊ ဘယ်လို အကွင်းအကွက်မျိုးမှာမှ ချိုင်စွင့်သင့်တာတို့ကို သွားရင်း လာရင်း နည်းနာယူရလေသည်။ သိတယ်မဟုတ်လား။ မျက်စိဆိုတာ မြင်တတ်အောင် ကြည့်ဖို့နဲ့ နားဆိုတာမျိုးက စွင့်နိုင်သလောက် စွင့်တတ်ရမှာလေ။

ဆိုင်နှင့်နီးသည့် ဝန်ထမ်းတွေက အရင်ကြိုရောက်နှင့်ပြီး ခြံသဖြင့် သူမနှင့် ‘အသက်’ ပါ တာဝန်ကိုယ်စီယူလိုက်ရပါသည်။

ဆိုသန့်ရှင်းရေးလုပ်တာတွေကို ကူညီပြီး မနေ့ညပြန်ကာနီးဆေးထားပါသည့် ပစ္စည်းကိရိယာတို့ကို ဆန်ကာတွေ၊ ခွက်တွေထဲသို့ မှုတစွာ လိုက်ထည့်ပေးရပါ၏။ ကတ်ကြေးတွေကိုလည်း သိပ်မထက်တော့ပါက ဖယ်ထားရပြီး ကောင်သည့်ပစ္စည်းကိုသာ အသုံးပြုရပါသည်။

“ချိုသာခင်”

“ရှင်!... အန်တီသန့်”

“သမီးနာမည်နဲ့ဝင်တဲ့ customer တွေကများသားပဲ။ အန်တီဆိုက်ကို ရောက်တာမှ သိပ်မကြာသေးဘူး လူသိနေပါရောလား”

ချီးမွမ်းတာလား၊ ဘာလား၊ ဆရာမသိသော်လည်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ထဲမှာ မကြည်သလို အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်သူတွေတော့ ရှိနေပါ၏။ ပိုင်ရှင်ရှိနေလျှင် ကြီးကြီးစားစားလုပ်ပြီး ပိုင်ရှင်ပြန်သွားသည်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အလုပ်သမားလခစားဝန်ထမ်း မဟုတ်တော့သလို ဟန်ပန်တစ်ခွဲသားဖြင့် ရေသာခိုနေသူတွေလည်း အပါအဝင်ပါ။ ‘ချို’ နှင့် ‘အသက်’ က ဆိုင်မှာအလုပ်ဝင်ကာစမှ ပိုကြီးစားကြပြီး စေတနာအရင်းခံ၍ လုပ်ဆောင်နေပေမယ့် အမြင်မကြည်လင်တာမှ ခက်သားလား။

“ယောက်ျားလေးတွေချည်း By name နဲ့ရောက်လာကြတာများလား အန်တီသန့်ရယ်”

“ဘယ်လိုပဲရောက်လာရောက်လာ ကိုယ့်ဆိုင်နာမည်ရရှိက အဓိကပဲလေ။ ယောက်ျားလေးခေါင်းက ဆံပင်ရွေးတာပဲ အန္တရာယ်ရှိတာ၊ မိန်းကလေးတွေလို ဖြောင့်လိုက်ကောက်လိုက်နဲ့ ဖယားမရှင်ဘူး”

“မြတ်က ပြိုတိတိမှ မလုပ်တတ်တာ”

ကြည့်စမ်း! လူကို တိတိကျကျကြီး သိက္ခာကျစေပါရောလား။ ပိုင်ရှင်မျက်နှာသာပေးပေမယ့် Senior နှင့် Junior လစာက အများကြီးကွာနေသေးတာပါ။ အလုပ်ကျွမ်းကျင်သူကို လစာပိုပေးသလို ကြိုးစားသည့်အလျောက် Bonus ကိုလည်း အချင်းချင်း ဆီစေရန် အန်တီသန့် ထည့်ပေးလေ့ရှိပါ၏။ အခုလို လူရှေ့ထုတ်ပြောတာမျိုးတော့ တစ်ခါမှ မရှိပါလေ။

“ဆိုင်မှာ ကျားရယ် မရယ် ကြီးကြီးငယ်ငယ်ဆိုပြီး ခွဲခြားလို့ ဆရာမ သိမှာပါ မြေမိုင်။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ပုတ်ခတ်ပြီး အမြင်မကြည်တာမျိုး အန်တီသန့်မကြိုက်ဘူး။ အချင်းချင်း ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရှိရမှာပေါ့။ အလုပ်ကိုတော့ခိုက်ပါပြီး လစာလည်းယူချင်ရင်တော့ ဘယ်အလုပ်မှာမှ ခြောက်မဟုတ်ဘူး။ အန်တီသန့်က သမီးတို့အားလုံးကို ယုံလို့ ဆိုင်ကြီး ဘန်ခလုံးကို အပ်ထားပေးတာ။ မယုံကြည်ရင် ဆိုင်ထဲမှာ CCTV ခံပ်တာတို့၊ မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်တာတို့ လုပ်ထားမှာပေါ့။ အာမန်ကာလျှံကာ ခေါင်းလျှော်နှိပ်နယ်ပေးရတာကို စိတ်ကသိ

၁၅၀ မယုဒါမောင်

ကအောက်ဖြစ်ပြီး အလုပ်မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေကြသလိုပဲ။ ခေါင်း
လျှော်ပေးတဲ့စာရင်းမှာ ချီသာခင်နာမည်ချည်း ဖြစ်သင့်သလား စဉ်းစား
ကြပေါ့။ အန်တီသန့် စကားများများ မပြောချင်ဘူး။”

စကားများများ မပြောချင်ဘူးဆိုပြီး ဆိုင်ထဲဝင်စစ်တုန်း
တစ်ရည်တစ်လျားကြီးပြောသွားတာလေ။ ခြေထိုးချင်ပါသည့် ကောင်
မလေးက ‘ချို’ ကို မကျေနပ်သလို ကြည့်လိုက်ပေမယ့် ဘာမှ
ထင်မပြောရဲတော့ပါ။ ဆိုင်အောက်ခြေသိမ်း တံမြက်စည်းလဲ့တာမျိုး
ကြမ်းတိုက်ဝတ်တုတ်တံနှင့် သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာကိုတော့ မည်သူမျှ
မလုပ်ချင်ဘဲ ‘ချို’ နှင့် ‘အသက်’ သာ ဒိုင်ခံလုပ်ပေးတာပါ။ ဆိုင်မှန်
ချပ်များကို ဆပ်ပြာရည် spray ဖြန်းပြီး လူမြင်ကွင်းထဲ ဟန်ကြီး
ပန်ကြီးလုပ်တာကိုတော့ အလုအယက်လုပ်ချင်ကြတာ ဘာကြောင့်
များပါလဲ။

“ဟွန်း! ရုပ်လေးသနားကမားနဲ့ ကြာသစ်ချင်နေတာပါဟယ်”

“အေးလေ၊ ဘာဆေးတွေ စွမ်းနေလဲမှမသိတာ”

‘အန်တီသန့်’ ထွက်သွားသည်နှင့် မကြားတကြား တွတ်တိုး
သံက ထွက်လာပြန်လေ၏။ ‘အသက်’ က ပြဿနာမတက်စေရန်
မျက်ရိပ်ပြကာ ထိန်းပေးပါသည်။ အများနှင့်အတူလုပ်ရသည့်အလုပ်
ကို လာလုပ်နေရသဖြင့် အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ကို ချုပ်ထိန်းထားရလေ

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၅၁

၏။ နဂိုကတည်းက စိတ်မြန်လက်မြန် ‘ချီသာခင်’ ၏အကြောင်းကို
နည်းနည်းမှ မသိသေးတာကိုး။

“ချိုရိုလား”

“ဟော!”

“ချိုနဲ့ပဲ ညှပ်မှာနော်”

ပျောက်နေပါသည်ဟုထင်ထားပါသည် သူက ဆိုင်ထဲသို့
ဇွတ်တရက် ရောက်လာသဖြင့် အံ့သြသွားရလေ၏။ တကယ့်ကို
မျှော်လင့်မထားသည့် အချိန်မှာမှ ရောက်လာရတယ်လို့။ အရင်
ကတည်းက အရွဲတိုက်တတ်သည့် ‘ချီသာခင်’ အတွက် အနောက်မှ
တွန်းအားတွေ ပေးလိုက်သည့်နယ်ပါလေ။

“ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ၊ မတွေ့တာ ကြာပြီ”

“ကိုယ့်ကို မျှော်နေတယ်ပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့၊ ကိုလေးနဲ့ချီက မသိတဲ့လူတွေမှ မဟုတ်တာ”

စကားချိုချို အပြုံးချိုချိုတို့ကို တမင်ပင် ဖောဖောသီသီ
ပေးမိလေ၏။ နောက်ပိုင်းကိစ္စ နောက်မှ ဖြေရှင်းရပါလေ။ သူက
ဘုရားဘုရားမသိဖြင့် ကြောင်တောင်တောင် မဖြစ်ဘဲ ‘ချို’ နှင့် ရွှန်း
အောင် စကားတွေဟောစွဲနေလေတော့၏။ Sorry ပါ ‘နန္ဒသော်’။

(၁၃)

အချိန်က ည (၈) နာရီကျော်ပြီမို့ ကားဂိတ်သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ခဲ့ရပါသည်။ အိမ်ပြန်မည့်လူတွေရှိနေသေးတာ ဖြစ်ပေမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းမို့ အန္တရာယ်က အချိန်မရွေး ရှိနိုင်တာမဟုတ်လား။ တစ်ဖက်ကားမှတ်တိုင်ရှိရာဆီသို့ လမ်းကူး၍ ခြေလှမ်းကို အမြန်သွက်လိုက်ရလေ၏။

“ဟိ! ဟိ!”

“ချို တစ်ယောက်တည်းလား”

ဘေးဘက်မှာ ကားဖြည်းဖြည်းမောင်းရင်း လမ်းမေးလိုက်သံ ကြားပေမယ့် လှည့်မကြည့်မိပါချေ။ စိတ်ထဲမှာ မလုံခြုံသလို ကြောက်စိတ်က ရင်ထဲမှာ ရှိနေသဖြင့် နောက်ကို လှည့်မကြည့်ပါဘဲ ခြေလှမ်း

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းစာမျက်နှာ ၁၅၃

ကျဲဖြင့် ရှေ့ကိုသာ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်နေမိတာပါ။ နှုတ်မှလည်း ဘုရားစာရေရွတ်နေမိသဖြင့် အနောက်မှခေါ်သံကို သတိမထားမိတာ လည်းပါလေ၏။

“ချို!”

“အမလေး!”

လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် မျက်စိထဲ ပြာသွားရပါသည်။ လူက တုန်ခနဲဖြစ်သွားသလို မီးရောင်မှိုမှိုအလင်း ဖြင့် သူမလက်ကို ဆွဲကိုင်ထားသည့်လူကို လက်ထဲမှ ထမင်းချိုင့်ဖြင့် အားကုန်ချိုက်လိုက်မိလေ၏။ သို့သော် မှန်းထားသည့်အတိုင်း ထိုလူကို ခေတိပါဘဲ သူမ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်ခံမိလေတော့သည်။

“ဟာ! ချို... ကိုယ်ပါချိုရဲ့။ နန္ဒသော်လေ။ ချိုရဲ့ကိုလေးလေ”

“ကို... ကိုလေး”

“ဇာတ်ပါတယ် သိပ်လန့်သွားလား။ ကိုယ် ဒီလောက်ခေါ်နေတာ မကြားတာနဲ့ လှမ်းဆွဲလိုက်မိတာ။ Sorry ပါချို”

“ကိုလေး” ဟူသည့် ဝိသေသကြောင့် ပုသွားပါသည်။ စိတ်က အနည်းငယ်မျှ အေးသွားရပါသည်။ ညဘက်ကြီး ဘယ်ကနေ ဘယ်လို

၁၅၄ မယုဒီမောင်

များ ပေါ်လာပြန်တာပါလဲ။ ဒီလိုပဲ ညမိုးချုပ်ချိန်အထိ အပြင်မှာ လျှောက်လည်နေတုန်းပဲတဲ့လား။ ယောက်ျားလေးမို့ ဘာအန္တရာယ်ကိုမှ အမှုမထားတတ်ပုံပါလေ။

“အသက်ရော”

“အသက်က အသက်က ဒီနေ့ Off ရက်ပါ”

“ဒါဖြင့် ချီတစ်ယောက်တည်းပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ ချီရဲ့။ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတော့ ကြောက်နေမှာပေါ့”

“နေပါစေ”

“ဘာနေပါစေလဲ”

“ချီ bus နဲ့ပဲ ပြန်ပါမယ်”

“ချီကလည်းလေ။ ကိုယ်တို့ ဒီလောက်ထိ ရင်းနှီးနေတာ တောင်မှ ခုထိ လူကို မယုံသလိုနဲ့။ စေတနာ မေတ္တာ ဗရမ္မနဲ့ လိုက်ပို့ ပေးချင်လို့ပါ”

ရင်ဘတ်ကို တဘုတ်ဘုတ်ပုတ်ပြပြီး ခပ်ရဲရဲပြောနေသည့် သူ့ကြောင့် ရယ်လည်းရယ်ချင် ငိုလည်းငိုချင်သွားရပါ၏။ Bus နဲ့ပဲ သွားသွား။ သူ့ကားနဲ့ပဲလိုက်လိုက် ‘ချီ’ အတွက် အားလုံးက သူမိမိ

အတိတ်စာဖုတ်နာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၅၅

ချည်းပါလေ။ တစ်ယောက်တည်းရဲ့နောက်ကိုလိုက်ရတာနဲ့ အများနှင့် အတူတူကားစီးတာက ပိုပြီးလုံခြုံမှာတဲ့လဲ။ စဉ်းစားမိတာကဖြင့် bus စီးတာက ‘ချီ’ အတွက် ပိုပြီး save ဖြစ်နေတာပါလေ။

“ချီ လိုက်ကားပဲ စီးပါမယ်”

“ကိုယ့်ကို မယုံဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ယုံတာမယုံတာထက် စိတ်ထဲ ပိုလုံခြုံမယ် လို့ ယူဆမိလို့ပါ”

“Ok! ကောင်းပြီ”

သူက သူ့ကားရှိရာဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားသဖြင့် ကားဂိတ် လူအုပ်စုအနီးမှာ ရပ်၍စောင့်နေမိပါ၏။ လူကျပ်လည်းကိစ္စမရှိပါ။ အချိန်တန်လျှင် အိမ်ကိုပြန်ရောက်မှာ အမှန်ပင်မဟုတ်ပါလား။ လက်မှ ဖတ်ထားပါသည့် နာရီပိုင်းလေးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိ၏။ အချိန် တ ည (၈) နာရီခွဲပင် ကျော်နေလေပြီ။

“ကြာဦးမယ် ထင်တယ်”

“ဟင်! ... ခုထိ မပြန်သေးဘူးလား”

“ပြန်မယ်လေ။ ချီနဲ့အတူတူပေါ့”

“အို! ... နေတဲ့နေရာလည်း မတူဘဲနဲ့”

“ပြောပြီးပြီလေ။ ချီကို လိုက်ပို့ပေးမယ်လို့။ လိုလံကားကို

၁၅၆ မိမိ မယသွားမောင်

လိုက်မစီးချင်ဘူးဆိုတော့ ချိုစီးတဲ့ bus လိုက်စီးရုံပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကားကို ဒီအတိုင်း ရပ်ထားခဲ့မှာလား”

“ဒါပေါ့”

“မဟုတ်တာတွေ။ အဖိုးတန်ကားကြီး ပျောက်သွားရင် ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ”

သူက အမှုမထားဟန်ဖြင့် ချို ကျောပေးရပ်နေပါသည့် ဘက်မှ ကားလာ၊ မလာ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေလေ၏။ ရော်! ... ခက်တော့တာပါပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခေါင်းမာလှပြီဟု ထင်ထားပါသည့် ‘ချို’ တော့ ကိုယ့်ထက် ခေါင်းမာသည့်လူကြောင့် ခေါင်းခဲရလေပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။

“ကိုနန္ဒသော်”

“-----”

“ကျစ်! ... ကိုလေး”

“ဗျာ”

“မေးတာကိုဖြေလေ”

“ဘာကိုလဲ”

“ကားကို ဒီတိုင်းရပ်ခဲ့မှာ မစိုးရိမ်ဘူးလား”

အတိတ်တမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၅၇

“ကားက သက်မဲ့စိုး စိုးရိမ်စရာမှမရှိတာ။ ချိုက သက်ရှိဆိုတော့ စိုးရိမ်စရာပေါ့”

“ဪ... အရေးထဲ မျက်နှာပြောင်နေပြန်ပါပြီ”

“ကိုယ်အံ့တည်ပြောတာပါ ချိုရဲ့”

“မဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာကိုမဖြစ်တာလဲ”

“ကားတိုးစီးရတဲ့ဒုက္ခကို ရှင်သိလို့လား။ လှုပ်လို့မရအောင် ကြပ်ညပ်နေတာ။ အသက်ရှူလို့လည်း မဝဘူး။ ဒီကြားထဲ လူပေါင်းစုံရဲ့ ချွေးနံ့အစုံကိုလည်း ရှူရသေးတယ်။ အဲဒါတွေ ရှင်သိလို့လား”

“ချိုတောင်မှ ခံနိုင်သေးတာပဲ။ ကိုယ်လည်း ခံနိုင်ရည်ရှိရမှာပေါ့။ ယောက်ျားပဲဟာ မဟုတ်ဘူးလား”

ရော်! မဟုတ်သည့်နေရာမှာ သတ္တိတွေ ရှိပြန်ပြန်ပါပြီ။ စိတ်တွေသိလျှင်ဖြင့် ရင်ဘတ်စည်တီးဖြစ်ကုန်ပေတော့မည်။ ဖူးဖူးစွတ်အလိုလိုက်ပြီး ရွှေပေါ်မြတင်ထားပါသည့် တစ်ဦးတည်းသော သားလေးက ဘာမဟုတ်သည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကြောင့် လူကြပ်ကြပ် bus ကားတိုးစီးလာသည်ကို သိလျှင်ဖြင့် ယမ်းပုံမီးကျ ဖြစ်တော့မှာပါလေ။

“ခက်လိုက်တာနော်”

၁၅၈ ဖယသဒ္ဒါမောင်

“ဘာခက်တာလိုက်လို့”

“ကိုလေးနော်၊ မဟုတ်တာတွေ လိုက်ကုန်မနေနဲ့။ ခင်ရုံလေး
ရှိတဲ့ ကြိုးကို ဖြတ်ပစ်လိုက်မှာ”

“ဟောဗျာ၊ ကိုယ့်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ ဒီလိုပြောရတာလဲ”

“ခေါင်းမာပြနေတာကိုး”

“မှန်တာလည်း ပြောပါဦး။ ကိုယ်က ခေါင်းမာတာလား။
ချိုက ခေါင်းမာတာလား။ ကိုယ်ပြောနေတာက အကျိုးသင့်
အကြောင်းသင့်လည်း ဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်ကားနဲ့သာ ချိုလိုက်ရင် အချိန်
လည်း ကုန်မြဲနဲ့၊ လူလည်း သက်သာမယ်။ အခုလို ခြေသလုံးတောင်
နေအောင် ရပ်နေစရာလည်းမလိုတော့ဘူး”

“သူကားနဲ့ မလိုက်တာကိုပဲ ခေါင်းမာတယ်ပြောရတယ်လို့”

“ဟုတ်တာပဲလေ။ စောင့်ရတဲ့အလုပ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်
ရင်မောရထယ်ထင်သလဲ။ အခုပဲကြည့်၊ ချို့လည်တိုင်လေးက သစ်
ကုလားအုတ်ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒီလိုပဲ ချို့အပြေပြန်ပေးမယ့်အချိန်ကို စောင့်
နေရတဲ့ကိုယ်လည်း လည်ပင်းရှည်နေပြီဆိုတာကို ကိုယ်ချင်းစာကြည့်
ပေါ့”ကြည့်စမ်း! “ချော်လဲရောတိုင်” တာလည်း မဟုတ်။ “ပွဲလှန့်
တုန်း ဖျာခင်း” တာလည်းမဟုတ်ဘဲ သူလိုရာကို ဆွဲပြောသွားသည်က

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၅၉

မင်သေသေပါလေ။ ဘေးနားမှာရပ်စောင့်နေသည့် လူအုပ်မှ တီးတိုး
ရယ်သံတွေ ထွက်လာလေ၏။ တကွတည်းတည်း ပြောနေပါသည့် သူက
ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် ‘ချို’ က မိန်းကလေးမို့ မျက်နှာပူလာရတာ အမှန်
ပါ။

“ကားစောင့်တာနဲ့ အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ကိုယ်က ဆိုင်ချင်နေတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ကိုလေးနော်”

“ဗျာ”

“လိုက် မစနေနဲ့”

“ခေါ်ကောင်းလို့ ခေါ်နေတာ မဟုတ်လား”

“စင်ရုံလေးအဆင့်နဲ့ မရပ်ချင်ရင် နောက်ကို ဘာစကားမှ
မပြောတော့ဘူး”“အဲဒါထက် နည်းနည်းလေးလောက် တိုးမပေးချင်ဘူး
လား”

“လူကို ငွေချေးတဲ့အရင်းရှင်ထင်နေလား မသိဘူး”

“နည်းနည်းတော့ တိုးပေးသင့်တာပေါ့ ချိုရယ်။ ကိုယ့်ကို
ဆေးနားဘူးလား”

ကဲ! ဘေးနားမှာ လူနာအမဲခြောက်တောင်းသည့်နှယ် ချဲ့ချဲ့

၁၆၀ မမသဒ္ဒါမောင်

ပစ်ပစ်ကို ပြောရဲနေတော့တာပါလေ။ မျက်စောင်းခဲလိုက်မိစဉ် သူက မချင့်မချဲ့စုံဖြင့် ‘ချို’ လက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်လေ၏။ ရော်! အဖြေပြန်ရဖို့တောင်းတာက ‘မသနားဘူးလား’ တဲ့လေ။ ဘယ်လိုလူပါလိမ့်။

“ဘာသနားစရာလိုလို့လဲ”

“သနားစရာကောင်းတာပေါ့ ချိုရဲ့။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ချို အကြောင်းတွေ့ရင်း အလုပ်ထဲမှာ ကမောက်ကမ၊ ကချော်ကချွတ်တွေ ဖြစ်လို့ ဘော်ဒါတွေလည်း အမြင်ကပ်ပြီး ပြောလှပြီ။ တစ်ညတစ်ည လည်း ချိုကို လွမ်းလွန်းလို့ အိပ်ရေးပျက်ပြီး အိပ်မပျော်ရတာလည်း များပြီ။ အစားမမှန် အအိပ်မမှန်တော့ အစာအိမ်က ထဖောက်ပြီး ဆရာဝန်နဲ့ပြရတာ အခုဆို ဆေးတွေ အမြဲသောက်နေရတဲ့ ဆေး သမား လူမမာလေးလိုဖြစ်လို့၊ ချိုမျက်နှာလေးကို အမြဲမြင်ချင်လို့ ဆိုင်ကို နေ့တိုင်း ခေါင်းလျှော်ဆံပင်ညှပ်လို့လည်း မဖြစ်ပြန်ဘူး။ အအေးမိ နှာစေးပြီး လောကကြီးကို တာတာ ဘိုင်းဘိုင်းပြရတော့မှ၊ ဒီတော့ ကိုယ့်လောက်သနားစရာကောင်းတဲ့လူ ဘယ်မှာရှိသလဲပြော”

လက်ကို ပြန်ရုန်းဖို့ပြင်လိုက်ပေမယ့် သူက ပြောချင်တာကို ပြီးဆုံးအောင် တစ်သီတစ်တန်းကြီးပြောပြီးမှသာ လွှတ်ပေးလေ၏။ စိတ်တိုရအခက် စိတ်ဆိုးရအခက်ပါပဲ။ သူ့စုံက ရည်ရည်မှန်မှန်လေးနဲ့

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၆၁

ဘေးနားမှာ လာနှောင့်ယှက်နေသည့်ပုံမျိုး မပေါက်ပါလေ။

“ဒီလိုအပြောမျိုးနဲ့ ကောင်မလေး ဘယ်နှစ်ယောက်ကို ချဉ်း တစ်ပြီးပြီလဲ”

“Only one တစ်ဦးတည်းသော ချိုပဲရှိတာပါ”

“ချိုက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ယုံတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့စိမ်း ဘို ယုံဖို့ဆိုတာ အဝေးကြီး”

“မဝေးပါဘူး နီးနီးလေးပါ ချိုရဲ့။ မယုံရင်ကြည့် တစ်စင်တီ ဆာလေးတောင် မရှိဘူး”

ဘေးမှ အစ်ကိုကြီးတွေ အုန်းခနဲရယ်လေပြီ။ စကားကို နှစ်သပ်ပြောတတ်တာက ဘယ်ကနေမှားတတ်လာပါသလဲ။ သူက ဆုတ်ပေမယ့် ‘ချို’က မျက်နှာပူလာတော့တာလေ။ ဒုက္ခပါပဲ။ Bus တွေလိုက်ပြီး တိုးစီးလျှင်ဖြင့် တစ်လမ်းလုံး ပေါက်တတ်ကရတွေ တော့မှာပါ။ သူနှင့်အတူတွဲပါလာသည့် ‘ချို’ ကိုပါ မည်သို့မြင်ကြ သွားပါလဲ။

စိတ်ရှုပ်ရပါ နန္ဒသော်။

“ကိုလေးနော်”

“ဗျာ”

“ပေါက်ကရတွေ ဆက်ပြောမနေနဲ့ ပြန်ပါတော့”

၁၆၂ မမေဒါမောင်

“ပျံ့ရအောင် ကိုယ့်မှာ အတောင်မှမပါတာ ချီရဲ့”

“ကြည့်!”

“ကြည့်နေတာပဲလေ”

“လူကို စစရာလို့ ထင်နေလား”

“မထင်ပါဘူး။ ချစ်စရာလေးလို့ပဲ ထင်တာပါ ချီရဲ့။ ဟော”

bus လာနေပြီ”

“တော်ပြီ တော်ပြီ၊ မစီးတော့ဘူး”

“ဘာလဲ ... ဒီ bus ကိုလား”

“ဟုတ်တယ်”

“Ok! ဒါဖြင့် ကိုယ့်ကားနဲ့လိမ့်ရအောင်။ ချစ်လေးက လိမ့်”

လိုက်တာ”

“ကြည့်စမ်း!”

သူ့ကျောကုန်းကို လှမ်းထုမိစဉ် ‘ချီ’ လက်က လေထဲမှာ
ရပ်သွားရလေတော့၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုလက်ကို သူ
ဖမ်းဆုပ်လျက် သူ့ကားရှိရာဆီ ဆွဲခေါ်ခဲ့လို့ပါပဲ။ နောက်ဆုံးတော့လည်း
အေးပါသည်ဆိုသည့် လူအေးလေးက ထင်ထားသလောက်
မှန်း ‘ချီ’ သိခဲ့ရလေ၏။

တကယ်ပါ။ ‘ချီ’ ဘဝမှာ အရေးမပါဘူးဟု ယူဆသလို

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၆၃

တာပါသည့်အရာက ‘အချစ်’ ဆိုသည့်ပုံရိပ်ပါပဲ။ အဲဒီအရာကို မသိချင်
ဘဲ ‘ချီသာခင်’ က ‘နန္ဒသော်’ ကြောင့် သိခဲ့ရပြီး ရင်ခုန်သံမြန်ခဲ့ရတာ
ပဲ။

ကားပေါ်မှာ ထိုက်ခဲ့စဉ် အိမ်ကိုမသိဘဲ ခိုးပြေးချင်နေပြီဟု
မြင်တာ ‘ချီ’ ကို အတင်းဖက်၍ ပါးချင်းကပ်ခါ အတင်းအကြပ်
ချီတောင်းတာကြောင့် ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရလေတော့၏။ “အချစ်”
ဆိုသည့်အကြောင်းအရာကို ဘာဆိုတာမှန်း ကယနုဏမသိသေးပါဘဲ
ဆိုသူတစ်ယောက် ရခဲ့ရလေသည်။

“အချစ်” က ဆိုးပါတယ်လေ။

အတိတ်စာဖျက်နာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၆၅

(၁၅)

‘အသက်’ ၏ သဘောတကျ ရယ်သံက လမ်းထဲမှာ အတော် လေးကျယ်သွားသဖြင့် ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်ရလေ၏။ ဘယ်လိုလဲ၊ လူကိုလှောင်သလိုမျိုး ရယ်ရတာပါလိမ့်။ ရုတ်တရက် မရှိပါဘဲ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူအပေါ် စိတ်ခုချင်လာပါသည်။ စိတ်တိုရပါ။

“အသက်နော် ... ငါ စိတ်တိုလာပြီ”

“ဟင်းဟင်း... သဘောကျလို့ပါ ချိုရယ်။ လေပြည်လေနဲ့ တောင်းတုန်းက မပေးဖြစ်တဲ့အဖြေကို အကြမ်းဖက်တော့မှပဲ ပေးရတာပဲလို့”

“ဟယ်! ... စကားကလည်း ကြမ်းလိုက်တာ။ ကျောချင်းစရာကြီး”

“ချိုရယ် ... နင့်ကို အတင်းဖက်တုန်းက ရင်ခုန်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား။ ငါ့ကိုလိမ်မယ်မကြံပါနဲ့။ Yes or No ဆိုတဲ့ စကားလုံး နှစ်ကြားမှာ ခြားနားချက်ဆိုတာက အဓိပ္ပာယ်အများကြီး ကွဲပြားတာ သိစမ်းပါ”

မျက်စောင်းဆဲလိုက်မိပါ၏။ ‘အသက်’ Off ရက်နဲ့ကျခဲ့ရလို့ အခုလို အခြေအနေမျိုး ဖြစ်ခဲ့ရတာပါလေ။ ဒါဖြင့် အပြစ်ဆိုတာကို ဘယ်သူ့အပေါ် ပုံချရပါ့မလဲ။ “နှုတ်တစ်ရာ စာတစ်လုံး” ဆိုရိုးရှိပေမယ့် ‘ချို’ ခေါင်းတညိတ်မှာ နှလုံးသားကို အလိုလိုပုံပေးမိခဲ့လေပြီ။

“ပြောပြီးသားစကားကို ထပ်ခါထပ်ခါ မပြောချင်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်တော့ ချစ်သူတစ်ယောက် ကောက်ရသွားပြီ ချိုသာခင်”

ကောက်ရတာတဲ့လား။ ဘာလို့များ ဒီလိုသုံးနှုန်းလိုက်တာပါလိမ့်။ ကောက်ရတာမျိုးက ပိုင်ရှင်တွေ့လျှင် ပြန်ပေးရတတ်တာလေ။ အချစ်ဆိုတာ ပေးသူက လိုလိုလားလားနဲ့ပေးချပြီး ယူသူက လိုလိုချင်ချင်နဲ့ လက်ခံတာမျိုးကို ခေါ်ကြတာပါ။ ဒါကိုများ ‘အသက်’ က သဘောကရတယ်လို့များ ဘာကြောင့် ပြောရပါသလဲ။

“နင်ပြောမှပဲ အချစ်ဆိုတာ လမ်းပေါ်မှာ ပြန်ကြံပေါများနေတဲ့ ပေါက်နေပြီ”

၁၆၆ မိမိသဒ္ဒါမောင်

“ရော်!... ဘာလို့လဲ”

“ကောက်ရတယ်ဆို”

“အံ့မယ်... အံ့မယ် ဒါလေးတောင် အပြောမခံနိုင်တော့ ဘူးပေါ့လေ။ မြင်ယောင်ပါသေးတယ်။ နို့ရသလို ပျော်နေတဲ့ ဒင်း မျက်နှာကို... ကို”

“ဟိ!”

“အမလေး!... ဘုရားငုတ်တုတ်!”

လမ်းထိပ်ရောက်ချိန်အထိ လေကြောမပြတ်သေးပါသည့် ‘အသက်’ က ဘေးမှ ကားဟွန်းသံကြောင့် အလန့်တကြား ရေရွတ်ပြန်လေ၏။ အသက်ရှည်ဦးတော့မှာပါပဲ။ သူ့အကြောင်းပြောနေတုန်း ဗြုန်းဆို ပေါ်လာတော့တာလေ။ သူက ကားထဲမှထွက်ကာ မတ်တပ်ရပ်၍ စောင့်နေလေ၏။ စောစောစီးစီး ပေါ်လာပြန်ပါပြီ။

“လန့်လိုက်တာ ဟယ်။ ငါတော့ လိပ်ပြာလွင့်တော့မှာပါပဲ”

“အသက်က ဘယ်သူ့အတင်းပြောနေလို့ လူကိုမတွေ့ရတာလဲ”

“ဘယ်သူ့အကြောင်းဖြစ်မှာလဲ။ ရှင့်အကြောင်းပေါ့”

“ဟုတ်လား ချို”

သူက ‘ချို’ ပန်းကိုဖက်လိုက်ပြီး ထမင်းချိုင့်ကို ယူလိုက်ရင်း

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၆၇

မေးတာမို့ လမ်းမပေါ်မှာ ဖြစ်နေသဖြင့် ရုန်းလိုက်ရပါ၏။ သူက ခပ်တိုးတိုးရယ်ရင်း ကားရှေ့ခန်းစာခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။ ချစ်သူဖြစ်တာနှင့်ပဲ သူကားဖြင့် ကြိုပို့လုပ်ပေးတော့မည်မှန်း သိလိုက်ပါ၏။

“အသက်က အနောက်မှာပဲထိုင်နေနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်။ ဒီလောက်တော့ အလိုက်အိပ်ပါယ်”

“ကထိအရင်ပေးပါ”

“ဘာကိုလဲ ချိုရဲ့”

“ဒီလိုကြိုပို့လုပ်တော့မှာတွေ၊ ခုနကလို လူမြင်ကွင်းထဲမှာ ချို့ကို လာထိတာမျိုး မလုပ်ဖို့ ကတိပေးမှတက်မယ်”

“အားပါး!... စည်းကမ်းချက်ကလည်း များလိုက်တာ။ ချစ်သူတွေဖြစ်နေပြီပဲ ချိုရယ်။ ဒီလောက်တော့ ခွင့်ပြုပေးရမှာပေါ့”

“အို!... မရပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလေ။ ကိုယ်ပြောတာ ကားနဲ့ကြိုပို့လုပ်ပေးမှာကို ပြောတာပါ။ နောက်တစ်ခုက လူမမြင်ရင် လုပ်လို့ရမယ် မဟုတ်လား”

“ကိုလေး!”

“Sorry! sorry! အလကားစတာပါ။ မျက်နှာတော် ယူဖို့ လိုက်ပါနဲ့ချိုရယ်။ ချစ်လွန်းလို့ပါ”

၁၆၈ မယသဒ္ဒါဟောင်

ကားပေါ်တက်ထိုင်စဉ် ‘အသက်’ က လက်ဖြင့် ပါးစပ်ပိတ်ထားပေမယ့် ရယ်သံကတော့ ထွက်နေတုန်းပါ။ ‘အသက်’ ရှေ့မှာ မဟုတ်တာ စနောက်လိုက်သည့်အတွက် သူ့လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲ ထုရိုက်လိုက်မိပါ၏။ သူက ပြုံးရုံသာပြုံးနေပြီး ဘာမှမပြောပါချေ။

“ဟဲ့!... ငါ တစ်ယောက်လုံး နောက်မှာပါလာတယ်နော်။ နှင်တို့နှစ်ယောက် ချစ်စနိုးနဲ့ ကျီစယ်နေတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး”

“အသက်နော် ... မဟုတ်တာ လိုက်စမနေနဲ့။ ငါ Bus ပြောင်းစီးလိုက်ရမလား”

“အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဟယ်။ ဆင်ဖြူတော်မှီပြီး ကြံစည်ခွင့် ရတုန်းလေး ကိုယ်ပိုင်ကားစီးပါရစေ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တာပဲ ချိုရယ်။ ကိုယ်နဲ့ချို ချစ်သူဖြစ်မှ ကြုံပွဲဖယ်ရီ ရှိတော့တာ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အသက်ပါ ကားခသက်သာတာပေါ့”

“ဘာလဲ၊ ငါ့ကိုပါ ရည်းစားနှစ်ယောက်တွဲသလို ဖြစ်နေလို့ J ဝင်ချင်ပြီလား ချို”

“အံ့မာ ဝေးပါသေး။ နှင်ယူချင်လို့ကတော့ ပေးတောင်မေး

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကတူ ၁၆၉

ဦးမယ်။ မနုဇ္ဈာပေါင်”

“ဟာ! ကိုယ်က ချိုပိုင်တဲ့ သက်မဲ့ပစ္စည်းမှ မဟုတ်တာ။

အဲဒီလိုပဲ အလကားပေးချင်ရလား”

“မပိုင်ဘူးလား၊ ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ”

“ရွတ်! Thanks!”

“ဟယ်!... ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကိုယ့်ကိုပိုင်တယ်လို့ သတ်မှတ်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်လို့ပါ”

ဆိုင်နားရောက်ကာနီးပြီး ‘အသက်’ က ပစ္စည်းမေ့မကျန်စေရန် ငဲ့ယူနေသဖြင့် “ချို” ပါးကို လှမ်းမွှေးလိုက်ပါသည်။ မြင်ကွင်းကို မမြင်လိုက်ပါချေ။ တော်ပါသေးရဲ့၊ တွေ့သွားလို့ကဖြင့် ‘ချို’ ကို ပြောစရာတစ်ပုံကြီး ဖြစ်နေတော့မှာပါလေ။

“ည (၈) နာရီ အလုပ်ဆင်းမှာ မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ကိုယ်မရောက်သေးလည်း ဝိတ်နားမှာပဲ ရပ်စောင့်နေနော်။ Bus ပေါ်လိုက်မစီးသွားနဲ့”

“စီးရင် ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ”

“ချိုဆီက လျော်ကြေးတောင်းလိုက်မှာပေါ့။ ဘာလဲ အသက်

၁၃၀ မယသဒ္ဒါမောင်

က အစားလျော်ပေးချင်လို့လား”

“ဟယ်!... နှုတ်ရဲလိုက်တာ၊ တကယ်ပါပဲ”

“ကောင်းတယ် လျှာရှည်ချင်ဦး”

“ကိုယ်သွားပြီ ချို”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုလေး”

သူလည်း သူငယ်ချင်းတွေနှင့်စုပြီးဖွင့်သည့် (Internet Wifi Free သုံးလို့ရသည့်) coffee ဆိုင်သို့ သွားရမှာမို့ ဆိုင်မရောက်ခင် platform အနီးမှာပင် ကားကိုရပ်ပေးလိုက်လေ၏။ သူ့ချစ်သူလေး၏ အလှကို တစ်နေကုန်ငေးကြည့်ခွင့်က အချိန်ပြည့်မရနိုင်သေးပါလေ။ ပိုင်ဆိုင်မှု အချစ်လို့ခေါ်ခွင့်ရမှာများလား။ ပိုချစ်လေ ပိုပိုင်ဆိုင်ချင်လာလေ ဖြစ်တာက ‘လောဘ’ တဲ့လား ‘ချို’။

ကားကို coffee ဆိုင်ဝင်းထဲ ရပ်လိုက်ပြီး ဆင်းလိုက်ပါ၏။ ငါးဦးစပ်ရှယ်ယာရ၍ ဖွင့်ထားသည့်ဆိုင်မို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တော့ အမြဲရှိနေတာပါ။ အဖျော်ဆရာနှင့် waiter တွေကို ဝန်ထမ်းလုံလောက်စွာခန့်ထားသဖြင့် သူတို့က ငွေသိမ်းကောင်တာမှာ စောင့်ရုံပါပဲ။

“ဟော! ရောက်လာပါပြီ။ တယ် ဝီရိယကောင်းနေပါလား

နန္ဒရဲ့”

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၃၁

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်လေ”

“အတော်ပဲ... ညှီကို ကျောင်းလိုက်ပို့ပေးပါ”

“ကာယုသွားပါလား။ မနက်ပိုင်းပဲ တက်ရမှာမဟုတ်လား ညီညီရ”

“အားပါး!... စေတနာ ဗရမ္မနဲ့ ရက်ရောနေတာပါပဲလား။

ပြောစမ်း! မင်းမျက်နှာ သကုလောင်ထားတဲ့ case လေး”

“ငါ ချို့နှလုံးသားကို အပိုင်ရပြီ”

“ဘာကွ!”

ဆေးကျောင်းမပြီးသေးသည့် ဝမ်းကွဲညီတော်သူ ‘ညီညီဇော်’ နှင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ‘စည်သူ’ နှင့် ‘ကောင်းစံ’ ပါ သူ့လက်မောင်းကို ပိုင်းထိုးကြလေတော့၏။ ‘မင်းခေါင်’ က ဒီနေ့ နားရက်ယူထားသဖြင့် ဆိုင်ကိုမလာပါချေ။

“ဘယ်နည်းတွေသုံးလိုက်လဲ”

“ပျော့နေလို့မရတာနဲ့ပဲ အကြမ်းနည်းသုံးလိုက်တာ”

“ဘာ!... ဒီကောင်တော့”

“မင်းမဒီလေးက သာမန်ပဲဆို”

“အင်း”

“အန်တီကြီးတို့ သဘောတူပါ့မလား ကိုကိုရ”

၁၃၂ မိမိမောင်

“ဟာကွာ... မင်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တာကို။ ကျောင်းသွား မယ်ဆိုရော”

ကားသော့ကို ‘ညီ’ ထံပေးလိုက်ပါ၏။ လူကြီးတွေကို ဖွင့်ပြော ပို့ကာ မလိအုပ်သေးပါ။ မာမိရော အန်တီလေးပါ ဂုဏ်ကြီးရှင်သမီးတွေ မို့ မာနကြီးပြီး အဆင့်အတန်းခွဲခြားတတ်မှန်း သူသိပါ၏။ သို့သော် တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သည့် ‘နန္ဒသော်’ ကို အလိုလိုက်ပြီး စိတ် ချမ်းသာအောင် သူ့ဘက်လိုက်ရမှာမှန်း အလိုလိုသိနေတာအမှန်ပါ လေ။ ‘ညီညီမော်’ ထွက်သွားသည်နှင့် စကားဝိုင်းက ပြန်စလေတော့ သည်။

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ် နန္ဒ၊ မင်း mother အကြောင်း မင်းအသိဆုံးမဟုတ်လား။ ချိုလို့အဆင့်မျိုးနဲ့ မတူဘူး မတန်ဘူးတွေ ဖြစ်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဆောက်ဖြစ်မှကျောင်းဒကာဆိုရင်တော့ အေးဆေးပါ ကောင်းစံရော”

“အေးလေ... အပျော်ဆိုရင်တော့ ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ အေးဆေးပါ”

ရင်ထဲ အောင့်သက်သွားရလေ၏။ အပျော်တဲ့လား။ အုပ်စုထဲ မှာ အားလုံးက အပျော်ရည်းစားတွေသာ တစ်လ နှစ်လ အလွန်ဆုံး

အတိတ်စာမျက်နှာဆက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၃၃

သုံးလသာ တွဲတတ်ကြတာမို့ ဒီကိစ္စကို အလေးအနက် မထားတတ်ကြ ပါလေ။ သူ၏ ‘ချို’ ကိုများ အပျော်ဆိုပြီး စိတ်အာသာပြေရုံ ချစ်သူဟု ယူဆထားရတယ်လို့။

“ငါက မင်းတို့နဲ့မှမတူတာ”

“ဘာ”

“ဟာ! ဘာလဲကွ။ မင်းက ချိုသာခင်အပေါ် အတည်လား”

“ဟုတ်တယ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြ လေ၏။ ဘာလဲ မယုံဘူးတဲ့လား။ နှလုံးသားကို သုံးနေကျ Tissue စက္ကူလို မလိုလျှင် လွှင့်ပစ်လို့ရတာမျိုးမှ မဟုတ်တာပဲ။ အချစ်ကို ဖောဖောသီသီ ဝေပေးနိုင်ရအောင် သူတို့လူသားတွေရဲ့ရင်ဘတ်က မိတ္တူကူးစက်မှ မဟုတ်တာလေ။ Game ကစားဖို့ ဝါသနာပါလျှင် တောင်မှ အချစ်က ကစားစရာမဟုတ်တာကို သူငယ်ချင်းတွေ သိပါ လေ၏။

“နန္ဒ”

“ပြော”

“မင်းရဲ့ချိုက မင်းဘဝနဲ့ မိုးနဲ့မြေလိုကွာတယ်လေ”

“မှန်တယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

၁၄၄ မိမိသဒ္ဓါမောင်

“ကျစ်! အလွှာမတူတာကို ဘယ်လိုညှိယူမှာလဲကွ။ မင်း အိမ်နဲ့ ပြဿနာဖြစ်လာရင် ဘက်ရွေးဖို့ကိစ္စဖြစ်လာတော့မှာ အမှန်ပဲ။ မိဘဘက်လား၊ ချိုဘက်လား”

“ဖြစ်မလာသေးတာကို ကြုံတွေးပြီး ရင်မမောချင်ဘူး စည်သူ။ အခုမှ ချိုနဲ့ငါ ချစ်ကာစ အချိန်ကာလလေးပါ။ ပျော်ခွင့်ရတုန်း လေး စိတ်ချမ်းသာသာနဲ့ ပျော်ပါရစေ”

“အဲဒါကိုပဲ ငါတို့ပြောနေတာလေ။ မင်းရင်ဘတ်နဲ့ မချစ်မိရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ပါးပါးလေးချစ်ပြီး ပါးပါးလေးထားခဲ့လိုက်ရဲ့ပဲ”

အလို! ရင်ဘတ်နဲ့မချစ်မိရင်တဲ့လား။ ကိုယ့်ချစ်သူကို ရင်ဘတ်နဲ့ မချစ်ဘဲ ဦးနှောက်နဲ့တွက်ချက်ပြီးမှ ချစ်ရမှာတဲ့လား။ ဘယ်လိုအတွေးမျိုးပါလိမ့်။ ဦးနှောက်နဲ့ တွက်ချက်ရတာက စီးပွားရေး သာ မဟုတ်ပါလား။ ဒါဖြင့် အိမ်ထောင်ရေးကိုပါ ဤသို့ တွက်ချက် ယူကြလျှင်ဖြင့် အိမ်တွင်းမှ ငွေပိုက်ဆံဖြင့် ဝင်ငွေထွက်ငွေ တွက်ကြပြီး ပူလောင်သည့်အိမ် ဖြစ်တော့မှာ အမှန်ပါလေ။

တကယ်ပါ ‘ချို’။

အချစ်မှာ အခြေအနေတွေ အချိန်အခါတွေ၊ ဂုဏ်ပုဒ်သန တွေ အလွှာအဆင့်အတန်းတွေ ခွဲခြားပိုင်းပြဖို့ မလိုပါလို ကိုယ်ယူဆခဲ့ ပါတယ်။

အတိတ်စာမျက်နှာသက်က အလွမ်းစာပေ ၁၄၅

သို့သော် -

ကိုယ့်နှလုံးသားကို ပိုင်ဆိုင်ထားပါသည် မိန်းကလေးက ကိုယ့်လက်ကိုတွဲပြီး ဘဝထဲသို့ ဝင်လာဖို့ သတ္တိမရှိဘူးတဲ့လား။ အချစ် ချင်းတူခဲ့ပါလျက် မညှိလို့သော အကြောင်းတရားကြောင့် ကိုယ့်ရင်ကို ခွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ရဲခဲ့ရပါသလဲ။

အချစ်က ရက်စက်ခြင်းမှ မဟုတ်ဘဲ ‘ချို’ ရယ်။

(၁၅)

နဖူးပြင်ကို ဖွဖွနင်းမိစဉ် ချစ်သူ၏ ရှက်သွေးဖြာသွားသည့် အပြုံးကို မြင်ရလေ၏။ Off ရက်ရှားရှားပါးပါးလေးရသဖြင့် သူနှင့် ဤသို့ အပြင်မှာတွေ့ခွင့်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်သွား လျှောက်စားပြီး လူရှင်းသည့်ဆိုင်မှာထိုင်တာမျိုးကိုတော့ ‘ချို’ က ခွင့်ပြုလေ၏။

“ချို”

“ရှင်”

ကောရွန်းတောက်ပသည့် မျက်ဝန်းတို့နှင့် အကြည့်ဆုံသွားစဉ် ရင်တွင်းရှိ နှလုံးသားက ဒုတ်ခနဲ ဆောင့်ခနဲလေ၏။ ဒီမျက်ဝန်းလေး တွေနှင့် မျက်စောင်းမြားက သူရင်ကို ထိုးစိုက်နိုင်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။

ဤသည်ပင် အချစ်ဟုခေါ်မည် ထင်ပါ၏။ ခေါ်ပြီး ဘာမှမပြောသဖြင့် မျက်စောင်းလှလှလေး ဖြစ်သွားပြန်လေသည်။

“ကိုလေး ဘာပြောမှာလဲ”

“မေးစရာရှိနာယ”

“ဘာမေးမလို့လဲ မေးလေ”

“အိမ်ကိုခေါ်မလို့လေ၊ လိုက်မယ်မဟုတ်လား”

“ဟင်!... တကယ်ကြီးလား”

“တကယ်ခေါ်တာပေါ့ ချိုရဲ့။ ဘာလဲ မလိုက်ချင်ဘူးလား”

ငြိမ်သွားလေ၏။ စဉ်းစားစရာ ဘာများရှိလို့ပါလဲ။ မိဘတွေ နှင့် မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ပါဆိုနေမှ ‘ချို’ က ဘာကိုများ စဉ်းစားနေရ ဖဲလိမ့်။ ကျောင်းပြီးခဲ့တာလည်းကြာပြီ။ ဘွဲ့လည်းရခဲ့ပြီးပြီ။ အလုပ် စည်း သူရော ‘ချို’ ရော ရှိနေတာတောင်မှ ဘာများလိုသေးလို့ပါလဲ။ အထက် (၂၁) ကျော်အရွယ်မို့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ငယ်သေးတာ မှန်ပေ မည် သူနဲ့ ဖေ့စပ်ပေးဖို့ ‘ဒေဝီကျော်မြင့်’ ဆိုသည့် မိန်းကလေးက အဆင်သင့်ရှိနေမှန်း မိဘတွေ အသိပေးနေပြီမို့ ‘ချို’ နှင့် သူ့ကိုစွဲကို နှစ်ပြောပြရတော့မှာလေ။

“ချို”

“မလိုက်ချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုလေးရဲ့၊ မလိုက်ရတာပါ”

၁၃၈ မိမိသဒ္ဒါမောင်

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုလေးလည်း သိလျက်သားနဲ့။ မေးစရာလား”

“ဘာကြောင့်လဲ ချိုရယ်။ ကိုယ်တို့ချစ်သူဖြစ်တာလည်း ကြာပြီ။ အိမ်ကိုဖွင့်ပြောရတော့မှာပေါ့”

“အဲဒါတော့ ချိုလည်း သိပါတယ် ကိုလေးရဲ့။ မေမေတို့လည်း ရိပ်မိနေသလောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ အရွယ်ရောက်နေတဲ့ ချိုကို ပိတ်ပင်တာချင်တာတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ပိုင်စဉ်းစားဉာဏ်နဲ့တော့ အသုံးချပြီး ဆုံးဖြတ်တဲ့လေ”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဪ အလွှာချင်းမှ မတူတာ ကိုလေးရယ်။ သဘာဝတရားကြီးကိုက မရှိ ခိုးနီး။ မလှစုန်းရိုးဆိုပြီး မြေနှိပ်ရာ လှံစိုက်ချင်ကြတာ မဟုတ်လား။ ချိုတို့ဘဝကိုက ဖိုးကိုမျှော်ကြည့်ပြီး မြေပေါ်မှာပဲ ရပ်နေရတာပါ”

“ကိုယ်က အဲဒီမြေပေါ်မှာပဲ ရပ်တည်နေတဲ့သူပါ ချိုရယ်။ အလွှာဆိုတာတွေ အနိမ့်အမြင့်ဆိုတာတွေကို ဘာတစ်ခုမှ ခေါင်းထဲ မထည့်ချင်ဘူး”

“အင်း အဲဒါကိုက ချိုနဲ့ကိုလေး အတွေးကွာတာပဲ”

“ဘယ်လို”

အတိတ်တရားနာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၃၉

“ဟုတ်တယ်လေ။ ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ ဦးနှောက်ထဲမှာ ပထမဦးဆုံးက အချစ်တဲ့။ မိန်းမတွေကတော့ ဘဝကို first လို့ တွေးကြတာပါ”

“အားပါးစကားလုံးတွေက မြင့်လှချည်လား”

“ဒါပေါ့”

ဒီလိုစကားလက်ဆုံ အေးအေးဆေးဆေးပြောခွင့်က သူနှင့် ‘ချို’ မှာ မရှိပါလေ။ ‘ချို’ နားရက် တစ်လမှာနှစ်ရက်သာရှိတာမို့ အဲဒီတစ်ရက်လေးကို ငွေ့ပြီး သူပါ ဆိုင်နားရက်ယူရတော့တာပါ။ သူငယ်ချင်းတွေပါ သတိပေးထားသလို မာမိတို့ပါ တွန်းအားတွေပေး ချင်နေပြီမို့ သူနှင့် ‘ချို’ ကိစ္စကို ဖွင့်ပြောဖို့ အချိန်တန်ပြီဟု ထင်ပါသည်။

“ကိုယ်က ချိုကို ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် မတွေ့သေး အဖျော်တွဲတယ်လို့ ထင်နေလို့လား”

“မထင်ပါဘူး ချိုအပေါ် ကိုလေး ဘယ်လောက်တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်သလဲဆိုတာ သိနေတာပဲဟာ”

“ဒါဆို အိမ်ကိုခေါ်တာ ဘာလို့မလိုက်ရဲတာလဲ”

“ဟင်း ခက်တယ် ကိုလေးရဲ့”

“ဘာများခက်လို့လဲ”

၁၈၀ မမသဒ္ဓါမောင်

“လူကြီးတွေက သေချာမပြောထားပေမယ့် ချိုကိုယ်တိုင်က ကြုံတွေ့စဉ်းစားတတ်လို့ပါ”

“ဘာများလဲ”

“မိန်းမသားဘဝဆိုတာကို ပန်းနဲ့လည်း တင်စားသလို သစ်ရွက်ဆိုတဲ့ ဖက်နဲ့လည်း နိုင်းနိုင်းတတ်ကြတာမဟုတ်လား”

သူ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ မာမိတို့သဘောမတူပါက သူခေါ်ရာ နောက်လိုက်ခဲ့ဖူး စည်းရုံးပျံ့မယ်ဆိုကာမှပဲ သူ၏ ‘ချို’ က ရှေ့မှ ကြိုကာထားလေပြီ။ ‘ချို’ ပြောသလို သူတို့ယောက်ျားလေးအများစုက အချစ်ဆိုသည့်အရာကိုသာ ရှေ့တန်းတင်ပြီး ပေါ့ပျက်ပျက်နေတတ်ကြတာက များနေလေသလား။

“သမီးရည်းစားဘဝမှာ ရှောင်ကြဉ်ရမယ့်ချက်တွေ ရှိလို့ပါ”

“ပြောပြပါဦး”

“ကိုလေးလည်းသိပါတယ်။ ချိုတို့ဈေးထဲမှာ လျှောက်ကြည့်ပြီးဝယ်ဖို့ လှည့်တတ်ကြတာမျိုးလေ”

“အင်း”

“ဒီဝိတ်စလေးလှလိုက်တာဆိုပြီး ကိုင်ကြည့်လို့ရချင်ရမယ် ဝယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ တစ်ကိုက်စ သုံးတောင်စ one set စာဖြစ်ဖြစ် ညှပ်ခိုင်းလိုက်ကြလို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညှပ်လိုက်ပြီးမှ ဒါမယူဘဲ

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကတူ ၁၈၁

ဟိုဟာလိုချင်တယ်ဆိုပြီး ဖြစ်လို့မရတော့ဘူးလေ။

“ရော်! ဘယ်နှစ်စယူယူ ကိုယ်ငွေရှင်းပေးမှာပေါ့ ချိုရဲ့”

“ကျစ်! ... ချိုအတည်ပြောနေတာကို အပြောင်အပျက် မလုပ်ပါနဲ့ ကိုလေး။ နှစ်နာရမယ့်ဘက်ကို ဥပမာပေးနေတာပါ”

“ကိုယ်တို့ ယောက်ျားလေးတွေဘက်ကရော မနှစ်နာဘူးလား။ ချိုဘက်ပဲ မကြည့်နဲ့လေကွာ”

“ယောက်ျားလေးအများစုရဲ့ အတွေးက ကြိုက်လို့လိုက်မယ်၊ ရရင်အမြတ် မရရင်အရင်း အရှုံးမရှိဘူးတဲ့လေ”

“ဟောဗျာ! ... အဲဒါလည်း သိနေလား”

“သိတာပေါ့။ ကိုလေးရဲ့စိတ်နေသဘောထားကို ချို့လည်း တော်တော်ကြာကြာလေး လာခဲ့တာပဲဟာ”

“အဲဒီတော့ ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲလို့ ပြောချင်တာလား”

“ဟင့်အင်း ... မပြောပါဘူး”

“တော်ပါသေးရဲ့”

နှစ်ယောက်သား ရယ်မိကြပါ၏။ သူက ‘ချို’၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို ခြွေးလိုက်ပြန်လေသည်။ ရောက်မီစပ်အပင်အောက်မှာ ထိုင်ရင်း သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေတာမို့ ဒီအပြုအမူကို မငြင်းချင်တော့ပါ။ ချစ်သူဖြစ်မှတော့ ဒီလောက်တော့ လိုက်လျောပေးရမည်မှန်း သိနေလို့ပါပဲ။

၁၈၂ မယသဒ္ဓါမောင်

“ကိုလေးနော်”

“ကိုယ်က အဲဒီလို မကျူးကျော်ပါဘူး ချိုရယ်၊ ယုံလိုက်စမ်းပါ”

“ဟွန်း!... ဒါဆို အခုက ဘာသဘောလဲ”

“ဒါက မြည်းကြည့်တာ၊ အစမ်း”

“ကဲ!”

“အား!... နာတယ် ချိုရ”

“သူ့အလှည့်ကျ သိပ်နာတတ်ပါ”

“တကယ်လို့ အကယ်၍ပေါ့နော်၊ မာမိတို့က ကိုယ်နဲ့ချို့ကို သဘောမတူဘူးလို့ ပြောလာရင်လေ”

ပါးပြင်ထက်မှ ပါးချိုင့်လေးတို့ ရုတ်ချည်းပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ ကန်ရေပြင်ကို ငေးရင်း သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်တာမို့ သူက ‘ချို’ ၏လက်ဖဝါးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလျက် အားပေးလေသည်။ ‘ချို’ ကြိုတွေးထားဖူးသလို သူလည်း တွေးတတ်တာမို့ ကျေးဇူးတင်မိပေမယ့် ရင်မောရတာက ‘ချို’ အတွက် ပို၍ ပင်ပန်းရတာ မဟုတ်ပါလား။

“အဲဒီအခါ”

“စောင့်ကြတာပေါ့”

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၈၃

“ဘာရယ်”

“ကိုလေးမာမိတို့ သဘောတူမယ့်အချိန်အထိ စောင့်ကြမယ်လို့ ပြောတာလေ”

“ဟာ!... အယ်လောက်ကြာကြာလား”

“အင်းပေါ့”

ဖြစ်နိုင်မှာတဲ့လား။ သို့သော် လူ့ဘဝဆိုသည်က အတက်အဆင်း အကောက်အကွေ့၊ အနိမ့်အမြင့် ပြောင်းလဲမှုက မြန်လွန်းတာလေ။ မြင့်တဲ့နေရာက နိမ့်တဲ့လူကို ဝှံ့ကြည့်ပြီး မတူမတန်သလိုမျိုး မျက်နှာမဲ့ပြီး တံတွေးပစ်တတ်ကြတာအမှန်ပါ။ အဲဒီလို လူတွေရဲ့ ဗီသားစုဝင်အဖြစ် ‘ချို’ က ခေါင်းပုံပြီး ဝင်ဖြစ်မှာတဲ့လား၊ မဖြစ်နိုင်တာလေ။

“ကိုယ်က မရမက ခိုးပြေးမယ်ဆိုရင်ရော”

“ရမလား၊ ချိုက အဲဒီလောက်အထိ အရှက်မဲ့တဲ့ မိန်းကလေးမှ မဟုတ်တာ။ ကိုလေးကရော ချိုကို တန်ဖိုးမဲ့စေချင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“အခုလေးတင်ပဲ ပြောပြထားတာကို နားမစင်ဘူးလား ကိုလေးရယ်၊ ချိုက လခစားဝန်ထမ်းဖြစ်နေပေမယ့် ရောက်ချင်တဲ့ ဝန်းတိုင်ကို ဆက်လျှောက်ချဉ်းမှာပါ။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်နိုင်မှပဲ

၁၈၄ မယျဒါမောင်

လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်”

“ကိုယ်က ချို့ကို အရင်းအနှီးပေးနိုင်ပါတယ် ချိုရယ်”

“အဲဒါ ကိုလေးရဲ့ကိုယ်ပိုင်ငွေမှ မဟုတ်တာ”

“ဪ... ချိုကလည်း”

“ချိုက သူတစ်ပါးနာခေါင်းနဲ့ အသက်ရှူတတ်တဲ့သူမှ မဟုတ်တာ ကိုလေးရဲ့။ ကျေးဇူးတရားဆိုတဲ့အရာက လူတွေရဲ့ ခေါင်းပေါ်ပိနေရင် ဘယ်လိုမှ ရုန်းထွက်လို့မရဘူး။ ဒါကို ကိုလေးလည်း သိမှာပါ”

ညနေစောင်းလာလေပြီ။ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ချိန်းတွေ့ချိန်က အကုန်ပြန်နေသလိုပါပဲ။ ချစ်စကား ကြိုက်စကားတို့ထက် ဘဝအမောတို့စကားတွေသာ ဘာဖြစ်လို့များ ပြောဖြစ်တာပါလိမ့်။ ပြီးပြည့်စုံသည့် ဘဝနှင့် ရှင်သန်ခဲ့ရပါသည့် ‘နန္ဒသော်’ ကို ရင်ပူစေသည့် မီးစကကူးနေပြီလား။

“ပြန်ကြမယ်လေ”

“အင်း”

နှစ်ယောက်သား ထရပ်ကာ လက်ချင်းတွဲလျက် ကားဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ပါ၏။ ဝေးကွာလွန်းပါသည့်အလွှာကို မည်သို့ဆွဲ၍ကပ်နိုင်ပါ့မည်နည်း။ သူ ဆုပ်ကိုင်ထားပါသည့် လက်ကို ‘ချို’ လည်းမဖြတ်

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၈၅

ချင်ပါ။ သို့သော် ကံကြမ္မာဆိုတာ လူတွေ ဖန်တီးနိုင်သည့်အရာမျိုးမှ မဟုတ်တာလေ။

ကားက ကားလမ်းမထက် ပုံမှန်လေးမောင်းနေစဉ် လက်လှမ်းပြုလိုက်ပါသည့် လူငယ်လေးကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ သူက ရုတ်တရက်မို့ မမြင်သဖြင့် သူ့လက်မောင်းကို လှမ်းပုတ်လျက် သတိပေးလိုက်ရပါသည်။ လူငယ်လေးရပ်နေပါသည့် နေရာအကျော်လေးမှာ ကားရပ်သွားသဖြင့် စောစောက ကောင်လေးက ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာလေသည်။

“ကိုကိုတို့ကတော့ မိုးမမြင် လေမမြင်ပါပဲလား”

“Sorry ပါဦး။ တကယ်မမြင်လိုက်လို့ပါ။ ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စာစုကျက်ပြီးပြန်မလို့ ကိုကိုကားကို တွေ့လိုက်လို့ အတော်”

“ရှေ့မှာထိုင်ခိုင်းမလားဟင် ကိုလေး”

“ဟဲ့ဟယ်၊ ကျွန်တော် နောက်မှာပဲ ထိုင်လိုက်မယ်။ အိမ်အထိပို့ပေးနော် ကိုကို၊ ဗိုက်အရမ်းဆာနေလို့”

“တစ်ခုခုစားမလား”

“ဟင့်အင်း... ညနေစာစားချိန် ထမင်းမစားနိုင်ရင် အပွမ်း

၁၈၆ မယုဒဒေသာစာပေ

ခံရမှာ။ မာဖီအကြောင်းလည်း ကိုကို သိရဲ့သားနဲ့”

“ဒါ ကိုယ့်ညီလေးလေ။ ဝမ်းကွဲပေါ့။ မာဖီတို့က ညီအစ်မ အရင်း”

“ဪ”

ဒါပဲလား။ ‘ချို’ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကိုတော့ မိတ်မဆက် ပေးပါဘဲ အဲဒီနေရာမှာပင် ရပ်သွားတော့တာပါ။ ကောင်လေးက အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့်သာ စကားပြောပြီး ‘ချို’ ကို ရှိနေသည်ဟုပင် အမှတ်မထားပါချေ။ အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့ ရည်းစားတစ်ယောက်လုံး ပါလာ တာတောင်မှ ဦးစားမပေးပါပဲ ညီဖြစ်သူကို အရင်ဆုံးပို့ပါတဲ့လေ။

လောကမှာ မစားကောင်းတဲ့အသီး၊ မနမ်းကောင်းတဲ့ပန်း၊ မသွားကောင်းတဲ့ခရီးမျိုး ရှိတတ်တာကို မသိခဲ့သည့် ‘ချိုသာခင်’ အတွက် အဲဒီလမ်းကို ရောက်ခဲ့တာမို့ ‘နောင်တ’ ဆိုသည့်အရာက ရခဲ့ပြီး ‘ဂုဏ်သိက္ခာ’ ဆိုသည့်အရာနှင့်အတူ ‘အရှက်တရား’ ဆိုသည့် အရာတွေက ‘ချို’ ၏ခေါင်းပေါ်မှာ ခြုံထားပါသည်။ မိန်းမပျိုလေးတွေ ၏ ဣန္ဒြေဝတ်ရုံတို့က လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

(၁၆)

Taxi ပေါ်မှဆင်းကာ ကန်ဘောင်လှေကားထစ်သို့ တဖြည်း ဖြည်း တက်ခဲ့ပါ၏။ ငိုထားသည့်မျက်နှာ မိမိပျောက်မှသာ သူ့ကို ဒီနေရာမှာလာဖို့ ချိန်းလိုက်ရတာပါ။ ညနေပိုင်းမှာ လူများတတ်သဖြင့် မနက် (၁၀) နာရီခန့်အချိန်ရောက်မှပဲ phone ဆက်ပြီး ပြောဖြစ်လေ သည်။

ကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာသည့် လေတို့က အေးနေပေ မယ့် ရင်တွင်းရှိ အပူမီးကို မငြိမ်းသတ်နိုင်ပါချေ။ ‘ညီညီဇော်’ တို့အိမ် ကို ခေါ်သွားစဉ် ခဏဆင်းပြီး အနိတ်လေးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီးနောက် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အိမ်နောက်ဘက်သို့ ခဏလေးဝင်သွားသည့် အချိန်က သိပ်မကြာပါ။ သို့သော် အဲဒီခဏတာအချိန်လေးမှာပင်

‘ချို’ ကို စိုက်ကြည့်နေပါသည့် အန်တီလေး၏ မျက်ဝန်းတစ်စုံအားက မီးတောင်ချော်ရည်နယ် ရဲရဲတောက်နေခဲ့တာလေ။

“ချိုသာခင်”

“ရှင်”

“သားကြီးနဲ့တွဲတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“(၆) လ (၆) လကျော်ပါပြီအန်တီ”

“ဪ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ တွဲတတ်တဲ့ကာလထက် နည်းနည်းတော့ ကြာသားပဲ။ အန်တီလည်း သားလေးကို မှာထားပါတယ်။ ရည်းစားတော့ ကြိုက်သလောက်ထားနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်ပြုရင်တော့ မာမိတို့သဘောတူတဲ့သူနဲ့ပဲ ယူရမယ်လို့လေ”

မျက်နှာ ဖျတ်ခနဲ ရဲသွားရပါတယ်။ သွယ်ဝိုက်ပြီးပြောတာမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ ဒွါကြီးကို ပြောနေတာပါလား။ သားဖြစ်သူထက် တူဖြစ်သူကိုပါ ရင်အုပ်ထဲထည့်ပြီး ဝိုက်ထွေးချင်တုန်းသလိုပါပဲ။ သတ္တဝါတိုင်းက အရွယ်ရောက်တာနှင့် မိခင်အနီးမှ အဝေးတစ်နေရာဆီကို ထွက်ခွာတတ်သည့် သဘာဝတရားကို ဒီမိခင်က မေ့ထားတာ တမင်ပဲထင်ပါရဲ့။

“သားကြီးကိုလည်း သဘောတူထားတဲ့သူရှိတာ မပြောဘူးလား”

“ဟင်!”

“ဟုတ်တယ် ချိုသာခင်ရဲ့။ ဒေဝီကျော်မြင့်တဲ့၊ ဦးကျော်မြင့်က အန်တီတို့ စီးပွားရေးနယ်ပယ်မှာ ဒိတ်ဒိတ်ကျ နာမည်ကြီးပေါ့။ ကြည့်ရတာ မင်းကိုမပြောရသေးဘူး ထင်တယ်။ အင်းလေ အပျော်တဲ့ကြတာ ဆိုတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဟုတ်တယ်မှတ်လား”

ရင်ထဲမှာ အောင့်သွားရပါတယ်။ အပျော်တဲ့တာတဲ့လား။ ဒီနေ့ပဲ ဘဝအရေးကို ဆွေးနွေးခဲ့တာက ပူပူနွေးနွေးလေးသာ ရှိနေခဲ့တာပါ။ လူကို အထင်တသေးနှင့် အခုလိုပြောမည်ဟု ထင်မထားသဖြင့် မျက်ဝန်းတစ်စုံရှေ့မှာ အနေကျ နေရလေသည်။ အဆာပြေတစ်ခုခု စားရန် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ညှဉ်ခန်းမှာ မရှိပါဘဲ အိမ်ထဲဝင်သွားပေမယ့် သူမရှေ့မှာရှိနေပါသည့် လိမ္မော်ရည်ခွက်က အရာမယွင်းဘဲ ဒီအတိုင်း ရှိနေတာပါ။

“ကိုလေးက”

“မိဘတွေ ဘာလုပ်ကြသလဲ”

ပြောမည့်စကားကိုဖြတ်ပြီး မေးလိုက်သည့်မေးခွန်းက ရင်မောစရာပါပဲ။ အတွင်းရေး မိသားစုရေးတွေကို ဘာကြောင့်များ မေးရပါသလဲ။ မတူညီခြင်း မြစ်ကျဉ်းထဲမှာ ‘ချိုသာခင်’ ကို ပိတ်ဖမ်းတော့မည် ထင်ပါရဲ့။ လိုက်လာမိတာ မှားလေပြီ။

“ချိုမှာ ဖေဖေ မရှိတော့ပါဘူး။ မေမေနဲ့အတူနေတာပါ။

၁၉၀ မေသဒ္ဒါမောင်

မေမေက. စက်ချုပ်ပါတယ် အန်တီ”

ဒေါ်လေးပါ ရောက်နေတာကို ထည့်မပြောဖြစ်တော့ပါ။
သိသိသာသာမဲ့သွားပါသည်။ မျက်နှာကြောင့် အသက်ရှူကြပ်ပြီး
သက်ပြင်းမိုးရွက်လိုက်မိလေ၏။ မပြောချင်သော်ငြား အမှန်ကိုသာ
ပြောတတ်သည့် ‘ချို’ က ဘာကိစ္စကိုမှ ဖုံးဖိသိုဝှက်ဖို့ စိတ်မျိုးမရှိပါ။

“ဒါနဲ့ Spa မှာလုပ်တာဆို”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့၊ Beauty Spa မှာပါ”

“အင်း... လစာဆိုတော့ ဘာများသိပ်ရမှာလဲ”

“ကျွမ်းကျင်သလို ကြိုးစားသလိုတော့ လစာတိုးပြီး Bo-
nus ရပါတယ် အန်တီ”

“ဟော!... လုပ်ပြန်ပြီ။ အဲဒီကလေးဟာလေ ဘယ်
လောက်ပြောပြော မိရအူး။ မိဖြူရေ”

“ရှင်!... မာမီ”

“ဒီကိုခဏလာဦး။ နင့်အစ်ကိုလေးနဲ့အစ်ကိုကြီးဖိနပ်ကို
စင်ပေါ်တင်ပေးစမ်း။ Size သေးတာက သားဖိနပ်၊ Size ကြီးက
သားကြီးဖိနပ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီကိုခဏလာကြည့်ပါ ချိုသာခင်”

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းစာပေ ၁၉၁

ညောင်ခန်းအပေါက်ဝမှာရပ်ပြီး အိမ်မှကောင်မလေးကို ခိုင်းနေ
ရင်း ခေါ်လိုက်သဖြင့် ဆက်တိမှာ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်နေရာမှ ထ
လျှောက်ခဲ့ရပါ၏။ ဆင်တူဖြစ်နေပါသည့် ဖိနပ်နှစ်ရံကြောင့် အံ့သြသွား
ရလေသည်။ ညီအစ်ကိုအရင်းလည်းမဟုတ်ပါပဲ အဘယ်ကြောင့်
အတူတူ စီးဖြစ်ကြပါသလဲ။

“ချိုသာခင်ရတဲ့တစ်လစာက တစ်သိန်းတော့ မကျော်ဘူး
မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီမှာကြည့် သားလေးနဲ့သားကြီးက တာအသစ်အဆန်းပဲ
တွေ့တွေ့ အမြဲနှစ်စုံဝယ်ပြီး ခွဲသုံးလေ့ရှိတယ်။ ဟိုကလည်း ညီကြိုက်
လား၊ ဒီကလည်း ကိုကိုကြိုက်လားဆိုပြီးမေးပြီး ဝယ်ကုန်ရှိတယ်လေ။
ဒီလို ဟိုနားဒီနား အကြမ်းစားတဲ့ဖိနပ်မျိုးတောင် အနည်းဆုံး (၆)
သောင်းကျော်တာကွယ့်။ ဒီတော့ အဲဒီလိုအကောင်းစားပဲသုံးတဲ့
သားကြီးကို မမစန္ဒာက တော်ရုံမိန်းကလေးမျိုးကို ချွေးမတော်ချင်မှာ
မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိသင့်တယ်”

တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာပေမယ့် ဒေါသကို
အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်ထားရပါ၏။ စော်ကားလှချည်လား။ ‘ခို’
တစ်လစာရသည့်လစာနှင့်မှ ဖိနပ်ကို နှိုင်းပြရပါသလား။ အဘွားမတူ

၁၉၂ မယသဒ္ဒါစောင်

မှန်း သိသိကြီးဖြစ်ပါလျက် ကိုယ့်ကို ခြေနင်းသည့်ဖိနပ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်သလိုမျိုး ပြောနေမှန်း သိနေပါသည်။

“မင်းတို့ကိစ္စကို အိမ်မှာမပြောမှန်း အန်တီလည်း သိတယ်။ ကိုယ့်တူဆိုတာလည်း ကိုယ့်သားပဲမို့ မကောင်းတာ မဟုတ်တာမျိုး လုပ်ရင် ဆုံးမပဲပြင်ဖို့ တာဝန်က အန်တီတို့မှာလည်းရှိတယ်လေ။ ဒီတော့ မမစန္ဒာကို အသိပေးဖို့တာဝန်ကို အန်တီပဲ ယူရတော့မှာပေါ့”

လက်နှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း စိတ်ကို ချုပ်ထိန်းရပါ၏။ ဒီအမျိုးထဲမှာ ဆွေမျိုးမိသားစုအဖြစ် ဝင်ရရှိအတွက် ‘ချို’ မှာ ခွန်အားရှိပါရဲ့လား။ အောက်ခြေမှာ နင်းသည့် သက်မဲ့စွည်းဖြင့်ယှဉ်ပြီး တစ်သက်လုံး နင်းချေပည့်ဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့အတွက် ရှင်သန်ရပ်တည်ရမှာပါ။ မျက်စိမှိတ် ဇွတ်တိုးဖို့အတွက် ‘ချို’ဘက်မှာက သူတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေတာလေ။ အဲဒီသူကလည်း အိမ်မှာ ရင်ဆိုင်နေရပါသည့် အကြောင်းကိစ္စတို့ကို ချစ်သူဖြစ်သည့် ‘ချို’ထံ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ပြောဆိုခြင်း မရှိတာက ရင်အနာဆုံးပါပဲ။

နောက်ဆုံးတော့ အားငယ်သူကသာ လက်လျှော့အနံ့ပေးလိုက်ရတာ အဆေအချာပါ။ ဆက်ချစ်ဖို့ ဆက်မိုက်ဖို့ ‘ချို’မှာ ခွန်အားတွေ ယုတ်လျော့ကုန်ပါပြီ။ “အချစ်” ဆိုတာကို သူသင်ပေးသလောက်

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းစာပျာ ၁၉၃

အထိ သင်ခန်းစာကောင်းကောင်းရခဲ့ပါ၏။ အဆုံးသတ်ပွေ့ငိုက်မိသည်က ‘နောင်တ’ တစ်ခုသာ ကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ချစ်ခြင်း၏ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ရင်းနှီးလိုက်ရသည့် အရှင်းအနီးက နှလုံးသားတစ်ခုပါပဲ။

“ချို” တို့ ချစ်ခြင်းက ‘ကဗျာ’မဆန်ခဲ့တာတော့ သေချာပါတယ် ကိုလေးရယ်။

“ချို”

ခေါ်သံကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်သွားရပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဟန်နှင့် အပြုံးက သူ့မျက်နှာထက် ပုံရိပ်ထင်လေသည်။ နည်းနည်းမှ သံသယမဝင်ဘူးလား။ မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ ‘ချို’က လမ်းခွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်တာမို့ သူသည်လည်း ပါးပါးလေးတော့ အရှိုက်ထိသွားမှာ အမှန်ပါ။

“ဘာများပြောချင်လို့ ခေါ်လိုက်တာလဲ။ ကိုယ့်က အရင် ချိုန်းရဘဲ ချိုခေါ်လို့ အံ့သြနေတာ”

“ကိုလေး”

“ဟဲ့”

အဲဒီလို ထူးသံလေးကို ကြားခွင့်မရနိုင်တော့လေပြီ။ ချစ်သူထက်တမ်းကာလတိုလေးမှာ ‘ချို’ ၏ သိက္ခာအတွက် စည်းတောင့်

၁၉၄ မိမိသဒ္ဓါဟောင်

ပေးပါသည်။ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်မိတာ အမှန်ပင်။ သို့သော် သူနှင့်
'ချို' တို့ရေစက်က ဤမျှအတိုင်းအတာလောက်သာပါခဲ့သည်ထင်ပါရဲ့။

“ပြောလေ ချို”

သက်ပြင်းကို ရှိုက်ထုတ်လိုက်မိ၏။ ဒီလောက်အချိန်ယူပြီးမှ
စိတ်တင်းပြီး လာခဲ့ပေမယ့် စကားလုံးတို့က ပေါ့ပေါ့လေး ထွက်မလာ
နိုင်ပါလား။ ပြုသုနှင့်ဖြစ်သူ နှစ်ဖက်စလုံး နှစ်နာရမည့်ကိစ္စက အဘယ်
ကြောင့်များ 'ချို' တို့ နှစ်ဦးကြားမှာ ပေါ်လာရတာပါလိမ့်။

“ချိုတို့လမ်းခွဲကြရအောင်”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကိုပြောချင်လို့ ခေါ်လိုက်ရတာပဲ”

“ချို မင်းရှေးနေပြီလား”

ဟုတ်တယ်၊ ရှေးနေပါပြီ။ ဒီတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်ခဲ့လို့
ဒီတစ်ယောက်နဲ့ပဲ လမ်းခွဲပြီး သွက်သွက်ခါ ရှေးသွားချင်တော့တာပါ
လေ။ သို့သော် ဘဝက အခွင့်မှမပေးနိုင်တော့ ခက်သားလား။ သူက
'ချို' တိုင်နေပါသည့် ခုံတန်းရှေ့မှာလာရပ်ရင်း စေ့စေ့ကြည့်နေလေ၏။
မျက်လုံးခြင်းအကြည့်ဆိုတာကို မရှောင်မိစေရန် အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်း
နေရပါသည်။

“ဘာသဘောလဲ ချို”

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၉၅

“မချစ်နိုင်တော့လို့ပါ”

“ဘာကွ”

“ဘာကြောင့် ဘာအတွက်ဆိုပြီး မဖြေနိုင်တဲ့ မေးခွန်းမျိုးတွေ
နဲ့ ချောင်ပိတ်မမေးချင်ပါနဲ့ ကိုနန္ဒသော်”

“မင်း!”

“အစကတည်းက သူ့စိမ်းတွေပဲမို့ သူ့စိမ်းပြင်ပြင်ပြန်နေဖို့က
ခက်ခဲတာမှ မဟုတ်တာ”

“ချိုသာခင်၊ စကားကို လွယ်လွယ်မပြောနဲ့ကွ။ မင်းကို
ရင်နှံရင်းပြီး ချစ်ခဲ့ရတာ ငါပါ”

ရင်ဘတ်ကြီးကို ဘုန်းခနဲထူပြီး 'ချို' ကို စူးစိုက်ကြည့်နေ
သဖြင့် ခြေဖျားလက်ဖျားပါ အေးသွားပါ၏။ စိတ်ပျော့လို့ မရတော့ပါ
လေ။ သူမာနနှင့် 'ချို' ၏မာနကို ပြိုင်ပြီးပြောရမှာ မဟုတ်ပါလား။
ဒီဘဝမှာ ပြည့်စုံသည့် လူတန်းစား သူက ပို၍မာနကြီးမှာအမှန်ပါ။
သို့သော် သာမာန်လူတန်းစားဖြစ်သည့် 'ချို' က ပစ္စည်းမဲ့မာနနှင့်
မခံချင်စိတ်အပြည့်ဖြင့် ဒီကိစ္စကို အပြီးအပြတ် ရိုက်ချိုးပြရမှာပါလေ။

“ကျွန်မ မချစ်နိုင်တော့လို့ပါ”

“ဘာ!”

သူ့အော်သံက အတော်ကျယ်လောင်သွားပါ၏။ လူမနည်း

၁၉၆ မိမိသဒ္ဒါမောင်

ငယ်ရှိနေပေမယ့် ဝန်းကျင်ကို အမှတ်မထားပါဘဲ နှစ်ယောက်သား အကြီးအကျယ်ပေါက်ကွဲနေကြပါသည်။ အနိုင်အရှုံးဆိုသည့်အရာက ရှိနေပေမယ့် နှလုံးသားနှင့်ရင်းထားပါသည့်အချစ်ဆိုတာက ဘဝ အတွက် တကယ်တမ်းအရေးပါသည့်အရာမှ မဟုတ်ပါချေ။

“ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မပေးချင်တော့လို့ အေးအေးဆေးဆေး လမ်းခွဲဖို့ပဲပြောနေတာပါ ကိုနန္ဒသော်။ ရှင်နဲ့ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ ပုံပြင်ကို ဒီမှာပဲ ရပ်ခွင့်ပြုလိုက်ပါ”

“အဲ့ဒါစရာပါပဲလား။ မင်းရဲ့ပါးပြင်ကို အဦးဆုံးနမ်းရှိုက်ခဲ့တဲ့ သူက ကိုယ်ပါ ချိုသာခင်။ ဒါတောင်မှ ကိုယ်က မင်းရဲ့အချစ်ကို ပြန်မရဘဲ ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ကိုရော၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကိုပါ မရနိုင်ဘူးတဲ့လား။ အဲဒီလောက်တောင် မင်းရဲ့အသည်းက မာလွန်းတယ်ပေါ့လေ။ လမ်းခွဲ တယ်ဆိုတဲ့အလုပ်က ကိုယ်တို့ယောက်ျားတွေမှာပဲ ရှိတာပါ။ ဘာ မဟုတ်တဲ့ မင်းကစပြီး ဒီလိုပြောရဲရတယ်လို့၊ ကောင်းပြီလေ၊ သစ်စိမ်း ချိုး ချိုးကြစတမ်းဆိုလည်း လုပ်လိုက်ကြရုံပေါ့။ မင်းသိထားဖို့က ငါဆိုတဲ့နန္ဒသော်က ဘဝမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ အချစ်တွေ အားလုံး ပုံပေးပြီး ချစ်ခဲ့တာကိုပါပဲ။ လောကမှာ အဆိပ်သင့်မှ သေရ တာထက် အချစ်သင့်ပြီးသေတတ်တာမျိုးလည်း ရှိပါတယ်။ အဲဒီလို အဖြစ်ဆိုးမျိုးနဲ့ မင်း မကြုံရပါစေနဲ့”

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၁၉၇

ဆတ်ခနဲ ကျောခိုင်းကာ ထွက်သွားပါသည့် သူ့နောက်ကျော ကိုငေးရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ၏။ အချစ်သင့်ပြီးလည်း သေတတ်ပါတယ်တဲ့ လား။ မှားနေပြီ ‘ကိုလေး’ ရယ်။ လူဆိုတာ အရှက်တရားနဲ့သာ ရှင်သန်နေကြတာပါ။ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါးလာမှဖြင့် ငြိမ်ခံနေလို့မှ မရတာလေ။

ချစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်စီရင်းနှီးခဲ့ကြတဲ့ နှလုံးသားပါ။ ဒဏ်ရာ တော့ အနည်းနှင့်အများ ရခဲ့ကြမှာပါပဲ။ အချိန်ကာလအတော်ကြာကြာ အထိ ဒီဒဏ်ရာကို ပျောက်ကင်းအောင် ကုသရမှာလေ။ ချစ်ခြင်း ကြောင့် ဘဝက မသေနိုင်ပါဘူးနော်။

မာပါသည်ဟူသည့် အသည်းထက်မှ ဒဏ်ရာအမာရွတ်က ခုချိန်ထိ သွေးဆိမ်းရှင်ရှင် ထွက်နေဆဲဆိုတာကို ‘ကိုလေး’ မှ မသိခဲ့တာ လေ။ သေချာတာကဖြင့် အချစ်ဆိုသည့်အရာနှင့်အတူ ‘ချို’ ဘဝထဲမှာ ‘နန္ဒသော်’ ဆိုသည့်လူက ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ခြင်းပါပဲ။

အေအေ

(၁၇)

ကော်ဖီဆိုင်အပြင်သက် မြက်ခင်းထက်ရှိ စားပွဲပိုင်းမှာ နေရာ ယူဖြစ်တာမို့ သဘာဝအလင်းရောင်နှင့် ညနေလေအေးတို့ကို ရရှိနိုင်ပါ သည်။ ခပ်တိုးတိုးပြောပြနေမိသည့်အကြောင်းအရာအဆုံးမှာ သက် ပြင်းတို့ကိုသာ ရှိက်မိလေ၏။ သူက အလိုက်သိစွာဖြင့် ရေသန့်ဘူးထဲ မှ ရေအေးအေးလေးကို ဖန်ခွက်ထဲသို့ ငွေပေးလိုက်လေသည်။

“အခုလို ပြောပြတဲ့အတွက် ချို့ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကြားရတဲ့ ချို့ရဲ့အတိတ်ကြောင့် အားနာပြီး ကိုယ်ချင်းစာနာမိပါတယ် ချို့။ တကယ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... အစ်ကိုကြီးကိုလည်း ချို့ အားနာပါတယ်”

“မလိုပါဘူး ချို့ရယ်”

၂၀၂ မယသဒ္ဒါမောင်

“ကိုလေးနဲ့တုန်းက ချို့ကို ဘာမှမပြောခဲ့ပေမယ့် အစ်ကိုကြီးက ချို့ကို ဖွင့်ပြောခဲ့တာမို့ ဖွင့်လင်းပြီး ချို့သိခဲ့ရလို့ပါ”

“ဘာကိုလဲ ချို့၊ ရွှေစင်ပုလဲနဲ့ကိုစွကိုလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီးတို့က ချို့ထက်ပိုပြီး ပြည့်စုံတဲ့ လူတွေပါ။ ချို့က”

“မိုးနဲ့မြေ ကွာခြားတယ်ဆိုပြီး အားငယ်တုန်းပဲလားချို့၊ ဒါမှမဟုတ် ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူတွေကို မယုံဘူးဆိုပြီး ကိုယ့်ကို တစ်ခါတည်းနဲ့ အပြတ်ငြင်းချင်လို့များလား။ ကိုယ် လက်မခံဘူးနော်”

ရော်... ရှေ့ကနေ ကြုံပြီးစိတ်နေပြန်ပါရောလား။ ဤသို့ ဖြစ်လာရမှာကို သိနေတာမို့ အချိန်ပေးပြီး အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးကားမပဲနော်။ ‘ကိုလေး’ တုန်းက အသက်ငယ်သေးတာမို့ ဖွတ်တရွတ်နိုင်ပြီး ကလေးဆန်ခဲ့တာထားပါတော့။ အစ်ကိုကြီးက ဒေါသမဖြစ်ပါဘဲ သွေးအေးအေးနှင့် ခပ်တည်တည်ကြည့်ပါသည်အကြည့်က အေးစက်စက်ပါလေ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဆန့်ကျင်ဘက်လူနှစ်ယောက်နှင့် ဒီဘဝမှာ ဆုံနေရပါသလဲ။

“ချို့ကြောင့် အစ်ကိုကြီးတို့မိဘတွေ စိတ်ဆင်းရဲကြမှာကို မမိုးရိမ်ဘူးလား။ မိဘဆိုတာ ကိုယ့်သားသမီးကို ဆင်စီးပြီးမြင်းရတာမျိုးပဲ မြင်ချင်ကြတာပါ”

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၂၀၃

“ဖြစ်ရလေ ချို့ရယ်။ ကိုယ်က မိဘလက်အောက်မှာ လတ်ဖြန့်တောင်သုံးနေရတဲ့လူမှ မဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်မိဘတွေက ချို့ ထင်ထားသလို သူဘောထားသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မဟုတ်ပါဘူး”

ရင်မောရပါလားနော်။ ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးသူကို ဆရာကြီးလုပ်ပြလို့ မရဘူးဆိုတာ အမှန်ဖြစ်နေလေပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။ ‘ကိုလေး’ ရဲ့ ‘ဒေဝီကျော်မြင့်’ က ‘ချို့’ ဆီကို လာမတွေ့ခဲ့သဖြင့် ပြဿနာ သိပ်ပြီးမကြီးမားခဲ့ပါ။ သို့သော် အစ်ကိုကြီး၏ ‘ရွှေစင်ပုလဲ’ တ ‘ချို့’ နှင့် လာတွေ့လျှင်ဖြင့်။

“ချို့”

“ရှင်”

“ဘာတွေ ဒီလောက်တောင်မှ စဉ်းစားနေရတာလဲ”

“စဉ်းစားရတာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ စဉ်းစားဖို့အများကြီးရှိနေတာကို”

“ပြောပါဦး၊ စဉ်းစားရတဲ့အကြောင်းကို”

သူက ပြီးမြဲဖြင့် ပြောလိုက်သဖြင့် ချို့မထံမှ မျက်စောင်ဆဲခြင်းကို ရလိုက်လေ၏။ ‘ပုလဲ’ လည်း ဤသို့ သူ့ကိုကြည့်ဖူးပေမယ့် ချို့ ၏ မျက်ဝန်းတို့လို တောက်ပရွန်းလဲ့ခြင်းမရှိတာမို့ သူ့ကို ရင်ခုန်သိမြန်စေခဲ့တာလေ။ မေမေပြောခဲ့ဖူးသလို ‘ပုလဲ’ က စပယ်ပွင့်လေး

နှယ် ဖြူစင်ပါသည်ဆိုလျှင် ငှားငှားစွင့်စွင့် ပွင့်နေသည့် နှင်းဆီနှင့် 'ချို' ကို နှိုင်းယှဉ်ရမည် ထင်ပါ၏။

“အစ်ကိုကြီးရဲ့ ရွှေစင်ပုလဲက မလှလို့လား”

“ဟော!... စလာပြီ။ ကိုယ့်ရဲ့ ရွှေစင်ပုလဲမဟုတ်ဘူးလေ။

မေမေတို့ သဘောတူတဲ့ ပုလဲလို့ သုံးမှပေါ့”

“ထားပါတော့လေ။ အဲဒီပုလဲက”

‘ပုလဲ’ တဲ့လား။ အမည်ကို အဖျားဆွတ်ခေါ်တဲ့အထိ ရင်းနှီးခဲ့ပြီးမှ ရွေးချယ်ဖို့ ဘာကြောင့်ခက်ခဲနေပါသလဲ။ ‘ချို’ ကဖြင့် ကိုယ့်အမည်ကို အမြဲခေါ်သုံးတတ်တာမို့ အားလုံးကို ဒီလိုပဲ ခေါ်တတ်ကြတာပါ။ ‘ရွှေစင်ပုလဲ’ လောက် အစ်ကိုကြီးနှင့် ‘ချို’ က ရင်းနှီးမှု ပိုပါမလား။ ဘုရားရေ! ဒီလိုမျိုး ဘာကြောင့် တွေးလိုက်မိပါလိမ့်။

“ဆက်ပြောလေ”

“ပုလဲက ပြီးပြည့်စုံတဲ့မိန်းကလေးမို့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ပိုပြီး တင့်တယ်မလားလို့ပါ”

သူ ရယ်လိုက်မိပါ၏။ မည်သို့ပင် စကားကို တန်ဆာဆင်ပြီး ပြောနေပါစေ။ သူ့ကို ငြင်းပယ်ချင်သည်က အဓိကအချက်ပင် မဟုတ်ပါလား။ မင်းထက် ကိုယ်က ထမင်းအရင်စားခဲ့တာမို့ လူမနောကို ပိုမြင်တတ်ပါတယ် ‘ချို’ ရယ်။ စိတ်ထဲမှာ မည်မျှပင် ဖူးကွယ်ထားထား

မျက်ဝန်းတွေက ညာလို့မှ မရတာပဲ။

“ပုလဲက ခုထိ မိဘပိုက်ဆံတောင်းသုံးနေတဲ့ ကလေးသားသာအရွယ်လေးပါ ချိုရဲ့။ ကိုယ့်ထက် (၁၅) နှစ်ငယ်တဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ အတင်းတွဲခိုင်းနေတာလား”

“ဟင်!... အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“အချစ်မှာ အားနာတာမျိုး မရှိဘူး ချို။ အစီလျှာပေးတယ် ဆိုတာမျိုးက သဘာဝမှ မကျတာ။ ချိုက ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းကို ဦးဆောင်နေတဲ့သူဖြစ်နေပြီ။ ဘာလို့ အားငယ်ချင်နေရတုံးလဲ”

ပြီးလိုက်မိတာမို့ ခေါင်းငုံ့ကာ ကော်ဖီကို ယူသောက်လိုက်ပါ၏။ အပူလျော့သွားပြီဖြစ်သည့် ခပ်နွေးနွေး ကော်ဖီက သိပ်ကြီးမခါးတော့ဘဲ ချိုများနေသလား။ ‘အချစ်’ ဆိုပြီး လွှတ်ခနဲ ပြောထွက်သွားသည့်သူက သတိမထားမိပေမယ့် ‘ချို’ က ကြားလိုက်ရလို့ပါပဲ။ မျက်နှာပူလိုက်တာနော်။

“မိန်းကလေးချင်း ကိုယ်ချင်းစာမိလို့ပါ”

“ဘယ်လို”

“အစ်ကိုကြီးလိုလူကို ရွေးချယ်ခွင့်မရတဲ့ ပုလဲအတွက် ဘယ်လောက်စိတ်ထိခိုက်နစ်နာသွားမလဲဆိုတာ နည်းနည်းလောက် မတော့ဘူးလား။ မိဘတွေ စိတ်တာဆီပေမယ့် လူငယ်ချင်းတော့ အတောအမြင်

၂၀၆ နီ ယသဒ္ဒါမောင်

ဖလှယ်ကြည့်ဖြစ်ကြမှာပါ”

ဟော! နောက်တစ်မျိုးလှည့်ပြီးမေးပြန်ပါရောလား။ ဘယ်လို ပါလဲချို့ရယ်။ ကိုယ့်ကို အခုအထိ အဖြေပြန်ပေးဖို့ မစဉ်းစားသေးပါဘဲ ပြည့်စုံတဲ့ကလေးအရွယ် ‘ရွှေစင်ပုလဲ’ ကိုမှ တွေးပြီး စဉ်းစားပေးရပါ သလဲ။ တကယ်ဆို လူမှန်လျှင် ကိုယ့်ဖို့သာကိုယ်ကြည့်တတ်သည့် အတ္တလူသာဖြစ်ရမှာလေ။ သူ၏ ‘ချို’ က တစ်ဖက်သားကို ကြည့်တတ် သည့် လူဖြစ်နေပါရောလား။

“ပုလဲကို ကိုယ်ပြောပြီးပြီချို”

“ရှင်!... ဘာကိုလဲ”

“ချိုကိုချစ်နေတဲ့အကြောင်းပေါ့”

ဟော! စကားလှည့်ပြောနေပါလျက် ‘အချစ်’ ဆိုသည် ခေါင်းစဉ်အောက်ကို ရောက်လာပြန်ပါရောလား။ ‘ချို’ ထက် အသက် ကြီးသည့် သူ့ကို စကားဖြင့် အနိုင်ယူလို့ မရနိုင်ဘူးထင်ပါရဲ့။ ‘ချို’ ဆီက အဖြေတောင်ချင်နေပြီထင်ပါသည်။ ရင်ထဲမှာဖြင့် အခုအချိန်ထိ ‘ကိုလေး’ ကို ချစ်ခဲ့သည့် နှလုံးသားက မရပ်သေးပါလေ။

“ချို”

“ရှင်!... အစ်ကိုကြီး”

“ကိုယ်တောင်းချင်တဲ့အဖြေကို”

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွန်ကဏ္ဍ ၂၀၇

“ချို စဉ်းစားပေးပါမယ်”

“တကယ်နော်”

ရင်ထဲမှာ ဒီတစ်ခနဲမြည်သွားပါသည့် ရင်ခနဲသံကြောင့် သူ အံ့သြပြီး ဝမ်းသာနွှားရလေ၏။ စဉ်းစားပေးမယ်တဲ့လေ။ ဘယ် လောက်များ ကံကောင်းသည့်သူပါလဲ။ စောင့်ဆိုလည်း အချိန်အကြာ ကြီးစောင့်နိုင်ပါသည်။ အရေးအကြီးဆုံးက ‘ချို’ ၏ နှလုံးသားကို အရင်ဆုံး ပိုင်ဆိုင်ဖို့ပင် မဟုတ်ပါလား။

“ဒါပေမဲ့”

“ဟင်!... ဘာ ဒါပေမဲ့လဲ”

“ပုလဲနဲ့ ချို တွေ့ချင်သေးတယ်”

“ဘယ်လို”

အလို! ‘ပုလဲ’ ကို တွေ့ချင်သတဲ့လား။ ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် ပါလိမ့်။ လောလောဆယ်အထိ ‘ပုလဲ’ ဘက်က နောက်ဆုတ်ဖို့ မရှိ သေးသလို သူသည်လည်း ‘ချို’ ချစ်ခြင်းကို ပိုင်ပိုင်ကြီး မရသေးသဖြင့် အိမ်ကို ဖွင့်ပြောရခြင်း မရှိသေးပါချေ။ ဒါဖြင့် ‘ပုလဲ’ နှင့် ဆုံချင်သည့် အချက်က ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ မျက်ဝန်းစကားထားကို ‘ဘုန်းမြတ် ရာဇာ’ က ဒီအရွယ်အထိ မဖြေနိုင်သေးပါချေ။

“ပုလဲကို ဘာကြောင့်တွေ့ချင်တာလဲ ချိုရဲ့”

၂၀၈ မိမိသဒ္ဒါ

“တကူးတက တွေကြတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ မတော်တဆ ဆုံတာမျိုးက ပိုပြီးပေါ့ပါးမယ် ထင်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

“ချို”

“ပြောပါ”

“ပုလဲကိုပဲ ကိုယ်ပြောရသေးတာ၊ လူကြီးတွေကို ဖွင့်မပြော ရသေးဘူး”

ပြီးလိုက်မိပါ၏။ စီးပွားရေးလောကကို ဦးဆောင်နိုင်သည့် လူက ရင်တွင်းရေးရာမှာတော့ အမှတ်တွေလျော့ကုန်လေပြီ။ ဒီကို လှမ်းဆွဲပြီး ဟိုဘက်ကို မလွှတ်ချင်တာတော့ မဟုတ်နိုင်လောက်ပါဘူး။ သို့သော် ထိုသို့ အပြိုင်ရွေးချယ်မှုက ‘ချို’ ရင်ကိုတော့ အတော်အတန် ထိခိုက်သွားစေရတာအမှန်ပါ။

“ချို ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ဒါက ချိုကိစ္စပါ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“ကိုယ်ကတော့ ပုလဲနဲ့မဆိုင်ဘူးလို့ ထင်တာပဲ”

“ကောင်းသောဆုံခြင်းမျိုးနဲ့ တွေ့မှာပါ၊ အစ်ကိုကြီး။ ပုလဲ ထက် အသက်ပိုကြီးတဲ့ ချိုက မဆင်မခြင်နဲ့ ရန်စကားမျိုးပြောမှာမှ မဟုတ်တာ။ အဲဒီလောက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး”

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၂၀၉

“အစ်ကိုကြီးပုံစံက ပုလဲကို ရန်ရာမှာ စိုးရိမ်နေပုံပဲ”

“ဟာ!... မဟုတ်တာ”

“နှစ်ဖက်မိဘတွေ မျက်နှာကြောင့် ထောက်ထားစရာတွေ ရှိနေလို့ မဟုတ်လား။ အဲဒီလောက်တော့ ချို နားလည်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့”

သူရင်ထဲ အောင့်သွားရပါ၏။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ဆုံလျှင် ပြဿနာဖြစ်ကြမှာကို စိုးရိမ်မိရုံပါ။ ‘ချို’ တွေးထားသည့်အထိ သူ မတွေးမိတာတော့အမှန်ပါပဲ။ ဘုရားရေ! သူ့ကို လှေနှစ်ဖက်နင်းချင် သည့် လူဟုများ အထင်မှားချင်နေပြီလား။ ဘာမဆို ခိုင်မာစွာဆုံဖြတ် ချက်ချနိုင်သည့် သူက အချစ်ရေးကိစ္စမှာဖြင့် အမှတ်က minus ပြနေလေပြီ။ ဘယ်လိုဖြေရှင်းပြရပါမလဲ။

“ပုလဲက... ပုလဲက ကျောင်းမပြီးသေးဘူး ချိုရဲ့”

“ရပါတယ်၊ ချိုဆိုင်ကို ညွှန်လိုက်ရင် သူ့လွှဲငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထာလိုရတာပဲဟာ”

“တကယ်ပဲ တွေ့ဖို့လိုအပ်လို့လား ချို”

လိုအပ်လို့လားတဲ့။ တစ်ဖက်မိန်းကလေးက သူလိုလူကို လွယ်လွယ်နဲ့လက်လွှတ်နိုင်ပါ့မလားဆိုတာကို သေချာသိချင်လို့ပါ။ အချစ်မပါဘဲနှင့် အိမ်ထောင်ပြုတတ်ကြသည့် လူတန်းစားက ပုလဲ

သရေရှိလူတွေသာ အများဆုံး မဟုတ်ပါလား။ ဒါဖြင့် ‘ပုလဲ’ ဆိုသည့်
မိန်းကလေးကရော သူမကို မချစ်ဘဲနှင့် လက်ထပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ်မည်
မထင်ပါချေ။ အချစ်ဆိုတာထက် ယုံကြည်အားကိုးရမည့်လူပင် မဟုတ်
လား။

“နောက် ဖြည်းဖြည်းမှပေါ့”

“ကိုယ်စောင့်နိုင်ပါတယ် ချို။ အဖြေပြန်ရဖို့ အချိန် ဘယ်
လောက်ကြာကြာ စောင့်နိုင်ပါတယ်”

“အစ်ကိုကြီး စောင့်နိုင်ပေမယ့် ချို အချိန်အကြာကြီးတွေး
ဖို့ မစဉ်းစားတတ်တဲ့သူပါ”

“ဘယ်လို!”

“စီးပွားရေးလုပ်နေကြသူတွေအတွက် အချိန်နဲ့ငွေက ခြေ
လမ်းကြောင်းထဲမှာ ပြိုင်ပြီးသွားနေတဲ့ အရာမှန်း အစ်ကိုကြီးလည်း
သိနေပါလိမ့်မယ်”

“ကိုယ်က အလုပ်နဲ့ personal ကို ပိုင်းခြားတတ်ပါတယ်
ချို”

“မှန်ပါတယ်၊ ချိုလည်း အလားတူပါပဲ”

အားမရှိတော့သည့်နှယ် နှစ်ယောက်သား စကားပိုင်းက အ
လျော့ပြီး ငြိမ်သက်သွားရလေ၏။ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စဆိုတာ

လွယ်လွယ်နဲ့ ဆုံးဖြတ်လို့မှ မရတာလေ။ အထူးသဖြင့် သူတို့လူတန်း
စားတွေရဲ့ စိတ်က ရွှေပေါ်မြတင် စိန်စီသည့်လမ်းပေါ်မှာသာ လျှောက်
ချင်ကြတာ မဟုတ်လား။

မြက်ခင်းထဲက ခြေဖဝါးဖြင့် လျှောက်ကြည့်လျှင်တောင်
နှင်းပိုပြီး အိမ်ကညက်ညောသည့် ခံစားချက်မျိုး ရကောင်းရနိုင်ပါ၏။
ထိုသို့မဟုတ်ပါဘဲ မြေပြင်ထက် ခြေဖလားဖြင့် လျှောက်ဖြစ်ပါက
ခြေဖဝါးနာမှာအမှန်ပါ။ ဒါကိုရော သူ သိနိုင်ပါရဲ့လား။ မြေကြီးရဲ့
အကျောမှကို မြေပြင်နှင့် ထိတွေ့ဖူးသူကသာ သိနိုင်တာပါလေ။

‘ချို’ နှင့်ပတ်သက်ပြီး မိဘတွေနှင့် အတိုက်အခံလုပ်ဖို့
အထိယမြောက် လူအဖြစ် သူ့ကို မဖြစ်စေချင်ပါ။ ခဲမှန်ဖူးတဲ့စာသူငယ်ရဲ့
ခံစားချက်ကို အစ်ကိုကြီး စာနာတတ်ပါ့မလား။ ဘယ်လိုပဲ ညှိညှိ
အလွှာ၏အမြင့်က ‘ချို’ မည်သို့မျှ လိုက်မမီတဲ့ အဆင့်မှာရှိနေတာပါ
လေ။ “လမင်း” ကိုငေးရင်း ထမင်းဆီဆင်း ရွှေလင်ဖန်းနဲ့ ချပေးပါဟု
အာဇီကျွေးသည့် ကလေးဘဝနှယ်ပါပဲလား ‘ချို’ ရယ်။

(၁၈)

ကားကို တိုက်ရှေ့မှာရပ်လိုက်စဉ် အိမ်ဝမှာရပ်စောင့်နေပါသည်။ မေမေ့ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ ခပ်စောစောပြန်လာတာတောင်မှ ထွက်ကြိုနေပါရောလား။ ခုတစ်လော အလုပ်များပြီး စိတ်ပင်ပန်းနေတာ အမှန်ပါ။ ဖေဖေက အရေးကြီးအစည်းအဝေးရှိမှသာ ကုမ္ပဏီ လာတတ်တာမို့ သူ့သာ ဦးဆောင်နေရလေသည်။

“သား ပြန်လာတာ စောသားပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဖေဖေရော မေမေ”

“အခုလေးတင် ညနေစာစားပြီး အပေါ်တက်သွားလေရဲ့”

သူ့လက်ထဲကိုင်ထားပါသည့် coat ကို မေမေ လှမ်းယူလိုက်သဖြင့် ပေးလိုက်ရပါ၏။ အိမ်မှကောင်မလေးယူလာပေးသည့် သံပရာ

အတိတ်တမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၂၃၃

ရည်ကို မော့သောက်နေစဉ် အကြည့်က မေမေထဲ မျက်ခနဲ ရောက်သွားပါသည်။ အလို!... သူ့မိခင်လုပ်ပုံက အဆန်းပါလား။ Coat ကို အနံ့ခံသည့်ဟန်မျိုး လုပ်လိုက်တာက ခဏလေးပေမယ့် သူက မျက်စိလျင်သူမို့ မြန်လိုက်ရလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ”

“ဪ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“Meeting လုပ်တဲ့အချိန်ပဲ ခဏဝတ်တာမို့ အနံ့မရှိပါဘူး မေမေ။ လျှော်ဖို့လည်း မလိုသေးပါဘူး”

အပေါ်ထပ်တက်တော့မှာမို့ မေမေထံမှ coat ကို ပြန်ယူမိစဉ် အကြည့်ချင်းဆုံသွားရလေ၏။ လက်တစ်ဖက်မှာ attache case တို့ ကိုင်ထားသဖြင့် မေမေက သူ့ကို ချက်ချင်းပြန်မပေးချင်ပုံပါ။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ခါတိုင်းလိုပုံစံမျိုး မဟုတ်ဘဲ ထူးခြားနေပါရောလား။

“မေမေ”

“သားကို မေးစရာရှိတယ်”

“ကျွန်တော် ရေချိုးပြီး ဆင်းခဲ့ပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီ၊ မေမေ ထမင်းခွဲပြင်ထားပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ချွေးနဲ့ဆိုတာထက် အမျိုးသမီးသုံး ရေခွေးရနံ့များ

၂၁၄ မယသဒ္ဓါမောင်

ရှိမလားလို့ပါ”

“ဗျာ!”

Coat ကို လမ်းပေးရင်း ပြောလိုက်ပါသည့် မေမေစကားကြောင့် သူ လန့်သွားရပါ၏။ ဘာလဲ ‘ချို’ အကြောင်းတွေကိုများသိနေပြီလား။ ‘ပုလဲ’ ကိုသာပြောထားခဲ့တာမို့ ဒီကိစ္စကို သူ တိတိကျကျ မဆွေးနွေးဖြစ်သေးပါ။ ကိုယ်က စမပြောရပါဘဲ မိဘတွေက အရင်ဆုံးပြောလာတာက သူ့အတွက် လွန်နေပါရောလား ‘ဘုန်းမြတ်ရာဇာ’။

လျှောက်မှ ဆက်တက်ခဲ့ပြီး အိပ်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ ဝင်လိုက်ပါ၏။ ကံကောင်းတာလား ကံဆိုးတာများလား သူ သေချာမသိပါ။ မေမေကို ‘ချို’ အကြောင်း ဖွင့်ပြောရတော့မည် ထင်ပါရဲ့။ ဘာပြင်ဆင်ချိန်မှ မရှိပါဘဲ အိမ်မှာ ဖွင့်ပြောဖို့က ရုတ်တရက်ဖြစ်လာရတယ်လို့။ ခက်ပါရဲ့ ‘ချို’ ရယ်။ ကိုယ့်ကို အင်အားတွေပေးပါဦး။

ရေချိုးခန်းသို့ဝင်လိုက်ပြီး ရေအမြန်ချိုးလိုက်ရပါ၏။ ခေါင်းပုနေပြီမို့ ‘ချို’ ဆိုင်မှ ဝယ်ထားသည့် Shampoo နှင့် ခေါင်းလျှော်ဖြစ်ပါသည်။ ဆံပင်ပျော့ဆော့စေတဲ့ ဘာတွေ သုံးဖို့ ဘာမှ သတိမရတော့ပါဘဲ ရေအမြန်ချိုးဖို့ကိုသာ စိတ်ထဲမှာ အပြည့်ဖြစ်နေလေ၏။ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ခေါင်းကို ရေသုတ်ရင်း အိမ်နေအထိအစားကို ဗီဒီယိုမှ

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၂၁၅

ထုတ်စဉ် phone သံမြည်လာလေတော့၏။

အဝတ်အမြန်ဝတ်ရင်း charging သွင်းနေပါသည့် phone ကို plug ဖြုတ်၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။ အလို! ထူးထူးဆန်းဆန်း ‘ပုလဲ’ ရဲ့နံပါတ် ဖြစ်နေပါရောလား။ ‘ချို’ အကြောင်းပြောပြီးကတည်းက အတော်လေး စိမ်းသက်သွားတာမို့ သူနှင့် ‘ပုလဲ’ ၏ ဆက်ဆံရေးက ခါတိုင်းထက် အေးစက်သွားရတာအမှန်ပါ။

“ဟဲလို!”

“အိမ်ပြန်ရောက်ပြီလားဟင်”

“ရောက်ပြီ ကိုယ် အခုပဲ ရေချိုးပြီးတယ် ပုလဲရဲ့”

“ကိုကိုကို အသိပေးစရာရှိလို့ပါ”

“ပြောလေ”

“အိမ်မှာ မာမိတို့ plan ချပေးချင်တာနဲ့ ကိုကိုအကြောင်း ပုလဲပြောလိုက်ရတယ်”

“ဘာအကြောင်းလဲ”

“စိုကိုမှာ ချစ်သူရှိတယ်လို့”

ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲ နွေးသွားရပါ၏။ ချစ်သူရှိတယ်တဲ့လား။ တကယ်တမ်း ချစ်သူ (အဖြေအတိအကျ) မရှိသေးတာတောင်မှ ဒီစကားလေးတစ်ခွန်းနဲ့တင် ကျေနပ်ကြည်နူးမိသွားရတာပါလေ။ ‘ချို’

၂၁၆ မယသဒ္ဒါမောင်

၏ ချစ်ခြင်းဆို သူ့သာ ပိုင်ပိုင်ဆွတ်ခူးနိုင်လျှင်ဖြင့် အဘယ်မျှ ပျော်ရွှင်ရပါမည်နည်း။

“အဲဒီတော့ အနိတိတို့က ဘာပြောလဲ”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှတော့မပြောဘူး။ သိနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲလို့ပဲ မေးတယ်”

“ပြောလိုက်ရောလား”

“အင်းပေါ့... အဲဒါ ကိုကိုမေမေ အနိတိဇာသိရင် အဆွေထိမလားလို့ စိတ်ပူလို့ပါ”

“ရပါတယ် ပုလဲရယ်။ ကိုယ်က ကလေးမှမဟုတ်တာ ပုလဲကိုပဲ ကိုယ်အားနာမိတာပါ”

“အချစ်မှာ အားနာတာမျိုးရှိလို့လား ကိုကိုရဲ့”

ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်ဖြစ်လေ၏။ ဒီလိုစကားမျိုးကို သူလည်း ‘ချို’ ကိုပြောခဲ့ဖူးတာလေ။ သူ့ထက် အသက်အများကြီးငယ်သည့် ချာတိတ်မလေးကဖြင့် အချစ်ဆိုသည့်အရာကို စိတ်ထဲမှာ ခပ်ပေါ့ပေါ့လေးသာ ထားဖြစ်ပေမယ့် သူလိုလူကဖြင့် ရင်ထဲ တနင့်တဖိုခြင်း စံစားနေရတာ ဘာကြောင့်များပါလဲ။ သူချစ်သော ‘ချို’ သည်လည်း အချစ်ဟောင်းကြောင့် နှလုံးသားမှာ နာကျင်ပြီး ဒဏ်ရာရခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၂၁၇

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပုလဲက အရွယ်နဲ့မလိုက်ဖက်အောင် ရင့်ကျက်ပါတယ်”

“အဲဒါ ကိုကို မသိပါဘူးနော်”

“ဘာများလဲ”

“ပုလဲ ဘယ်လောက်ထိ ကြိုးစားဟန်ဆောင်နေခဲ့ရသလဲ ဆိုတာကိုပေါ့”

“ဖြစ်ရလေ ပုလဲရယ်။ ကိုယ် ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲ”

“ပုလဲသူငယ်ချင်းတွေကတောင် မယုံဘူးတဲ့”

“ဘာကိုမယုံတာလဲ”

“ကိုကိုမှာ ချစ်သူရှိတာကိုပေါ့”

“မြင်ဖူးချင်ရင် လိုက်ပြလိုက်လေ”

“ဟယ်!... ရက်စက်လိုက်တာ”

“Sorry! sorry! ကိုယ်တမင်မည်ရွယ်ပါဘူး ပုလဲရဲ့။ ချိုတလည်း ပုလဲနဲ့ ဆုံဖူးချင်တယ်ပြောလို့ပါ”

“အေး”

“ပုလဲသူငယ်ချင်းတွေခေါ်သွားလို့ အဆင်ပြေပါတယ်။ Beauty Spa ပဲဟာ။ ဒီလိုပဲ လမ်းကြိုဝင်လာသလိုမျိုး ဝင်သွားရင် OK မှာပါ”

၂၁၈ မယုဒါမောင်

“ဆိုင်နာမည်က ဘာလဲ”

“ထိပ်ထားကေရီလေ”

“ဪ... သိတယ် သိတယ်။ အဲဒီဆိုင်က အခု လူအရမ်းများပြီး နာမည်ကြီးနေတာ ကိုကိုရဲ့။ တိုက်ကြိုမယူထားရင် မလွယ်ဘူး”

“ဒါများ ပုလဲရယ်... ကိုယ်လွှတ်လိုက်တယ်ဆိုပြီး နာမည်ပဲ ပြောလိုက်ပါ။ အဆင်ပြေသွားစေရမယ်။ ချိုက ပုလဲကို ဦးစားပေးမှာ သေချာပါတယ်”

“အဲဒီမမက ဆိုင်မှာအမြဲရှိလို့လား”

“ရှိတယ်ပုလဲရဲ့။ ကောင်တာအမြဲတိုင်လေ့ရှိတာမို့ သွားလိုက်ပါ”

“နာမည်က ချီပဲလား”

“ချီသာခင်တဲ့”

“လှလိုက်တာ၊ မနာလိုချင်စရာကြီး”

ကလေးဆန်စွာပြောလိုက်သဖြင့် သူ ပြီးလိုက်မိလေ၏။ သိပ်ကြာကြာမပြောဘဲ ပြီးသွား၍သာ တော်ပါသေးသည်။ ‘ပုလဲ’ ဘက်က သတင်းစာပေးပြီး သူ့ဘက်က ဖွင့်ပြောဖို့သာ ပြင်ရတော့မှာပါ။ Be Brave! ဘုန်းမြတ်ရာဇာ။

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းစာပျာ ၂၁၉

“ထမင်းစားပြီးရင် ဧည့်ခန်းမှာပဲ စကားပြောကြမယ် သား။ ဖေဖေတို့စောင့်နေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်းမှာပင် ဖေဖေထိုင်စောင့်နေလေ၏။ အိမ်မှာ အတွင်းရေး အရေးကြီးကိစ္စတိုင်ပင်တိုင်း အောက်ထပ်စာကြည့်ခန်းနှင့် အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်းကိုသာ သုံးလေ့ရှိပါသည်။ အလုပ်သမားတွေ မသိစေချင်ပါက ဘာဆေ့ သိုသိပ်တိတ်ဆိတ်စွာ တိုင်ပင်တတ်ရလေ၏။ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ပြီး ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်ခဲ့စဉ် မေမေက သူ့အတွက် ထမင်းပွဲပြင်ပေးနေလေသည်။ ခပ်စောစောပြန်ရောက်တာတောင် မိသားစုလက်ဆုံမစားရပြန်ပါလေ။

“မေမေ စောင့်ပေးရဦးမလား”

“နေပါစေ မေမေ... ရပါတယ်”

“သားကြိုက်တဲ့ ကြံမဆိုင်ကြော်ထားပေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ချီ” ဆိုင်ကို မကြာခဏ သွားခဲ့စဉ်က ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလေးတွေ ချက်လာတာကို မြည်းစမ်းပြီး စားခဲ့ရတာမို့ အိမ်မှာတာချက်ရမလဲဆိုတိုင်း တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး သူချက်ခိုင်းတော့တာပါ။ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ဟင်းလျာအမယ်တွေ ရွတ်ပြမှတော့ အိမ်မှာ မနိပ်မိဘဲ

၂၂၀ မယသဒ္ဒါမောင်

နေပါတော့မလား။

ကန်စွန်းရွက်နှင့် ချဉ်ပေါင်ရွက်ကို ငရုတ်သီးစပ်စပ်လေးနှင့် ကြော်ပေးပါ။ ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်ကို ပုစွန်ကျော့လေးတွေနှင့် အချိုဟင်းရည်လေး ချက်ပေးပါ။ ကြံမဆိုင်ကို ဝက်သားပါးပါးလေးနှင့် ရောကြော်ပေးပါ။

အာလူးကက်သလိပ်လေးကြော်ပေးပါ။ ရှောက်သီးသုပ်နှင့် ကြာဆံဟင်းခါးလေး ပိတ်ရက်မှာ စားချင်လို့ဆိုပြီး ထမင်းချက်အဒေါ်ကြီး 'ဒေါ်မြင့်' ကို မကြာခဏ ပြောဖြစ်ခဲ့လေ၏။

“အသားဟင်းတွေ မချက်ခိုင်းဘဲ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဟင်းတွေ ရွေးချက်ခိုင်းလို့ ဒေါ်မြင့်လည်း အံ့သြနေပြီ။ ဘယ်တုန်းက စားခဲ့လို့ လျှာအရသာခံတတ်နေတာလဲတဲ့”

မေမေက မျက်စောင်းခဲလျက် သူ့ကိုပြောပြီးနောက် ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေတော့၏။ ပဲနီလေးဟင်းချိုပူပူလေးနှင့် ကြံမဆိုင်ကြော်စပ်စပ်လေးကပင် သူ့ကို ထမင်းစားမြိန်စေလေသည်။ ငါးကြင်းဆီပျံ့နှင့် ကြက်သားဟင်းတို့ကို လုံးဝမစပ်ဘဲ တို့စရာ ငါးမိချက်လေးနှင့်သာ ထမင်းတစ်ပန်းကန်က ပြိုက်ခနဲ ကုန်သွား၏။ ‘ချို’ နှင့်သာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး နေ့စဉ်စားခွင့်ရလျှင်ဖြင့် ဒီထက်မက သူ့ခိုက်ထဲ ပိုထည့်ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်ပါသည်။

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကရှာ ၂၂၁

“အပေါ်ထပ်ကို ကော်ဖီတစ်အိုးဖျော်ပြီး လာပို့ပေးပါဒေါ်ကြီး”

“အေးပါကွယ်”

အပေါ်ထပ်သို့ သူ့ပြန်တက်ခဲ့ရပါ၏။ မေမေက TV သတင်းကြည့်နေရာမှ သူ့ကို လှည့်ကြည့်ကာ TV ပိတ်လိုက်လေသည်။ အိပ်ခန်းထဲမှ မေမေထွက်လာစဉ် ‘မိလုံး’က ကော်ဖီလင်မန်းလာပို့ပေးပါ၏။ ကောင်မလေး အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းသွားမှသာ စကားပိုင်းက စလေသည်။

“ပြောပါဦး... ပုလဲလေးပြောတာ အမှန်ပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့... အမှန်ပါပဲ မေမေ”

“အဲဒါ အစကတည်းက မေမေတို့သိအောင်ပြောရမှာပေါ့။ အခုတော့ Engage လုပ်တော့မယ်ဆိုမှ သိရတာ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“သူ့ခွဲရင်းနှီးတာက နောက်ကျခဲ့လို့ပါ မေမေ”

“ဘယ်ကတဲ့လဲ၊ ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ”

သက်မကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ဒီကိစ္စက အနှေးနဲ့အမြန်ဆိုလို သူတို့နှစ်ယောက်ကြားထဲကို ရောက်လာတော့တာလေ။ Sorry ငါ ‘ချို’။ ချစ်သူအဖြစ် တကယ်မရောက်သေးပါဘဲ ကိုယ်က ကိုက်ပွဲ

၂၂၂ မမသဒ္ဒါမောင်

ဝင်နေပြီပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ‘ချို’ ဘက်က (75%) လောက် ကိုယ့်
ဘက်ယိုင်နေပြီလို့ ယူဆမိရင် မှားမည်မထင်ပါလေ။

“သူမှာ အဒေါ်ပဲ ရှိပါတော့တယ်။ မိဘတွေမရှိကြတော့ဘူး။
B.Sc ဘွဲ့ရပါ။ ကိုယ်ပိုင် Beauty Spa ဖွင့်ထားတယ်။ အသက်က
ကျွန်တော့်ထက် (၉) နှစ်ကျော်လောက် ငယ်ပါတယ် မေမေ”

“ပုလဲလေးလည်း ငယ်တာပဲဟာ”

“ပုလဲက (၁၀) နှစ်ကျော် (၁၅) နှစ်နီးပါး အရမ်းငယ်လွန်း
တာပါ။ မေမေရဲ့”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်”

“အစ်ကိုကလည်းလေ”

“Background တောင်တာ မတောင့်တာက အကြောင်း
မဟုတ်ပါဘူး အရဲ့။ မျိုးရိုးမညံ့ရင် ပြီးတာပဲ”

“ဒါဖြင့် ... ဒါဖြင့် ဖေဖေ သဘောတူတယ်ပေါ့နော်”

“အမယ်! ... တွေ့ဖြင့် မကြည့်ရသေးဘူး။ အပိုင်ပြောနေ
ပြန်ပါပြီ။ အစ်ကိုသားကို ကြည့်ကြည့်မြှောက်ပေးပါဦး”

“သိပ်ကြီး မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မေမေ။ ချိုက မေမေ တွေးထားသလို
မျိုး ကျွန်တော့်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ လက်ခံခေါင်းညိတ်တဲ့သူ မဟုတ်ပါ
ဘူး”

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၂၂၃

“ဘာလဲ ... ခုထိမူနေတုန်းဆိုတဲ့ သဘောလား”

“မမူပါဘူး မေမေ။ တစ်ချို့တည်း အပြတ်ငြင်းထားတာပဲ”

“အလို! ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော့်က သိပ်မြင့်တဲ့အလွှာမှာရှိနေလို့တဲ့”

ဖေဖေက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပေမယ့် မေမေက မကျေမနပ်
ဖြစ်သွားလေ၏။ ဤမျှနှင့် ပြေလည်မည်မထင်မိပေမယ့် လွယ်လွယ်
ကူကူပင် ဆွေးနွေးခြင်းက ပြီးသွားပါသည်။

စားခိုင်းပြီးမှ ဆေးသောက်ခိုင်းနော်။ ဒီမှာ မနက်နဲ့နေ့လယ်ဆေးထုပ် ထားပေးထားတယ်။ ညဆေးက မမပြန်လာမှ တိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

“ချို စောစောပြန်လာပါမယ် ဒေါ်လေး။ နည်းနည်းသက်သာ တာနဲ့ အလုပ်တွေ ထလုပ်မနေနဲ့ဦး”

“အေးပါကွယ်”

ဆိုက်က နာမည်ရသွားပြီးကတည်းက လူအရမ်းဝင်နေတော့ တာပါ။ ဝန်ထမ်းကလေးမလေးတွေ မနားရသလို ဆံပင်ညှပ်သည့် နေရာမှာ ‘ချို’ ပါ လုပ်ပေးနေရလေ၏။ အရမ်းလူကျလွန်းလျှင် အပေါ်ထပ်မှ ‘အသက်’ နှင့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက် (သင်တန်းဆင်း ပြီးသား) ကို အကူအညီခေါ်ရတတ်လေသည်။

စီးပွားရေးပြေလည်ပြီမို့ အရစ်ကျငွေချေပြီး နေနေပါသည့် တိုက်ခန်းလည်း ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်နေလေပြီ။ ဝန်ထမ်းတွေ လစာတိုးပေး နိုင်သလို ဆိုင်နေရာအကျယ်လိုအပ်သဖြင့် ဈေးကွက်ရှိသည့် မြေနေရာ ကို အချိန်ရသလို ရှာနေရပါသည်။ ဒေါ်လေးကို ဆေးခန်းသို့နေရသဖြင့် မနက် (၁၀) နာရီကျော်မှပင် ဆိုင်ကိုလာဖြစ်လေ၏။

“ဟော!... လာပါပြီ။ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ် ချိုချေ”

“ဧည့်သည်”

(၁၉)

ဒေါ်လေး နေသိပ်မကောင်းသဖြင့် မနက်ဆေးခန်းမှာပြုပြီး ‘မိပု’ ကို သေချာမှာရလေ၏။ ဒေါ်လေးခိုက်ဆာလျှင် အလွယ်တကူ စားသောက်လို့ရရန်အတွက် cake တို့၊ ပေါင်မုန့်တို့ကို ကော်ဖီ၊ ကွေကာအုတ်တွဲ၍ ထားပေးခိုင်းထားပါသည်။ မုန့်သိပ်မစားတတ်သည့် အတွက် ပူပူလေး ခွေးစား၍ရရန် ကြက်သားဆန်ပြုတ်ကို ကြက်သွန် ဖြတ်၊ ငရုတ်ကောင်းမှုန့်ဖြူးကာ ‘ချို’ ကိုယ်တိုင်ပင် ချက်ပေးခဲ့ပါ၏။

“ချွေးထွက်တာနဲ့ ရေပတ်တိုက်ပြီး အဝတ်လဲပေးနော်။ အိပ် နေလို့ဆိုပြီး ပစ်မထားနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“ဘာမှမစားချင်ဘူးဆိုလည်း အစာကို နည်းနည်းဝင်အောင်

၂၂၆ မယသဒ္ဓါယောဉ်

“ဟိုမှာထိုင်နေတယ်”

‘အသက်’ က ဆံပင်ဖြောင့်ပေးနေရင်း မေးဆတ်ပြလိုက်သဖြင့် အဝင်ဝဘေးရှိ ဧည့်ခန်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ထင်ထားသလို သူ မဟုတ်ပါဘဲ ခပ်ငယ်ငယ်ကောင်မလေး သုံးယောက် ဖြစ်နေသဖြင့် အံ့သြသွားရလေ၏။ ဘယ်ကချာတိတ်မလေးတွေများ မျက်စိလည်ရောက်လာတာပါလိမ့်။

“မမချိုသာခင်လားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုကိုပြောတာထက် အပုံကြီးလှနေတာကိုး”

ရင်ထဲ ထိတ်သွားရပါ၏။ ‘ကိုကို’ တဲ့။ မည်သူ့ကိုရည်ညွှန်းခေါ်လိုက်ပါသလဲ။ ပတ်သက်စရာ သူစိမ်းယောက်ျားက ‘ဦးဘုန်းမြတ်ရာဇာ’ သာ ရှိနေသဖြင့် သူ့ကိုသာ စဉ်းစားလိုက်မိပါသည်။ ဘုရားဇေ! ဒါဖြင့် ‘ရွှေစင်ပုလဲ’ များ ရောက်လာလေပြီလား။ ငယ်နုချောမောလွန်းပါသည့် မိန်းကလေးကို ခပ်ငေးငေးလေး ကြည့်မိလေ၏။

“ဦးဘုန်းမြတ်ရာဇာ လမ်းညွှန်လိုက်လို့ ရောက်လာတာပါ။ ပုလဲပါ မမ”

“ဪ”

“ဆိုင်က လူအတော်ကျတယ်နော်”

အတိတ်တမျက်နှာထက်က အလွမ်းစာရာ ၂၂၇

“ပုံပုံနဲ့ငါ လက်သည်းပဲပြင်မယ် ပုလဲ။ နင် ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဆံပင်နည်းနည်း ညှပ်မလားလို့”

“အစ်ကိုကြီးလွှတ်လိုက်တဲ့ customer မို့ ဦးစားပေးရမှာပေါ့။ ခဏလေးစောင့်ပါ ညီမလေး။ မမစီစဉ်ပေးပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ် မမ”

အပေါ်ထပ်သွားမည့်ညှပ်သည်မို့ ‘အသက်’ လက်စသတ် အလုပ်ပြီးမှ ခေါ်သွားခိုင်းရမှာပါ။ ခဏနားရင်း စောင့်၍ရရန် ရေခဲတုံးလေးတွေနှင့်အတူ လိမ္မော်ရည်အေးအေးလေး ဖျော်တိုက်ထားလိုက်ပါသည်။ ‘ပုလဲ’ ဆိုတော့ ‘ချို’ နှင့် စကားပြောချင်၍ ရောက်လာတာ မဟုတ်ပါလား။

“ရပြီ လက်သည်းပြင်မှာက”

“သမီးတို့ပါ မမ”

“အပေါ်ထပ်ကိုကြွပါရင်”

“အမောပြေရင် ညှပ်ပေးမယ်နော်”

“ဟင်!... မမကိုယ်တိုင်လား”

“အင်းပေါ့”

“အားနာစရာကြီး။ ကိုကိုက မမကို ကောင်တာမှာပဲရှိနေမယ် ပြောလိုက်တာ”

၂၈ မိမိသဒ္ဒါ

“ဟုတ်တယ်၊ လူကျပြီး လက်မအားကြတာမျိုးဆို ဆံပင်ညှပ် တဲ့နေရာမှာတော့ ဝင်ကျဖြစ်ပါတယ်”

“ပုလဲလို့ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်ပါ မမ”

သိပ်ကြီး မာနထားတတ်ပုံမရသဖြင့် တော်ပါသေးသည်။ သို့သော် ရင်ထိတ်ခြင်းက အခုထိ မလျော့သေးပါချေ။ သူဌေးသမီး လေးမို့ဆိုပြီး ရှိနေတာတော့မဟုတ်ပါ။ သူနှင့်ဆက်နွယ်ပြီး ကိစ္စရှိနေ လို့ပါပဲ။ အဖော်နှစ်ယောက် အပေါ်တက်သွားပြီမို့ သူမနှင့် ‘ချို’ စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောလို့ အဆင်ပြေသွားရပါသည်။

“ခေါင်းလျှော်ပြီးမှ ညှပ်ပေးမယ်လေ။ ဘယ်လိုပုံစံလေး ညှပ်ချင်လဲ”

“Step ပုံစံပဲ ညှပ်ချင်ပါတယ် မမ။ အရမ်းတော့ မတိုချင်ပါ သွား”

“Ok! ပုလဲ စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေရမယ်နော်၊ လာပါ”

အမျိုးသားတွေသာ သုံးပေးရသည့်ခုံတွေမှာ အားနေသဖြင့် ‘ချို’ ကိုယ်တိုင်ပင် ‘ပုလဲ’ ကို ခေါင်းလျှော်ပေးလိုက်ပါသည်။ ကလေး ဆန်သည့်ဆံနွယ်နုလေးမို့ shampoo အပျော့စားကိုသာ သုံးပေးရင်း ပျော့ဆေးနှင့် နှပ်ပေးလိုက်ပါ၏။ နာရီဝက်ခန့်ထားချိန်မှာ ကောင်တာ ပေါ်တင်ထားပါသည့် phone ဖြင့် ‘အသက်’ ထံ message

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွန်ကဏ္ဍ ၂၉

ပို့လိုက်ရလေ၏။ အစ်ကိုကြီးလွှတ်လိုက်တာကြောင့်ရော ဦးဆုံး လာသည့် customer ဖြစ်သည့်အတွက် free လုပ်ပေးရန်အတွက် ကြောင့်ပါပဲ။

“မျက်နှာပါးသစ်ပေးရမလားဟင်”

“ဒါဆို ပြောင်သွားမှာပေါ့”

“Make-up ပြန်ပြင်ပေးမှာပေါ့ ပုလဲရယ်။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

“မျက်ခုံးလည်း ပုံဖော်ချင်သေးတယ်”

“အကုန်လုပ်ပေးမယ်၊ စိတ်ချပါ”

“မမ”

“အင်း”

“နဂိုဆံပင်ကောက်လားဟင်”

“ဟုတ်တယ်”

“မမနဲ့လိုက်တယ်”

“အခု... ပြောင်းပြန်ပြောနေပြန်ပါပြီ။ မျက်နှာချေးချွတ် တာတို့၊ အနိပ်ထုတ်ပေးတာတို့လည်း လုပ်ပေးတယ်သိလား။ လမ်း ကြိုရင် ဝင်လာပေါ့”

မျက်နှာကို ခပ်ဖွဖွဆေးပေးရင်း ပြောလိုက်ပါ၏။ ခုချိန်အထိ သူ့အကြောင်းမပြောသေးသဖြင့် ‘ချို’ လည်း မစသေးပါလေ။ ဆိုင်မှာ

၂၃၀ မယသွေးမောင်

ဝန်ထမ်းတွေနှင့် customer ဝင်ထွက်နေသဖြင့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စမျိုး မပြောနိုင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ချေရှိမည် ထင်ပါ၏။

“မမလက်ကလေးတွေက နုလိုက်တာ”

“ဟင်!... ဘာကိုလဲ”

“လက်ကိုင်တာ နုည့်လို့လေ”

“အသက်မှမငယ်တော့တာ ပုလဲရယ်။ နှစ်ဆယ်မပြည့်သေး တဲ့ ပုလဲနဲ့ အသက်အစိတ်အရွယ်က ယှဉ်လို့မှမရတာ”

“(၂၅) နှစ်”

“ဟုတ်တယ်”

“မထင်ရဘူး၊ အရမ်းနုတာပဲ”

“ဟောတော်!... မြောက်နေပြန်ပါပြီ”

“အဟုတ်ပြောတာ မမရဲ့၊ ဒါကြောင့် ကိုကို ပစ်ကြွေသွား တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟင်!”

ရုတ်တရက်ပြောလာသည့်စကားကြောင့် လန့်သွားရပါ၏။ မျက်နှာသစ်တာ ဆေးတာ ပြီးပြီမို့ ခေါင်းကို (ပေါင်းဆေးနှပ်ထားတာ ကို) ရေသေချာဆေးပေးလိုက်ပါသည်။ မျက်နှာနှိပ်နယ်ပေးတာရော ခေါင်းကို ဖိပေးနှိပ်ပေးတာတို့ကိုပါ စေတနာပါစွာဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းစာပေ ၂၃၁

လုပ်ပေးဖြစ်လေသည်။

“Dryer နွေးနွေးလေးနဲ့ပဲ မှုတ်ပေးပါမယ်”

“ကိုကိုကို ဘယ်လိုမြင်လဲ”

Tower အပူတံလေးဖြင့် ခြောက်အောင်သုတ်ပေးပြီး ဆုံ လည်ခုံမှာ ဆံပင်ညှက်ပေးရန် ထိုင်လိုက်စေပါသည်။ ‘ကိုကို’ ကို ဘယ်လိုမြင်သလဲတဲ့။ သာမန်လူမျိုးမဟုတ်ပါဘဲ စီးပွားရေးလောကမှ အထင်ကရပုဂ္ဂိုလ်ကို မည်သို့ ဝေဖန်ထောက်ပြရပါမည်နည်း။ အထူး သဖြင့် ပိုင်ဆိုင်မှုတွေများလွန်းနေပါသည့် သူ့ကို ဘယ်သူက လွယ် လွယ်နှင့် ငြင်းဆန်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

“ဒီလိုပဲ လူကြီးလူကောင်းလိုပဲ မြင်တာပေါ့ ပုလဲရဲ့၊ ဘာဖြစ် လို့လဲ”

“ပုလဲနဲ့ကိုကိုကိစ္စကိုရော သိထားသလားဟင်”

Dryer နွေးနွေးဖြင့် မှုတ်ပေးရင်း ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ စက်သံကြောင့် စကားပြောခြင်းက ရပ်သွားရပါသည်။ မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် ‘ချို’ ကို အစွဲခတ်နေပါသည့် သူမ၏မျက်ဝန်းတို့နှင့် အကြည့်မဆုံစေ ရန် သတိထားနေရပါ၏။ အရမ်းခြောက်သွားလျှင် ညှပ်၍မကောင်း တော့သဖြင့် ခပ်ထပ်ထပ်အနေအထားဖြင့်သာ ဆံပင်လေမှုတ်ခြင်းကို ခုတ်လိုက်ရလေသည်။

၂၃၂ မမသဒ္ဓါမောင်

“အဲဒီအကြောင်းပြောပြီးမှ မမကို ဖွင့်ပြောတာလား”

“အင်း”

“မမသဘောကရော”

“အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မစဉ်းစားသေးလို့ အဲဒီကိစ္စကို မတွေးဖြစ်
တာအမှန်ပဲ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူရော ပုလဲပါ လူကြီးတွေစိမ့်တဲ့အတိုင်း
လက်ခံထားကြတာမဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့”

“သူနဲ့ပုလဲကြားမှာ မဆီမဆိုင်ရှုပ်တဲ့လူအဖြစ်တော့ မရှိချင်
တာ အမှန်ပဲလေ။ ပုလဲလည်း မိန်းကလေးဆို ဒီလောက်တော့ နားလည်
မှာပါ။ ဒီလောက်အနေအထားဆို တော်ပြီမဟုတ်လား။ စညှပ်မယ်
နော်”“ကိုကိုက ကိုကိုက ဘယ်မိန်းကလေးမဆို သဘောကျကြ
တဲ့ လူပါ”“ကပ်ကြေးနှင့် ဘီးကို စကိုင်နေပြီမို့ အလုပ်ကိုသာ အာရုံစိုက်
လိုက်ရပါ၏။ မိန်းမတို့သဘောက ရှုပ်ထွေးတတ်သည်ဆိုတာ မှန်နေပါ
ရောလား။ ယခုပင် ဤမိန်းကလေးရောက်လာသည့် ရည်ရွယ်ချက်ကို

အတိတ်ကမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၂၃၃

သေချာမသိရသေးတာလေ။ ရှေ့တိုးရမှာလား။ နောက်ဆုတ်ပေးစေ
ချင်တာများလား ‘ရွှေစင်ပုလဲ’။

“အများစုတော့ ဖြစ်မှာပါ။ ဒီဘက်နည်းနည်း ညှပ်ရဦးမယ်”

“မှန်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်စဉ် ‘ချို’ ကို ကြည့်နေသည့်
မျက်စိတို့နှင့် ဆုံသွားရလေ၏။ ရန်လိုမုန်းတီးတာမျိုး ရှိမနေပါဘဲ
တစ်စုံတစ်ခုကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်သည့် ပုံရိပ်တို့က အပြည့်ပါပဲ။
သေချာပါတယ် ‘ဘုန်းမြတ်ရာဇာ’ ဆိုသည်။ သူ့ကို ဤမိန်းကလေး
ချစ်ခင်သက်ဝင်နေပြီ ဆိုတာပါလေ။

“အဲဒီအများစုထဲမှာ မမ မပါဘူးလား”

“ဆိုပါတော့ကွယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပြီးရုံသာပြီးလိုက်ပြီး ပြန်မပြေပါ။ ဖြေရန်မလိုအပ်ဟု ယူဆ
မိခြင်းကြောင့်ပါပဲ။ ‘ပုလဲ’ ကို တိတိကျကျ မငြင်းဆန်သေးဘဲ ‘ချို’
ကို လက်ခံစွာ မဖြစ်နိုင်သေးပါ။ စီးပွားရေးကိစ္စမှာ ပြတ်သားသလိုမျိုး
ဒီကိစ္စမှာလည်း အစ်ကိုကြီး ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်ဖို့ လိုပါ၏။
တစ်ကြိမ်တည်းနဲ့ ငြင်းဆန်ဖို့ တွေးခဲ့ပေမယ့် လက်မခံခဲ့သည့် သူ
ကြောင့် ဒီနေ့လို အချိန်ကို ရောက်ခဲ့ရတာပါပဲ။

“ဒီအနေလောက် ကြိုက်ပြီလား”

၂၃၄ မယဒွါမောင်

“အင်း... အတော်လောက်ပါပဲ”

“ဒါဖြင့် မျက်ခုံးရိပ်ပေးမယ်နော်။ ပြီးရင် make-up လိမ်းပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘရိတ်ဆားဘူးကို ယူ၍ အသစ်တစ်ခုယူကာ သူမမေးစေလေးကို ခပ်ဖွဖွပင့်စေပြီး မျက်ခုံးကို ပုံဖော်၍ အောက်နားဖက်မှ အသာရိတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ဇင်ရော်တောင်မျက်ခုံးတန်းလေးပေါ်လာမှ မျက်နှာကိုရော လည်တိုင်ထက်မှ ဆံပင်ညှပ်စတိုတင် မကျွန်စေရန် ရေမြှုပ်ဖြင့် ဖွဖွလေး သုတ်ဖယ်ပေးလိုက်ပါ၏။ ကိုယ်ထက်မှာ အဝတ်ဖြူချည်ပြီးမှ ဆံပင်ညှပ်ပေးသဖြင့် သိပ်ကြီး မပေပါချေ။

မျက်နှာကို foundation cream အရင်ဆုံးပါးပါးလူးပြီးမှ ထသွားတာလာပုံစံမျိုးလိမ်းရန် အရောင်ရွေးလိုက်ပါ၏။ ပူတာမျိုး မဖြစ်စေဘဲ အပြောအေးစေသည့် make-up ကို အပေါ်မှ ခပ်ပါးပါးလူးကာ puff ဖြင့်ဖို့လိုက်ပါသည်။ ပါးပြင်ဖို့ထက် ပန်းရောင်လေးကို မထင်တထင်လိမ်းလိုက်ပြီး brush နှုတ်ဖြင့် ညှိလိုက်ပါ၏။ မျက်ခွံထက် အပြာနုရောင်လေး ပါးပါးတင်ကာ နှုတ်ခမ်းကို ပန်းဆီရောင် gloss လေး တင်ပေးလိုက်ပါသည်။ မျက်ခုံးကို အညိုဖျော့ဖျော့လေး ခြယ်ထားတာဖို့ နုတ်လွန်းပါသည်။ မျက်နှာလေးက ပုံပေါ်လာလေ၏။

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၂၃၅

“ဟယ်!... လှလိုက်တာ ပုလဲရယ်”

“သုံးယောက်စလုံးကို presents အဖြစ် service ပေးလိုက်တာနော်။ နောက်လာချင်ရင်လည်း လာလို့ရပါတယ်။ ဒီမှာ ဆိုင်ကတ်ပါ”

အားနာပြီးဖြင့် ပြန်သွားပါသည့် မိန်းကလေးအုပ်စု မရှိတော့မှပင် သက်မကို ပင့်ရှူရှိုက်လိုက်မိလေတော့သည်။ ရင်မောတယ် ‘ချို’။

လှမ်းမှာကာ အလုပ်ထဲ စိတ်နှစ်ပြန်ရလေသည်။ ညနေရောက်မှ နိုင်ငံခြား phone တွေဝင်လာပြီး ပစ္စည်းမှာကြတာမို့ သူ PA ကအစ သူ့အလုပ်အခန်းထဲကို ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည် နေမှ 'ပုလဲ' က သူ့ဆီလာရတယ်လို့၊ ခါတိုင်းဆိုလျှင်ဖြင့် phone ဖြင့် message ပို့ပြီးမှ အိမ်ကိုလာတတ်သည့် 'ပုလဲ' က ဒီနေ့မှ ဘာအကြောင်းထူးပြီး စိတ်ကူးဖြင့် ရောက်လာရပါသနည်း။

“သုံးဆောင်ပါ မမလေး”

'ပုလဲ' ထက် အသက်ကြီးသည့် PA က 'မမလေး' ဟု ခေါ်ကာ အအေးလာဖို့ပေးသဖြင့် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ သူနှင့် ဆက်နှယ်၍များ ခေါ်လိုက်တာများလား။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့ 'ထိပ်ထားကေရီ' ကိုရောက်ခဲ့တာက 'ပုလဲ' အတွက် ကံကောင်းသွားသလိုပါလေ။ ကိုကိုရဲ့စိတ်ကိုသာ ပြောင်းဖို့အတွက် အချိန်စောင့်ရတော့မှာပါပဲ။

ကျေးဇူးပါ “မမချို”။ စိတ်သဘောထားဖြူစင်ပြီး အေးချမ်းသည့် အပြုံးနှင့် စကားလုံးချိုချိုလေးတွေ ပြောတတ်တာမို့ 'ကိုကို' ကို ငြင်းပယ်ခဲ့တာက စိတ်မကောင်းစရာပါပဲ။ သို့သော် ငဲ့ကွက်စရာက 'ပုလဲ' အတွက်ကြောင့်မို့ ကြည်နူးကျေနပ်မိတာအမှန်ပါ။ ဒါဖြင့် 'ကိုကို' ကရော စိတ်ဖြေနိုင်ပြီး နောက်ဆုတ်ပေးနိုင်ပါ့မလား။

(၂၀)

Company ရုံးခန်းထဲရောက်လာပါသည့် 'ပုလဲ' ကြောင့် သူ အံ့သြသွားရပါ၏။ အိမ်ကို ဝင်ထွက်လေ့ရှိပေမယ့် ယခုလိုမျိုး ကုမ္ပဏီအထိ ဝင်လာတာမျိုး မရှိခဲ့ပါ။ ဘာများအကြောင်းထူး၍ ဝင်လာပါသနည်း။ ရှေ့မှာမှ ထိုင်ခိုင်းထားပြီး လုပ်လက်စအလုပ်တွေကို အာရုံစိုက်၍ လုပ်နေရပါသည်။

“ပုလဲကြောင့် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေပြီလား ကိုကို”

“ရပါတယ် ပုလဲရဲ့၊ ခဏနေ အိမ်ပြန်တော့မှာပါ စောင့်နေဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကိုကို”

သူက Intercom ခလုတ်ကိုနှိပ်၍ 'ပုလဲ' အတွက် အအေး

၂၃၈ မယသဒ္ဓါမောင်

“တယ်လှနေပါလား။ ဘာများအရေးကြီးလို့ ရောက်လာတာလဲ”

“တကယ်လားကိုကို၊ ဘယ်သူလက်ရာလို့များ ထင်သလဲ”

“ချို့ဆိုင်ကို ရောက်ခဲ့တယ်ပေါ့လေ။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုယ့်ချိုက ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ လှရဲ့လား”

မျက်နှာထက် ဝိတိပြီးကို တွေ့နေရသဖြင့် အားနာမိသွားပါသည်။ အငြင်းခံထားရတာတောင် ဖွဲ့မလျှောက် ဘယ်အချိန်ထိ စောင့်ဆိုင်းနေဦးမှာပါလဲ။ စီးပွားရေးကိုသာ အာရုံစိုက်ထားပါသည့် ‘မမချို’ က ‘ကိုကို’ ကို လက်ခံဖို့ စိတ်ကူးပုံမပေါ်ပါ။ အဘယ့်ကြောင့်ပါနည်း။ ‘ဦးဘုန်းမြတ်ရာဇာ’ ဆိုတာ ‘ပုလဲ’ သိထားသလောက် ဖျိုတိုင်းကြိုက်သည့် နှင်းဆီခိုင်နယ် အထင်ကရ နာမည်ကြီးပုဂ္ဂိုလ်မျိုးပါလေ။

“ကိုကို”

“အင်း...ပြော”

“မမက...မမက ကိုကိုကို လက်ခံဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူးတဲ့”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်၊ ပုလဲကို ဒီအတိုင်းပြောလိုက်လို့ပါ”

“မဖြစ်နိုင်တာ။ ကိုယ့်ကို စဉ်းစားပေးမယ်လို့ အတိအကျ

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းစာရာ ၂၃၉

ပြောထားပြီးမှ စိတ်ပြောင်းစရာလား။ ပုလဲက ဘာတွေသွားပြောလိုက်လို့လဲ”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှမပြောပါဘူး”

သူ မယုံပါ။ ‘ချို’ က သူ့ကို စဉ်းစားပေးမယ်ဆိုပြီး တွေ့တုန်းက ပြောခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ သုံးလေးလကျော် အချိန်ရှိခါမှ ‘ပုလဲ’ နှင့် တွေ့ပြီးမှ စိတ်ပြောင်းစရာလား။ နေပါဦး ‘ပုလဲ’ က ‘ချို’ ကို ဘာများပြောခဲ့လို့ပါလိမ့်။ စိတ်ထားဖြူစင်သည့် တလေးအရွယ် ‘ပုလဲ’ က ‘ချို’ ကို မနာလိုအူတိုစိတ်ဖြင့် ရန်လိုပြီး သူနှင့် ‘ချို’ ကြားကို ခွဲခြားချင်လို့များ ပြောခဲ့ပါသလား။

ကိုယ် ရင်ပူလာရပါပြီ ‘ချို’။

“မပြောဘဲနဲ့တော့ ချိုက စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးသားစကားကို နောက်တစ်မျိုးပြောင်းပြောစရာမှ မလိုတာ။ ကိုယ်က ချိုစဉ်းစားချိန်ရအောင်လို့ အမြဲ phone ဆက်ပြီး တပူပူ တကျီကျီမလှုပ်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေးနေတာပါ”

“ကိုကိုက ပုလဲကို မယုံတာလား”

မျက်နှာချက်ချင်းတည်သွားသည့် သူ့ကြောင့် ရင်ထဲထင်သွားရပါ၏။ အမှန်အတိုင်းပြောချင်၍ ဝမ်းသာအားရ ရောက်လာပါသည်။ ‘ပုလဲ’ ကို မကြုံဆိုချင်ဘူးတဲ့လား။ တကယ်ဆို နှစ်ဖက်စီဘာတွေ

၂၄၀ ဖုန်းအသံ

သဘောတူထားပါသည့် 'ပုလဲ' နှင့် သူကသာ ရွှေလမ်း၊ ငွေလမ်းခင်း
ပြီး အပျော်နှင့် ဖတ်သိမ်းရမှာပါလေ။ အခုတော့ ဘာမှမသက်ဆိုင်
သေးသည့် သူစိမ်းကြောင့် 'ပုလဲ' အပေါ် 'ကိုကို' အပြစ်မြင်လေပြီ
လား။

“ကိုယ်တို့ phone ဆက်ကြရင်လည်း အေးဆေးပါ ပုလဲ။
မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းလိုမျိုး သိပ်အကြောင်းမထူးတဲ့စကားတွေ ပြော
တတ်ကြပါတယ်။ အခု ပုလဲရောက်သွားမှ ဒီလိုစကားမျိုး ပြောင်းပြော
တာ ထူးခြားတာပေါ့”

“ပုလဲ သူ့ကို ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမပြောခဲ့ပါဘူး”

“အင်းပေါ့။ ကာယကံရှင်လောက် ကိုယ် ဘယ်သိပါ့မလဲ”

မျက်ရည်တို့ ဝဲလာရလေ၏။ အပျော်လွန်ပြီး ရောက်လာ
သည့် ခြေလှမ်းတွေကို ဘယ်လိုစိတ်နဲ့များ ရင်စေ့ချင်ရပါသလဲ။ မိန်းမ
ချင်းဖြစ်သည့် 'မမချို' ကပင် 'ပုလဲ' အပေါ် နားလည်သလိုပါလေ။
အချိန်ကာလအတော်ကြာ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ပါသည့် 'ကိုကို' က 'ပုလဲ'
ရဲ့စိတ်ကို မမြင်တတ်သလို နားလည်မှု မပေးနိုင်ရတာပါလိမ့်။

“ဟာ!... ဒါလေးပြောရုံနဲ့ မျက်ရည်ကျစရာလား။ ရုံးခန်း
ထဲမှာ ပုလဲရ”

“ကိုကိုက ပုလဲကို အထင်လွဲနေတာကိုး”

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းတူသူ ၂၄၁

“ကိုစွဲက ဒီလိုဖြစ်လာမှတော့ ထင်စရာပေါ့ ပုလဲရဲ့။ ချိုး
တွေ့စေချင်တာ ဒီလိုမျိုး ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြား သွေးခွဲစေချင်လို
မှမဟုတ်တာ။ ချိုလည်း ပုလဲကို တွေ့ဖူးချင်တယ်ဆိုလို့ သွားခိုင်းလိုက်
မှပဲ အခြေအနေဆိုးဖို့”

ရင်ထဲအောင့်လာတာက မျက်ရည်ကျတာထက်ပို၍ ဆိုးစေ
လေ၏။ 'ပုလဲ' ဖုံစံကိုက ဣန္ဒြေမရသလို ဖြစ်သွားလေသလား။
ဟုတ်တာပေါ့။ တကယ်ဆို ညဘက်လေး phone ဆက်ပြီး အေးအေး
ဆေးဆေးပြောရုံနဲ့ ပြီးမှာလေ။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်
ကြားမှာ ဘာလို့များ 'ပုလဲ' ဝင်ရှင်မိတာလိမ့်။ သေချာတာကတော့
'ကိုကို' မျက်စိရှေ့မှာ လှလှပပလေး အခြေအနေကို မြင်စေချင်သည့်
စိတ်စေသိက်ကြောင့် ဒီလိုရောက်လာမိတာပါလေ။

“ကိုကို”

“ကိုယ် မေမေတို့ကို ပြောပြီးပါပြီ ပုလဲ”

“ဟင်!... အနီတီဇာက ဘာပြောလဲ”

“စောင့်ကြည့်ဦးမယ်တဲ့လေ။ ဖေဖေကတော့ ကိုယ့်
သဘောပါတဲ့”

မျက်နှာပျက်ရလေပြီ။ လူကြီးတွေ သဘောတူထားကြပါ
သည့် (80%) က လုံးလုံးလျားလျားကို ပျက်ပြယ်လေပြီကား။

အစကဖြင့် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေဆိုပြီး ရွှေလမ်း၊ ငွေလမ်းခင်းဖို့ ဒီနှစ်အိမ်ကို လျာထားခဲ့ကြတာပါလေ။ အခုတော့ ချစ်စရာကောင်းခဲ့ပါ သည် 'ရွှေစင်ပုလဲ' ကို ရွေးမလောင်းအဆင့်မှ ပယ်ချခဲ့ကြလေပြီလား။

ရက်စက်ပျံ ကံကြမ္မာရယ်။ တွေ့စေချင်လို့ ညွှန်သည့်အတိုင်း သွားတွေ့ခဲ့ပါရဲ့။ သူစိမ်းတွေအပေါ် ဖော်ရွေသည့်အပြီ။ နွေးထွေး သည့်အကြည့်၊ ချိုသာသည့်စကားတို့ဖြင့် ဆက်ဆံပြသည်က စိတ် ရင်းနှံ့ပင်လား။ သို့တည်းမဟုတ် customer အတွက် တမင်တကာပင် ဟန်ဆောင်ထားလေသလား 'ပုလဲ' မသိပါ။

သို့သော် ထိုအကြည့်၊ ထိုအပြုံး၊ ထိုလေသံတို့က ဆန့်ကျင် ဘက် ပုရိသတွေကို အနည်းနှင့်အများ ဆွဲဆောင်ညှို့ငင်နိုင်မှာကို တော့ စိတ်ထဲမှ အလိုလိုသိနေပါ၏။ 'ပုလဲ' ပြောချင်သည့်စကားတို့ကို ရိပ်မိနေပြီး ထွက်မလာစေရန် စကားလမ်းကြောင်းပိတ်၍ ပြောဆိုပုံက အဘယ်မျှ ပရိယာယ်ကြွယ်ဝလိုက်ပါသနည်း။ သေချာတာကဖြင့် 'ချိုသာခင်' ဆိုသည့် အမျိုးသမီးမှ မိန်းမမာယာတွေအပြည့်ရှိနေသည် ဆိုတာပါပဲ။

"ကိုကိုမိဘတွေက အခုကျ လေသံက ပြောင်းသွားပြီပေါ့ လေ"

"လူကြီးတွေကို ဆွဲထည့်မပြောပါနဲ့လား ပုလဲ။ ကိုယ်တို့

လူငယ်ချင်းပြဿနာကို ကိုယ်တို့ဘာသာပဲ ဖြေရှင်းကြရအောင်။"

"ကိုကိုက ပြောအားရှိပြီပေါ့။ အားလုံးက ကိုကိုဘက်မှာပဲ ရှိနေပြီကိုး"

"ကလေးဆိုနီတာမျိုးက နေရာတကာတိုင်း ကောင်တာ မဟုတ်ဘူး ပုလဲ။ ကိုယ်က ချို့အကြောင်းကို အေးအေးဆေးဆေး အချိန်ယူပြီးမှ မေမေတို့ကို ဖွင့်ပြောဖို့ စိတ်ကူးထားခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှပြင်ဆင်ချိန်မရလိုက်ဘဲ ဖွင့်ပြောလိုက်ရတယ်။ အဲဒါ ဘယ်သူ ကြောင့်လဲ"

"-----"

"ချို့ဆီက အဖြူအမည်း သည်းသည်းကွဲကွဲ မသိရသေးခင် ပြောခဲ့ရလို့ ကမောက်ကမဖြစ်ကုန်တာ အမှန်ပဲ။ အခုတစ်ခါ အချိန်ယူ ပြီး စဉ်းစားနေတဲ့ချို့ကို ဘာစကားတွေ သွားပြောပြီး ပြဿနာရှာလာ ပြန်သလဲ ပြောပါဦး။ ကိုယ်ကပုလဲကို ဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေးအဖြစ်သာ မြင်ခဲ့တာနော်"

ကြည့်စမ်း! နောက်ဆုံးတော့ အပြစ်ရှိသူက 'ပုလဲ' ပေါ့လေ။ ဘာသဘောနဲ့များ 'ပုလဲ' ကိုချည်း ပုံချချင်ရတာပါလိမ့်။ တကယ်ဆို နှစ်နာရသည့် ကာယကံရှင်က 'ပုလဲ' တစ်ယောက်တည်းသာ မဟုတ် ပါလား။ သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက်ဆိုပြီး ဘက်ရွေးကြစတမ်း ဆိုပါလျှင်

၂၄၄ မိမိသဒ္ဒါမောင်

အရင်ဆုံး ရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ‘ပုလဲ’ ဘက်ကိုသာ ‘ကိုကို’ ဦးစားပေးရမှာပါ။

“ကိုကိုပြောပုံက ပုလဲကပဲ ကိုကိုတို့ကြားမှာ ဝင်ပြီး ခလောက်ဆန်သလို ဖြစ်နေပါရောလား”

“အဲဒီလို မဆိုလိုပါဘူး ပုလဲ။ ကိုယ်က လက်ရှိ အနေအထားကို ခြုံငုံသုံးသပ်ပြီး ပြောပြရုံပါ။ ပုလဲကိုပဲ အပြစ်ပုံတင်မျိုး မဟုတ်ရပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့... ကိုကိုက ကိုကိုက မမဘက်ပဲလိုက်ပြီးတော့ ပြောနေပြီးတော့”

“ဒါကတော့ ချီက ကိုယ်ချစ်တဲ့သူမို့ အပြစ်မမြင်မိတာ ဖြစ်မှာပေါ့ ပုလဲရဲ့။ ပြီးတော့ ချီစိတ်ဓာတ်ကို ကိုယ်က သိနေပြီးသားမို့ ဆိုရင် ပိုမှန်ပါလိမ့်မယ်”

အလို! ‘ချီ’ မှ ‘ချီ’ ဆိုပြီး မထွက်တိုင်တက်ပြန်သလိုပါပဲလား။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူဟု ရဲရဲကြီးပြောချစ်ပါသည်။ သတ္တိက ဩချလောက်ပါရဲ့။ အဘယ်သို့သော တွန်းအားတွေက ‘ကိုကို’ အတွက် ခွန်အားတွေ ဖြစ်တည်စေခဲ့ပါသနည်း။ ဒီကောင်မလေး၏ရင်ကို အစိတ်အစိတ်အမွှာမွှာ ဖြစ်စေချင်သည့် ရည်ရွယ်ချက်မျိုးများ ‘ကိုကို’ မှာ ရှိနေလေပြီလား။

အစိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကတူ ၂၄၅

ရက်စက်ပါ ‘ကိုကို’ ရယ်။

“သူ့ကိုတော့ အပြစ်မမြင်ဘူးပေါ့လေ။ စဉ်းစားပေးမယ် ဆိုပြီး ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားတဲ့ စိတ်ဓာတ်က အကောင်းလို မြင်စရာလား”

“ပုလဲ!”

“ပုလဲကို မအော်ပါနဲ့ကိုကို။ ချီသာခင်ရဲ့စိတ်သဘောကို မိန်းမချင်းဖြစ်တဲ့ ပုလဲလောက် ကိုကိုမြင်တတ်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်!... ခက်တော့တာပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပထမဖြစ်တဲ့ ပုလဲကိုတော့ ကိုကို ဦးစားပေး စဉ်းစားသင့်တယ်”

သူ အတော်လေးကို အံ့သြသွားရပါသည်။ ဖြူစင်သည့် ကလေးဟု ယူဆသတ်မှတ်ထားမိပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့ မိန်းမတစ်ယောက်၊ မိန်းမညီအစ်ကိုဖြစ်နေပါလိမ့်။ သူ့ဖွင့်ပြောတာကို လက်သင့်မခံချင်လို့ ရှည်စာတိုကြောင့် အသည်းကွဲခဲ့ရသည်ကိုစွဲကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြခဲ့တာလေ။ တကယ်တော့ မိန်းမဆိုတာ အချစ်ရေးကိစ္စကို မျှော်လင့်ကွယ်တတ်တာက ရာခိုင်နှုန်းများနိုင်တာမဟုတ်လား။ ဤသည်ကို ‘ပုလဲ’ သိစေရန် သူ မည်သို့ ရှင်းပြရပါမည်နည်း။

“အချစ်ဆိုတာ senior တွေ junior ဆိုပြီး step နဲ့သွေ့ရတဲ့

၂၄၆ မယသဒ္ဒါမောင်

အရာမဟုတ်ဘူး ပုလဲရဲ့”

“ကိုကိုကို မချစ်နိုင်တဲ့မိန်းမအတွက် ဘယ်အချိန်ထိ စောင့်နေဦးမှာလဲ”

သူ ‘ပုလဲ’ ကို မယုံနိုင်စွာဖြင့် ငေးကြည့်နေမိတော့၏။ မနာလိုသည့် ကူသော၊ ဝန်တိုသည့် မစ္စရိယဟူသည့် အရာတို့က စွဲလန်းသည့် လောဘနှင့် အမျက်ထွက်သည့် ဒေါသတို့မှ တစ်ဆင့် တစ်ဖက်သားအပေါ် အမြင်မကြည်နိုင်တော့ဘဲ အမှောင်တွေ ဖုံးနေလေပြီ။ လောကမှာ မင်းမသိတာတွေ အများကြီးရှိနေပါသေးတယ် ‘ရွှေစင်ပုလဲ’ ရယ်။

“ချစ်နိုင်တဲ့အချိန်ထိ စောင့်မယ်၊ ဘယ်လောက် အချိန်ကြာကြာပေါ့။ ပုလဲသိထားဖို့က အချစ်မှာ စိတ်ရှည်သည်းခံနိုင်ဖို့ လိုတယ်ဆိုတာပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ...ဒါဖြင့် ပုလဲတို့ကိစ္စက”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြတ်ပြီပုလဲ ... ကိုယ် လုံးဝ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်တာပါ”

ဆတ်ခနဲ ထရပ်ကွာ ခြေသံပြင်းပြင်းဖြင့် ထွက်သွားပါသည့် ‘ပုလဲ’ ကို သူ မတားဖြစ်တော့ပါလေ။ ရင်မောလိုက်ပါဘိ။

(၂၁)

နားရက်ယူထားပါသည့်အတွက် အိမ်မှာ လုပ်စရာရှိသည့် အလုပ်တို့ကို တစ်မနက်လုံး ဇယ်ဆက်သလို လုပ်နေရပါ၏။ အိမ်အကူခေါ်ထားပေမယ့် တော်ရုံသန့်ရှင်းရေးနှင့် ချက်ပြုတ်တာ လျှော်ဖွပ်တာလောက်သာ လုပ်တတ်တာပါ။ ထို့ကြောင့် တစ်လမှာ နှစ်ရက်လောက်တော့ ‘ချို’ နှင့် ‘အသက်’ အလှည့်ကျ Off ယူရတာက မဖြစ်မနေကြောင့်ပါပဲ။

ငွေအကြေချေပြီးသွားပြီဖြစ်သည့် တိုက်စန်းလေးကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး အသစ်ချုပ်ထားပါသည့် လိုက်ကာလှလှလေးတွေ တပ်ဆင်နေပါ၏။ အဝါရောင်ဖျော့ဖျော့လေးသုံးဖြစ်သဖြင့် တိုက်စန်းလေးက သစ်လွင်ပြီး လင်းသွားတာအမှန်ပါ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ခိုင်မှာသာ

၂၄၈ မယုဒါမောင်

နေထွက်နေဝင်နေဖြစ်သဖြင့် အိမ်အလုပ်ကို အချိန်မပေးနိုင်ခဲ့ပါချေ။
'ချို' နားရက်မှာ ည (၈) နာရီအထိ ဆိုင်မဖွင့်စေဘဲ ညနေ (၆)
နာရီနှင့်ပင် ဆိုင်စောစောပိတ်စေပါသည်။

“တင်းတောင်!”

“ဟော!... ရောက်လာပြီထင်တယ်”

အဖျားပျောက်ပြီဖြစ်သည့် ဒေါ်လေးက ‘မိပု’ နှင့်အတူ TV
ကြည့်နေရာမှ ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ညအချိန်လာတတ်သည်က
‘အသက်’ ပဲ ရှိသည်မို့ ‘မိပု’ က တံခါးထဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။
ညစာမစားဖြစ်သေးသည့် ‘ချို’ က တစ်နေကုန်အလုပ်တွေ လုပ်နေရ
သဖြင့် အမောဖြေနေရလေ၏။ ရေချိုးပြီး ခဏမျှ ထိုင်နေခြင်းပါလေ။

“လာလာ သမီးအသက်”

“ဒေါ်လေး နေကောင်းသွားပြီလား”

“အေး... ကောင်းသွားပါပြီ သမီးရယ်။ အသက်ကြီးလာ
တော့ ရေချိုးမှားတာနဲ့ ဖျားတာပဲ။ ဟယ်!... ဘာတွေ ဝယ်လာပြန်
တာလဲ”

“ဒေါ်လေးအတွက်ပါ။ ဒါက ညဘက်လေဖုတ်ရင်း စားဖို့
လေ။ ချိုရော”

“လာပြီဟေ့”

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၂၄၉

အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်ရပါ၏။ ‘မိပု’ က ‘အသက်’ လေး
သည့်အထုပ်တွေကိုယူပြီး မီးဖိုချောင်ကို ဝင်သွားလေသည်။ အိပ်ခန်း
တံခါးပြန်စေ့နေစဉ် ‘အသက်’ က ‘ချို’ လက်ကို ဆွဲ၍ အခန်းထဲ
ပြန်ဝင်စေသဖြင့် ဝင်လိုက်ရလေ၏။ ညစာမစားဖြစ်သေးတာမို့ အတူ
စားမည့် သူငယ်ချင်းရောက်လာသဖြင့် အတော်ပါပဲ။

“နှင့် phone ဘာလို့ပိတ်ထားတာလဲ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ။ ညကတည်းက ပိတ်ထားတာ
ဇွင့်ဖို့ မေ့နေတယ်။ ပြီးတော့ ဒီမနက်ကတည်းက သန့်ရှင်းရေးတွေ
လုပ်နေတာနဲ့ပဲ သတိမရတော့ဘူး”

“ဆိုင်ကို သူ phone ဆက်တာနဲ့ ငါပဲ ကိုင်လိုက်ရတယ်”

“ဘယ်သူလဲ၊ အစ်ကိုကြီးလား”

“အေး... ဟုတ်တယ်”

“ဟိုချာတိတ်မလေးနဲ့ အဆင်ပြေအောင်လို့ ပြောထားကာမှ
ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“နှင့်နဲ့တွေ့ချင်တာ ဆက်သွယ်လို့ မရဘူးတဲ့။ အဲဒါ အိမ်
လိပ်စာပါတောင်းနေလို့”

“ဟယ်!... ပြောလိုက်ရောလား”

“အင်းပေါ့”

၂၅၀ မယဒွါမောင်

“အသက်ကလည်းလေ... ကိစ္စတွေအရည်ဖြစ်အောင်ကို ဆွဲဆန့်တယ်”

“နင်က ဆိုင်ကို အကြောင်းမရှိလာတာလည်း မကြိုက်ဘူး ဆို”

“ဪ... သူလည်း သူ့အလုပ်နဲ့မအားတဲ့ဟာ။ အချိန် အလဟဿမဖြစ်စေချင်လို့ပေါ့”

“ပြဿနာတော့ မသေးဘူးဟဲ့။ ကြည့်ရတာ သူ့ကောင်မ လေးနဲ့ ကျိုင်တက်တယ် ထင်တာပဲ။ အရေးကြီးတယ်လို့ပြောတယ်”

သက်မကို ရှိုက်လှိုက်မိပါ၏။ နှစ်ဦးသား ပြောလည်အောင် မညှိနိုင်ဘူးလား။ ကောင်မလေးကို အားနာလို့ ‘ချို’ က တမင်တကာ ဖြင့် ပြောလိုက်မိတာပါ။ အဆင့်အတန်းတူပြီး ‘ချို’ ထက်ငယ်သည့် မိန်းမလူလေးဆို သူနှင့်သာ တွဲဖက်လက်ထပ်တာက ပိုပြီး အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ပါလား။ မိဘတွေနှင့် စိတ်ချပြီး ‘ချို’ ကြောင့် ပဋိပက္ခဖြစ်ကြမှာ ကို မလိုလားပါလေ။

“ငါက သူတို့အဆင်ပြေအောင် ပြောလိုက်တာပဲကို”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“သူ့ကောင်မလေးက သွေးတိုးစမ်းသလို ပုံစံနဲ့ စကားစတာ လို့ ပြောလိုက်မိတာ အသက်ရဲ့။ သူ့ကို ဘယ်လိုမြင်သလဲဆိုလို့ ငါ

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၂၅၁

အိမ်ထောင်မပြုချင်တာနဲ့ မစဉ်းစားဘူးလို့ ပြောလိုက်တာပါ”

“အေး... ပြဿနာက အဲဒါပဲ။ အဲဒီစကားကို ဦးရာဇာ ကြားရင် ငြိမ်နေမလား ချိုရဲ့။ နင့်စကားက ဟိုနှစ်ယောက်ကို ရန် တိုက်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်နေပြီ”

“ဟင်!... အဲဒီလိုကြီးဖြစ်စရာလား”

“ဖြစ်မှာပေါ့ ချိုရဲ့။ သူ ဘယ်ယုံပါ့မလဲ။ ကောင်မလေး လိမ်ပြောတယ်ပဲထင်မှာပေါ့။ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

အလို! ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်။ ‘ချို’ က အဲဒီ လောက်ထိ တစ်ရှည်တစ်လျား မစဉ်းစားမိဘဲ ပြောလိုက်ရုံပါ။ ကိုယ့် စကားက တစ်ဖက်သား လူနှစ်ဦးကို ထိခိုက်စေဖို့ မရည်ရွယ်ပါလေ။ အားနာပြီး လုပ်လိုက်မိသည့်စေတနာက ‘အမှား’ ဟူသည့် ခေါင်းစဉ် အောက်ကို ရောက်နေပါရောလား။

“သူ စိတ်ဆိုးပြီးထင်တယ်”

“အခုမှ လန့်မနေနဲ့။ ညဘက် သူ phone ဆက်ရင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်ပြောလိုက်ပေါ့”

“အင်းပါ”

“နင် တကယ်ပဲ သူ့ကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား ချို”

“ငါ”

၂၅၂ မယောဒွိမောင်

“ဒီလောက် ချမ်းသာတဲ့ လူကိုမှ ချိုရယ်”

“အဲဒါကြောင့်မို့ပေါ့ အသက်ရယ်”

“ဘာ”

“ကိုလေးနဲ့တုန်းက အပြောခံခဲ့ရတဲ့ စကားလုံးတွေကို အခု အချိန်အထိ မမေ့နိုင်သေးဘူး”

“ချိုရယ် ... အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲ ထားခဲ့ဖို့ နင့်ကို ငါ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဘယ်အချိန်ထိ နင် သူ့ကို စိတ်ထဲမှာ နာကျင်ပြီး သိမ်းထားဦးမှာပဲ”

“မမေ့နိုင်တာ မဟုတ်ရပါဘူးဟယ်။ ရင်ထဲကဒဏ်ရာကို နောက်ထပ်အထိ မခံရတော့လို့ပါ။ တစ်ကြိမ်လဲပြုခဲ့စဉ်က မေမေပါ စိတ်ဆင်းရဲပြီး ငါ့ဘဝထဲကနေ အပြီးထွက်သွားခဲ့တာလေ။ နောက် ထပ်ချစ်ဖို့၊ နောက်ထပ်ရင်ခုန်ဖို့ နောက်ထပ် ပျော်ရွှင်ဖို့ဆိုတာကို အိပ်မက်တောင် မမက်ရဲခဲ့ဘူး။ နောက်တစ်ကြိမ် နာကျင်ရရင် ငါ့နှလုံး သား ခံနိုင်ရည်ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အေး ... နင် အဲဒီလိုသာ တွေးကြောက်နေရင် အခွင့် အရေးကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရလိမ့်မယ် ချို။ ငါတို့ မိန်းမသားတွေ အတွက် ကံကောင်းခြင်းဆိုတာက ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲ ရတတ် တာကို နှင်လည်း စာထဲမှာ ဖတ်ဖူးခဲ့တာပဲ။ ရင်ခွင်တံခါးကို ခေါက်သံ

အတိတ်တမျက်နာထက်က အလွမ်းကပင် ၂၅၃

ကြားရင် ခဏလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ဖွင့်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ အချစ်မှာ သတ္တိရှိဖို့လိုတယ် ချို”

မှန်ပါတယ်။ အဲဒီလိုပဲ ချစ်နိုင်ဖို့အတွက် ‘အင်အား’ လိုပြီး အချစ်ခံရဖို့အတွက် ‘သတ္တိ’ လိုတယ်ဆိုတဲ့စကားကိုရော မေ့ထားလို့ ရပါမလား။ ‘အချစ်’ ကို ပေါ့ပေါ့တွေ့ ပေါ့ပေါ့သဘောထားပြီး ဟို တစ်ယောက် ဒီတစ်ယောက် ထည်လဲတွဲတတ်သည့် စုံတွဲတွေကဖြင့် မည်သို့ယူဆကြမည် မသိပါ။

‘အချစ်’ ကို ကိုးကွယ်ပြီး အမှားအမှန် မခွဲခြားနိုင်ဘဲ ရူးရူး ဖိုက်ဖိုက် ဆုံးဖြတ်ရုံကြသူတွေလိုလည်း ဆူးပုံမနင်းရဲတာ အမှန်ပါပဲ။ သူစိမ်းနှစ်ဦးရဲ့ လက်တွဲပေါင်းဖက်မယ့်အရေးမှာ နောက်ကွယ်မှာပါလာ မည့် မိသားစုဆွေမျိုးဆိုတာကိုလည်း မျက်ကွယ်ပြုထားလို့မှ မရတာ လေ။ မျက်စိတစ်ဆုံးမြင်ပြီး ကြည့်တတ်တဲ့ ‘ချိုသာခင်’ ကို အပြစ်မြင် နေကြပြီလား။

“အပြောထက် အလုပ်က ပိုခက်ပါတယ် အသက်ရယ်”

“နန္ဒသော်တုန်းကလို ဖိနပ်တစ်ရံဖိုးနဲ့ အနှိုင်းခံရမှာကို ကြောက်နေတုန်းပဲလား ချို”

အရှိုက်ကို အထိုးခံရသည့်နှယ် ရင်ထဲအောင့်သက်သွားရပါ မှ။ အနာကိုမှ ထိုးဆွရပါသလား။ လွှမ်းစရာကို နာစရာနှင့် ပြေသိမ့်

၂၅၄ မမသဒ္ဓါစောင်

ခွဲရသည့်ကာလရှည်ကြီးကို 'ချို' မည်သို့အားတင်းပြီး ဖြတ်သန်းခဲ့ရပါသလဲ။ မုန်းမေ့ဖို့ခက်သည့်လူက 'အချစ်ဦး' ဆိုတာကို 'အသက်' မသိနိုင်ပါလေ။

“ဒင်းနာမည်ကို မရွတ်စမ်းပါနဲ့”

“အေး... အဲဒီလို စိတ်ပြတ်နိုင်ရင်လည်း ဦးရာဇာကို စဉ်းစားပေးမှပေါ့ ချို။ ဟိုက ဝယ်တဲ့လူ မဟုတ်တာမို့ နင့်ကို အပျော်သဘောနဲ့ ချန်ထားရစ်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ချန်ထားရစ်ခဲ့တာတဲ့လား။ ‘ကိုလေး’ နဲ့တုန်းကလည်း ‘ချို’ ကို မချစ်တော့လို့ ချန်ရစ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။ ‘ချို’ ကသာ စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတာပါ။ ဒီလက်နဲ့မတန်လို့ လက်လွှတ်ပေးခဲ့ရတာပါ။ ဒီအဆင့်နဲ့ မတူလို့ ဆင်းကျန်ရစ်ခဲ့ရတာပါလေ။

“ငါ သူ့ကောင်မလေးကို ကိုယ်ချင်းစာမိလို့ပါ”

“ဟော! ... နောက်တစ်မျိုးဖြစ်ပြန်ပြီ။ သူမှ အဲဒီတစ်ယောက်ကို စိတ်မဝင်စားတာလေ ချိုရယ်။ သူ့လက်ထဲကနေ နင် မတရားလုယူတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘုန်းမြတ်ရာဇာဆိုတာ ‘ရွှေစင်ပုလဲ’ ရဲ့ ရည်ရွယ်ထားပြီးသားလူပါ။ လူသိရှင်ကြားသတင်းထွက်နေပြီးတဲ့ လူနစ်ယောက်ကို ကြားဝင်ပြီး ဖြတ်ရအောင် ချို အရှက်မနည်းချင်ဘူး”

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၂၅၅

“ကျစ်! ... ခက်တာပဲ။ နင့်အစား ငါရင်မောတယ် ချို တကယ်ပါပဲ”

ကာယကံရှင်ထက် ပိုပြီးရင်မောပါမလား ‘အသက်’ ရယ်။ ရင်နင့်နင့်အလွမ်းတွေကို အရည်ဖျော်သောက်လို့ရလျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းလိုက်မည်နည်း။ သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ဖို့က ‘ချို’ အတွက် အခက်ခဲဆုံးလမ်းခရီးပါပဲ။ အလွမ်းတွေ ထပ်မလိုချင်တော့ပါ။ ရင်ခုန်ခြင်းထက် ရင်နာခြင်းကသာ ချိုအတွက် ချစ်သက်လက်ဆောင်အဖြစ် ရခဲ့လို့ပါပဲ။

“နင် အပျိုကြီးလုပ်သွားဖို့များ စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီထက်အသက်ကြီးသွားရင် ငါတို့အတွက် ပယ်မဲတွေနဲ့ အိုပယ်ဘဝပဲရတော့မယ် ချို။ အခွင့်အရေးရတုန်း ရဲရဲကြီး ဆုပ်ကိုင်ထိုက်စမ်းပါ။ ဟင်းနော် ငါ လူချင်းသာလဲလို့ရရင် လဲလိုက်ချင်တယ်”

“ကိုအံ့နဲ့လား”

“ဟို! ... ကြားသွားဦးမယ်”

စကားဝိုင်းကို အရယ်ဖြင့် အဆုံးသတ်လိုက်ရပါ၏။ ချစ်သူအသစ် ရှိနေပြီဖြစ်သည့် ‘အသက်’ က ‘ကိုအံ့ညို’ နှင့်တွဲနေပြီမို့ နှင့် တွဲစလို့တောင်မှမရပါ။ ‘အသက်’ အပေါ် (ခပ်စွာစွာလေးစားမိ)

၂၅၆ မမသဒ္ဓါမောင်

ပိုချစ်ကာ အူအရမ်းတိုတတ်တာကြောင့်မို့ပါ။ အခုတော့ ညဘက်
‘အသက်’ အိမ်ပြန်ချိန်ကို စိတ်ပူဖို့မလိုတော့ပါလေ။

“မမတို့ ထမင်းစားကြတော့မယ်ဆို”

“အေးအေး... လာပြီ မိပုရေ”

ဟင်းတွေနှင့် မစားချင်တာနှင့် အတော်ပါပဲ။ ‘အသက်’
ဝယ်လာပေးသည့် ဂျင်း (ချင်း) သုပ်ပါကင်ထုပ်ကိုဖောက်၍ ဇော်ဖီ၊
ခရမ်းချဉ်သီးပါးပါးလှီးကာ သံပရာသီးညှစ်၍ ချဉ်ငန်စပ်သုပ်လိုက်ပါ
သည်။ ‘မိပု’ က ကြက်သွန်ဖြူအခွံနွှာပေးထားသဖြင့် ငရုတ်သီးစိမ်း
လေးနှင့် တွဲစားရန်အတော်ပါပဲ။ ထမင်းတစ်ပန်းကန်ပင်ခူးခပ်ကာ
‘အသက်’ နှင့်အတူလှစားရင်း စကားဆက်ပြောဖြစ်လေ၏။

“အရသာရှိလား”

“ရှိပါ။ ငါပြောတဲ့အချစ်လည်း အဲဒီလို ချိုချဉ်ငန်စပ်ပဲ။
မှတ်ထား”

“ပေါက်ကရပြောပြန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်တုန်း
တော့ အပြီးတွေနဲ့ ချိုနေပြီး စိတ်ဆိုးလာရင် ချဉ်လာရော။ အဲဒီက
တစ်ဆင့်ပိုလာရင်တော့ လမ်းခွဲချင်တဲ့ နေ့တစ်ရက်အဆင့်ကို ရောက်ပါ
လေရော”

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၂၅၇

“သူက အသည်းကွဲဖူးတာ ကျနေတာပဲ”

“အသည်းကွဲမှနာရတာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့။ အချစ်ခံရတာများ
ရင်လည်း စိတ်ကျဉ်းကျပ်ပြီး အသက်ရှူကြပ်ရတယ်ဟဲ့”

“မမသက်စွဲကို လာကြိုနေပြီ မမ”

“ကဲ!... တွေ့လား”

‘အသက်’ က ပန်းကန်ထဲကျန်နေပါသည့် ပုစွန်ခြောက်နှင့်
ဂျင်းသုပ်ကို သုံးလေးဖွန်း အမြန်စားလိုက်လေ၏။ စောင့်ရတာကြာပါ
က ‘ကိုအံ့’ က မျက်မှောင်ကျူတော့မှာကိုး။ အအေးခံထားပါသည့်
ရေခွေးပူခပ်ခွေးခွေးကိုပါ အမြန်သောက်လိုက်သဖြင့် ပြုံးလိုက်မိပါ
သည်။ ‘အသက်’ ကဖြင့် ဒီတစ်ယောက်ကြောင့် ပျော်ရွှင်ခြင်းအပြည့်
ပါပဲလား။

“ပြောလို့ ဝပြီလား”

“အင်း”

“ဒါဖြင့်... သွားကြမယ်လေ။ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် ချို”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

တိုက်ခန်းအထိ ‘အသက်’ တို့ကို လိုက်ဖို့လိုက်ပါ၏။ နောက်
နှစ် တစ်လမှာ သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်တော့မှာမို့ ‘ချို’ ကိုပါ နောက်မှ
တွန်းအားပေးနေမှန်း သိနေရပါသည်။ သို့သော်။

ရောက်မှတော့ အိမ်ရှိလူတွေနှင့် တွေ့ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားရပေမည်။

“တင်းတောင်!”

တံခါး bell သံကို စောစောစီးစီးကြားလိုက်ရသဖြင့် အံ့သြသွားရပါ၏။ ‘အသံချက်’ လည်း ကားကြိုမစီးဖြစ်တော့သဖြင့် ဤသို့ မလာဖြစ်တော့ပါလေ။ ‘ချို’ ကား စက်သိပ်မကောင်း၍ ဝပ်ရှော့ခ် ပို့ထားမှန်း ‘အသက်’ လည်းသိနေပါ၏။ ဒါဖြင့် ဘယ်သူများပါလိမ့်။

“ချိုကိုလာကြိုတာပါ အန်တီ”

“သမီးရေ”

အသံသဲ့သဲ့ကြောင့် ရင်ထဲ ထိတ်သွားရပါ၏။ ထမင်းချိုင့်ထဲ ဟင်းတွေပြင်ထည့်နေရာမှ စတီးချိုင့်ကို ပိတ်လိုက်ပါသည်။ ဘာမှ အဆာပြေမစားရသေးပါဘဲ ဧည့်သည်ရောက်လာရပါသလား။ ဘုရားရေ! သူတော့မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်။ ဧည့်ခန်းလိုက်ကာကို ဖယ်၍ ထွက်ခဲ့စဉ် သူက ဆက်တီထက်ထိုင်ရင်းမှ လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

“Morning! ချို”

“ဟောတော်! ဘယ်ကလှည့်လာတာလဲ”

“ဒီကိုပဲ တမင်စောထွက်လာတာပါ။ ချိုက phone ပိတ်ထားတော့ ဆက်သွယ်လို့ မရဘူးလေ။ ချို ကားရေ”

“ကားက စက်သိပ်မကောင်းလို့ ဝပ်ရှော့ခ်အပ်ထားဘယ်

(၂၂)

မနက်စောစောနိုးပြီး ‘အသက်’ ပြောထားသည့် တိုက်ခန်းလမ်းမသို့ ကားဖြင့်မောင်းထွက်ခဲ့ပါ၏။ ဇွဲရှိသည့်လူက ဇွဲဆုလေးနှင့် နှစ်သိမ့်ဆုသာရရမှာလား။ မဖြစ်ဘူး ‘ချို’။ ကိုယ်က ပထမဆုမှ မရရင် မဖြစ်တဲ့လူမို့ပါပဲ။ တိုက်ခန်းပေါ်တက်ချင်ပေမယ့် ‘ချို’ စိတ်ခုသွားမှာ စိုးသဖြင့် platform အနီးမှာပင်ကားရပ်ပြီး စောင့်နေမိပါ၏။ မနက် (၈) နာရီခွဲ စောတော့ မစောတော့ပါလေ။

လမ်းဘေးကပ်၍ ရပ်ထားပါသည့်ကားတွေထဲမှ ‘ချို’၏ကားကို မတွေ့ရပါ။ ဘာလဲ။ အစောကြီးထွက်သွားပြီလား။ ပီရိယာရှုစွာဖြင့် အစောဆုံးရောက်လာသည့် သူ့ကိုတော့ မကျီစားလောက်ပါဘူးနော်။ လက်မှနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ကားပေါ်မှ သူဆင်းလိုက်ပါ၏။

၂၆၀ မမသဒ္ဓါမောင်

အစ်ကိုကြီးရဲ့”

ဒေါ်လေးရှေ့မှာ တရင်းတနှီး ပြောနေသည့် သူ့ကို အံ့သြပြီး ရင်း အံ့သြနေမိပါ၏။ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီးတော့များ ရောက်လာရတာ ပါလဲ။ ပြဿနာက အရေးကြီးသည်ဆိုတာ အမှန်ပဲ ဖြစ်နေပြီလား။ ‘ချို’ တော့ အားနာစရာတွေလုပ်မိပြီ ထင်ပါရဲ့။

“အန်တီနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့။ ချိုဒေါ်လေး ဒေါ်ညိုညိုပါ အစ်ကိုကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် ဘုန်းမြတ်ရာဇာပါအန်တီ။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ အစီအစဉ်မရှိဘဲ ရောက်လာရလို့ လူကြီးအတွက် ဘာမှ မပြင်ဆင်လိုက်ရဘူး။ အားနာမိပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ရပါတယ်သားရယ်၊ မဟုတ်တာ။ သားရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ။ မနက်အဆာပြေ သုံးဆောင်သွားပါဦး။ သမီး ထမင်းစား မကောင်းလို့ ကပ်ကြေးကိုက်လုပ်စားကြတယ်။ သားကိုခေါ်လေ သမီးရဲ့”

“အာ... ဒေါ်လေးကလည်း”

“မနက် ဘာမှစားမလာလို့ ဗိုက်ဆာနေတာအမှန်ပဲ ချို”

ကဲ! ပြောကိုမပြောချင်တော့ပါပေ။ ညှော်သည်ကို ညှော်ဝတ်

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၂၆၁

ကျွန်းနီက အိမ်ရှင်၏တာဝန်ပင် မဟုတ်ပါလား။ ဒေါ်လေးနှင့် စတား ပြောပြောနေသည့်သူက ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီမို့ ခေါ်ရလေတော့ ၏။ အလိုက်သိလေ့ရှိသည့် ‘ဘုန်းမြတ်ရာဇာ’ တစ်ယောက် ဘယ်လို တွေ့ဖြစ်လာတာပါလိမ့်။

“သုံးဆောင်ပါ အစ်ကိုကြီး။ Breakfast တိုင်း ဒီလိုမျိုး စားလေ့ရှိရဲ့လားမသိဘူး”

“လုပ်ကြွေးတဲ့သူရှိရင်တော့ စားရမှာပေါ့ ချို”

သူ့စကားကြောင့် ကပ်ကြေးကိုက်ပန်းကန်ပြင်ပေးနေသည့် ‘ချို’ က မျက်လုံးပြုံးသွားလေ၏။ ဂေါ်ဖီထုပ်၊ သခွာသီး၊ ငရုတ်သီး စိမ်းပါးပါးလှီးကာ သံပရာညှစ်ထားပါသည့် အချဉ်ပန်းကန်ကိုပါ သူ့ အနီး ရွှေ့ပေးလိုက်လေသည်။ ကြက်သားများများနှင့် ကြော်ထားပါ သည့် ဆန်ခေါက်ဆွဲ (ကပ်ကြေးကိုက်) ထဲမှ အနံ့နှင့်အတူ ကြက်သွန် ခြိတ်ခတ်ထားပါသည့် ဟင်းချိုနံ့ကပါ ထမင်းစားခန်းမှာ ဖွေးနေလေ၏။

“မနေ့က အိမ်မှာ အလုပ်များနေတာနဲ့ phone ဖွင့်ဖို့ မေ့နေမိတာပါ”

သူ ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပါသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်၍ အတူတူ မနက်စာစားဖြစ်သည့်အခွင့်က အဘယ်မျှ ကံကောင်းလိုက်ပါသနည်း။ ဤသို့သာ နေ့စဉ်ရှင်သန်ဖြတ်သန်းရပါလျှင် သူ

၂၆၂ မယသဒ္ဒါမောင်

လောက် ပျော်ရမည့်သူ ဒီလောက်မှာ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရှိတော့မည် မထင်ပါလေ။ ‘ချို’ စကားလမ်းကြောင်းလွှဲလိုက်တာကို သူ ရှိပ်မိပါ၏။

“ချိုကား ဘယ်တုန်းက ပို့ထားတာလဲ”

“သုံးရက်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“ဒါဖြင့် Taxi နဲ့ပဲ အသွားအပြန် လုပ်နေတာပေါ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ့်ကို ဘာလို့မပြောတာလဲ”

“အစ်ကိုကြီးက အားတဲ့သူမှ မဟုတ်တာ”

“ကိုယ်မအားလည်း ကားတော့ စီစဉ်ပေးလို့ရသားပဲ ချိုရဲ့။ သူစိမ်းဆန်လိုက်တာ။ ကိုယ်က ဒါလေးတောင်မှ ကူညီပေးခွင့် မရှိဘူးလား”

“မဟုတ်တာ အစ်ကိုကြီးရယ်”

“အန်တီလည်း နေမကောင်းဖြစ်သေးတယ်ဆို။ အဲဒါလည်း ကိုယ့်ကို ဘာလို့မပြောရတာလဲ”

ခက်လိုက်တာနော်။ ‘အသက်’ က သူ့ကို အကုန်ပြောဖြစ်ပါရောလား။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေ လူမှုရေးကိစ္စတွေနှင့် စိတ်ရှုပ်စရာတွေ မဖြစ်စေချင်ဘူးဆိုမှ ဒီသူငယ်ချင်းက ဘာလို့များ အကုန်

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၂၆၃

ပြောရပါလိမ့်။ လူကို ဆုချင်သလိုမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် သူစိတ်ထဲ ခုနေတာကိုတော့ အထင်သား မြင်နေရလေသည်။

“အစ်ကိုကြီး”

“ပြောပါ ချို”

“ချိုကို စိတ်ခုနေတယ်မဟုတ်လား။ မှန်မှန်ပြောနော်”

“မဟုတ်တာတွေ”

“မဟုတ်တဲ့နဲ့ ဒီအထိရောက်လာစရာအကြောင်းမှ မရှိတာ”

“ကိုယ်က”

“ပုလဲကြောင့် ချိုကို စိတ်ဆိုးနေတာများလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ချို စကားအပြောအဆို မတတ်လို့ မှာဆွဲရင် အစ်ကိုကြီးကို တောင်းပန်ပါတယ်။ အဲဒီအမှားကလည်း တမင်တာကာထက် စေတနာအမှားပဲဖြစ်မှာပါ”

“ချို”

ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်လာပေမယ့် စိတ်ကိုထိန်းလိုက်ရပါ၏။ မျက်ရည်ဆိုတာ အနှုံးတဲ့။ သူ့ရှေ့မှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မျက်ရည်ကျခဲ့ဖူးပြီးပြီနဲ့ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်တော့ မရှိသင့်တော့ပါ။ အထူးသဖြင့် ဘယ်တော့မှဆို စိတ်ပြတ်သားခဲ့ပါသည့် ‘ချိုသာခင်’ က အခုတော့

၂၆၄ မိမိသဒ္ဒါမောင်

‘သူ’ ဆိုသည့် ‘ဘုန်းမြတ်ရာဇာ’ နှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်ထဲ မပြတ်သော ဖြစ်နေရတာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

“ကိုယ်က ချို့ကို စိတ်ဆိုးပြီး ရောက်လာရတာမဟုတ်ဘူး။ ပုလဲကိုပြောလိုက်တဲ့စကားကို မယုံလို့ပဲ။ ကျစ်! မယုံနိုင်တာထက် မဖြစ်နိုင်တာလို့ ယူဆမိလို့ပဲ”

“ပုလဲက အစ်ကိုကြီးနဲ့ ဝိုလိုက်ဖက်တဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“အတင်းတွန်းမပို့ပါနဲ့လား၊ ချို့။ အချစ်ကို အချစ်လို့ပဲ ခိုးခိုးလေး တွေးပေးပါ။ လိုက်ဖက်တာ မလိုက်ဖက်တာနဲ့ မသက်ဆိုင်ပါဘူး။ အဲဒီလိုသာဆို မင်းကုသနဲ့ ပပဝတီတို့ ရာဇဝင်တွင်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး ချို့”

ခပ်ရဲရဲသာပြောချလိုက်မိလေ၏။ ကိုယ့်အရွယ်နှင့် နုနုရွယ်စကားလုံးတို့က မလိုက်ဖက်မှန်း သိနေပါသည်။ သို့သော် အချစ်က ဆန်းကြယ်လွန်းသည် မဟုတ်ပါလား။ ချစ်ဖို့နှင့်အားနှင့်ပြောဖို့ သတ္တိတို့က ရင်တွင်းမှာ အလိုလို ပေါက်ဖွားလာတာလေ။ ‘ချို့’ ၏ ခေါင်းတစ်ညှိတက် စောင့်ဆိုင်းနေရပါသည့် ‘ဘုန်းမြတ်ရာဇာ’ ၏ မျှော်လင့်ခြင်းတို့ မပျက်ပြယ်ပါစေနှင့်လား။

“ချို့ တွေဝေမိနေတာအမှန်ပဲ။ နောက်ထပ် ရင်နှင့်စရာ နောက်ထပ်နာကျင်စရာတွေ မလိုချင်တော့ဘူး”

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၂၆၅

“ကိုယ်က ချို့ကို နာကျင်အောင် လုပ်မယ့်လူလို့ တွေးထားသလား”

“အဲဒီလို မဟုတ်ရပါဘူး။ ကံကြမ္မာကို မယုံခဲ့တော့တာပါ”

“ကံဆိုတာ လူကလုပ်တာပါ ချို့။ ဒါကိုသာ ကြောက်နေရင် လူသားတွေ ရှင်သန်ခွင့်က ဘယ်မှာရှိတော့မှာလဲ။ ချို့ကို စိတ်မာတယ်လို့ ယူဆသတ်မှတ်ခဲ့တာ လက်တွေ့မှာ တခြားစီဖြစ်နေပါရောလား”

မျက်စည်ဝဲလာတာကို မြင်နေရပေမယ့် ခေါင်းငုံ့လိုက်သဖြင့် သူ ဘာဆက်ပြောရတော့မည်မှန်း မသိတော့ပါ။ ‘ပုလဲ’ ကြောင့် စိတ်ခုရတာ ‘ချို့’ ကိုမှမဟုတ်ဘဲ။ ‘ပုလဲ’ ကိုသာ သူက အပြစ်မြင်ခဲ့ရတာလေ။ ဒါကို ဘာကြောင့်များ ‘ချို့’ က ဝမ်းနည်းနေရတာပါလိမ့်။

“ချို့”

“ချို့ကြောင့် ပုလဲနဲ့ စကားများခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”

သူ မဖြေပါ။ ပြီးခဲ့တာမှန်သမျှ ကန်လန်ကာချိသာ ပြင်ဆင်ခဲ့တာလေ။ ‘ချို့’ အတိတ်ကိုလည်း သူမေ့ဖြစ်ခဲ့သလို လက်တွေ့ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အနာဂတ်ကိုသာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရချင်တာပါ။ ‘ချို့’ က အခုအချိန်အထိ ရည်းစားဦးကို မမေ့နိုင်သေးဘူးလား။ ခက်ပါရဲ့ ‘ချို့’ ရယ်။

“အစ်ကိုကြီး”

၂၆၆ မယသဒ္ဓါမောင်

“စဉ်းစားပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့ပြီးမှ စိတ်ပြောင်းသွားတာ ဘာကြောင့်လဲ။ အဲဒီလို မဖြစ်စေချင်လို့ ကိုယ်က ချိုကို တပုပ္ပတဆာဆာနဲ့ မကြာခဏ ဖြစ်တာ သိရဲ့သားနဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ပုလဲနဲ့ကိုယ် အပြတ်ဖြတ်ခဲ့ပြီ”

“ဟင်!”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ မရှင်းမရှင်းလုပ်တာကိုလည်း မကြိုက်ဘူး။ အထူးသဖြင့် ချိုကို မကောင်းမြင်တာကို မနှစ်ခြိုက်တာ အမှန်ပဲ”

“အစ်ကိုကြီးကလည်း ပုလဲကို ချို မျက်နှာပူရအောင်လို့”

“ပြီးတော့ ကျန်သေးတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ကိုယ့်မိဘတွေကို ဖွင့်ပြောပြီးပြီ”

“ဘယ်လို”

ဘုရားဇေ! ဤမျှထိ မြန်ဆန်သွားပါသလား။ ‘ပုလဲ’ နှင့် တစ်ကြိမ်လေးဆုံရုံသာ ရှိသေးပေမယ့် သူက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မိဘတွေကို ပြောရသည်အထိ သတ္တိတွေ ရှိခဲ့တာပါလိမ့်။ ထင်မထားသည့် အဖြစ်မို့ သူ့မျက်နှာကို အံ့သြမင်သက်စွာဖြင့် ငေးကြည့်နေမိပါ၏။

အတိတ်စာဖျက်နာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၂၆၇

သူက ‘ချို’ ထည့်ပေးထားပါသည့် ကပ်ကြေးကိုကတစ်ပွဲကို ကျွန်ုပ်ရစွာဖြင့် စားပြီးနေလေပြီ။

“ပုလဲက ကိုယ့်မိဘတွေကို အရင်ဆုံး ပြောခဲ့လို့ပါ ချို”

“ဒါဖြင့် ချိုနဲ့လာတွေ့ပြီးမှ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါထက်စောပြီး ပြောဖြစ်ခဲ့တာကြာပြီ ချိုရဲ့။

ချိုကို ဖွင့်ပြောပြီးကတည်းက သူနဲ့ ဆွေးနွေးခဲ့တာပါ။ မိဘတွေကို အသိပေးရင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်တိုင်ပဲ အရင်ဆုံး ဖွင့်ပြောမယ်လို့။ အဲဒါကို သူ့မိဘတွေနဲ့ ကိုယ်တို့ Engage လုပ်ဖို့ ပြောကြရင်း သူ ပြောလိုက်လို့ အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးကုန်တာ”

“လူကြီးတွေ စိတ်ဆိုးကုန်မှာပေါ့”

“မဆိုးပါဘူးချိုရဲ့။ ကိစ္စက လွန်သေးတာမှ မရှိတာ။ ကိုယ်ကောင်းကောင်းဖြေရှင်းခဲ့တာပဲ”

“အစ်ကိုကြီးမိဘတွေက ဘာပြောလဲ”

“တွေ့ချင်လို့ ခေါ်ခဲ့ပါတဲ့ ချိုကို”

“ဟင်!”

“အဲဒါကြောင့် လာခေါ်တာ။ ချို သိထားဖို့က ကိုယ်က ချိုအတိတ်ကို တူးဆွပြီး နာကျင်အောင်လုပ်မယ့်သူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ။ တစ်ချိန်က ချိုဘာကြီးပဲ ဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ အဲဒါကိုယ်နဲ့ မသက်ဆိုင်ဘူး။

၂၆၈ မဃဒုတိယ

ကိုယ်နဲ့ဆိုင်တာက လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်နဲ့ အနာဂတ်ပါ ချို”

“ချိုက ချစ်သူသာ ရှိခဲ့တာပါနော်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ်က ဘာပြောလို့လဲ”

မျက်စောင်းခဲပြလေ၏။ အကြင်နာရိပ်တို့ ထင်ဟပ်နေပါသည့် ကြည်လဲ့လဲ့ မျက်ဝန်းတို့နှင့် ဆုံရစဉ် နှလုံးသားက တဒုတ်ဒုတ်ဖြင့် အခုန်မြန်လာလေတော့၏။ ဒီပုံစံနှင့်သာ အချိန်ကြာလျှင်ဖြင့် သူတော့ နှလုံးရောဂါရှင် ဖြစ်တော့မှာပါပဲလား။

ချစ်လိုက်ရတာ ရင်ထဲမှာအပြည့်အသိပ်ပါပဲလား ‘ချို’ ရယ်။

(၂၃)

သူကားက ခြံဝင်းကျယ်ထဲသို့ ဝင်လာပြီမို့ ဘေးဘီဝဲယာပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ခဏလေးဖြင့် ကြည့်ပြီး လေ့လာလိုက်ပါ၏။ တိုက်ခန်းနှင့် နေဖြစ်နေပြီမို့ သဲမြေပြန့်ပြန့်လေးနှင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက နေခဲ့ရပါသည့် မေမေ့ခြံလေးကို သတိရသွားပါသည်။ ဤသို့ ပြန်နေနိုင်ပါတော့မလား။

“ရောက်ပြီချို၊ ဆင်းကြမယ်”

ဤအခါမှ ဆင်းလိုက်သဖြင့် နေ့လယ်နေ့နွေးနွေးနှင့် လေအေးအေးကို သဘာဝအတိုင်း ရလိုက်လေသည်။ ခြံထဲမှာ သစ်ပင်ဝန်းမာန်တို့က စိမ်းစိုပွင့်လန်းနေလေ၏။ အိမ်ထဲဝင်ရမှာထက် ဒီလိုအပြင်မှာ စကားပြောရတာက စိတ်ကိုပိုပြီးများ သက်သာစေလေ

၂၇၀ မမသဒ္ဒါမောင်

မလား။ သူက 'ချို' လက်ဖျားကို အားပေးသည့်နယ် ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

“မေမေကြီးက ခြံထဲမှာစောင့်နေပါတယ် အစ်ကိုလေး”

“ဪ... အေးအေး”

ဖြစ်စေချင်သည့်ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်လာသဖြင့် ထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားရပါ၏။ သူ ဦးဆောင်ခေါ်လာရာ မြက်ခင်းကို ဖြတ်၍ သစ်ပင်ကြီးများအောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရလေသည်။ ခြံထဲမှာ စားပွဲခင်းနှင့် ခုံတွေချထားပေးမယ့် နေအုံရှိန်ရှိမနေပါဘဲ လေအေးတို့ဖြင့် အေးစိမ့် နေပါသည်။ တရားစာအုပ်ဖတ်နေပါသည့် သူမေမေက 'ချို' တို့ ရောက်လာတာကို မမြင်ပါချေ။

“မေမေ”

“ဪ... ရောက်လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ထိုင်ကြလေ သားရဲ့။ နေ့လယ် lunch စားပြီးချိန်နဲ့ မေမေ ဘာမှ အထူးတလည် မစီစဉ်ထားဘူး”

“ချိုကို ထမင်းစားပြီးမှ ခေါ်လာတာပါ မေမေ”

“ဒါဖြင့် သားရော”

“ချိနဲ့အတူ စားလာပြီးပါပြီ”

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းစာပေ ၂၇၁

သူက 'ချို' ထိုင်စေရန် မေမေရှေ့မှ ခုံကို ဆွဲယူထုတ်ပေး လိုက်လေ၏။ ရှိန်သည့်ဟန်မျိုး မရှိပါဘဲ ဣန္ဒြေရွှာဖြင့် ဝင်ထိုင်လိုက် ရပါသည်။ ညနေဘက်မှလာရန် စီစဉ်ပေးမယ့် 'ချို' က တမင်ပင် ဒီလိုနေလယ်အချိန်ကို ရွေးလိုက်မိတာပါ။ စကားပြောလည်း အလွန် ဆုံးကြာလှ နာရီဝက် တစ်နာရီပေါ့နော်။

“ပိတ်ရက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ခေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူး သားရယ်”

“ချိုက off ရက်ယူလည်း အိမ်မှာ cleaning လုပ်ချက်ပြုတ် လျှော်ဖွပ်နေတာနဲ့ မအားဘူး မေမေရဲ့”

“ဒါလည်း သိတာပဲလား”

“အဲဒီလိုရက်မှာ phone ဆက်လို့မှ မရတာ။ သိတာပေါ့။ ကိုယ့်မေမေ ဒေါ်နေဇာပါ ချို”

“ဟုတ်ကဲ့... ချိုနာမည် ချိုသာခင်ပါ အန်တီ”

“သမီးက ယဉ်သားပဲ”

ယဲ့ယဲ့မျှ ပြီးလိုက်ပါ၏။ 'သမီး' ဟုသုံး၍ပြောသဖြင့် စိတ်တင်း ကျပ်နေရာက အနည်းငယ်မျှလျော့သွားရလေသည်။ သိပ်ကြီး မတည့် တင်းနေသလို အရမ်းကြီး ဖော်ရွေစွာ မပြုံးထားသည့်အတွက်တော့ စိတ်ထင်နေမိပါ၏။ တမင်ဟန်ဆောင်ထားပုံတော့ မမြင်ရပါချေ။

၂၃၂ မေသဒ္ဒါမောင်

“Beauty Parlour ဖွင့်ထားတာမှ သိပ်ကြီးပြင်ထားမလား လို့ ထင်နေတာ”

“ချိုက customer တွေကိုပဲ စိတ်တိုင်းကျပြင်ပေးပါတယ် အန်တီ”

“အအေးတော့ သောက်လို့ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟင်းဟင်း... ချိုက ကျွန်တော့်လိုပဲ ကော်ဖီသမား မေမေ ရဲ့”

“ဒါဖြင့်လည်း ကော်ဖီပေါ့”

အန်တီက ဘေးနားရောက်လာပါသည်။ အိမ်အကူ ကောင်မလေးကို ခပ်တိုးတိုးမှာလိုက်လေ၏။ သူတို့သားအမိမှလွဲ၍ ဘေးမှာ ဘယ်သူမှ ရှိမနေသဖြင့် စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောလို့ရလေသည်။ “ကိုလေး” နှင့်တုန်းကလို အိမ်ထဲမှာ တစ်ခုခု သွားယူခိုင်းပြီး ရှောင်ခိုင်းတာမျိုး မလုပ်သဖြင့် စိတ်အေးသွားရပါ၏။

“သမီးအန်တီ နေမကောင်းဖြစ်တာ သက်သာသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လူကြီးမို့ ရေချိုးမှားတာနဲ့ နည်းနည်းပါးပါး ဖျားရုံပါပဲ အန်တီ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ကြည့်ရတာ အိမ်မှာလည်း သမီးကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်ကျွေးတယ် ထင်တယ်”

အတိတ်တပျက်နာထက်က အလွမ်းတပျက် ၂၃၃

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ။ အကူခေါ်ထားပေးမယ့် ဘာမှ သိပ် မတတ်လို့ ဒေါ်လေးအဖော်ရလောက်ရုံပါပဲ”

“အင်း... အဲဒါတွေမြည်းစမ်းပြီး အိမ်မှာ သားတော်မောင် ချက်ကျွေးခိုင်းတာကိုး”

“ဟင်!... ဟုတ်လား အစ်ကိုကြီး”

“အစ်ကိုကြီး” ဟူသည့် အသုံးအနှုန်းကြောင့် မေမေ မျက်နှာ ပင့်သွားလေ၏။ ‘ပုလဲ’ လို့ ချွဲချွဲပျစ်ပျစ်ဖြင့် ‘ကိုကို’ ဟု မခေါ်ဘဲ သာမန်ပြောရိုးပြောစဉ်အတိုင်း ‘ချို’ သုံးလိုက်မှန်း သူသိနေပါသည်။ ဒီလို လိုက်လာတာတောင်မှ သာမန်မိတ်ဆွေလိုပဲ မိတ်ဆက်ပေးပါရန် တောင်းဆိုခဲ့တာလေ။

“တစ်ခါတလေပါ”

“ဘယ်က တစ်ခါတလေကမှာလဲ။ အာလူးကတ်တလိတ် လေး လုပ်ပေးပါ။ ကြိမ်ဆိုင်လေးကြော်ပေးပါဦး။ ဟိုနေ့ကပဲ ကြံကြံ ဇန်ဖန်ပြောပါသေးတယ်။ ဘာလဲ ကန်စွန်းရွက်ပြုတ်ပြီး သုပ်ပေးပါဆိုလား”

“ဟယ်... လက်ဝင်စရာတွေ လုပ်ခိုင်းရတယ်လို့”

“အခုရော ဘာနဲ့စားခဲ့လဲ”

“ငါးဆုပ်ဟင်းနဲ့ ပဲပြားသုပ်ပါ”

၂၃၄ မယသဒ္ဒါမောင်

“လျှာလည်ခဲ့တယ်ပေါ့လေ”

“အန်တီသားကို လျှာအရသာပြောင်းစေချင်လို့ ကျွေးတာမျိုး မဟုတ်ရပါဘူး အန်တီ။ ချိုတို့ ဖိတ်ခွေပြစ်ပြီး ခင်မင်တာနဲ့ပဲ ဆိုင်လာရင်း နည်းနည်းစားချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွေးလိုက်မိရုံပါ။ အားနာလိုက်တာ အန်တီရယ်”

“ချိုကလည်းကွာ”

ခင်မင်ရုံသာဟူသည့် စကားကို လမ်းကြောင်းပြုပြီး ပြောနေသဖြင့် သူက ‘ချို’ ကို တားလိုက်ရပါ၏။ မေမေက တမင်ပင် ရင်းနှီးစေရန် အကြောင်းရှာပြောနေပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ရှောင်ထွက်ချင်ရပါသနည်း။ ကော်ဖီဖျော်ပြီးလာတဲ့နေ့ပြီမို့ ‘ချို’ က ထယူ၍ ကူညီလိုက်လေသည်။ လင်မန်းထဲမှာ ရေသန့်ဘူးတွေပါ သယ်လာသဖြင့် မနိုင်မနင်း ဖြစ်နေတာကြောင့် မြင်လို့ထင်ပါရဲ့။

“ဒေဘက်ပါ သမီး၊ ဆိုင်ဖွင့်တာက ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“နှစ်နှစ်လောက် ရှိပါပြီ အန်တီ”

“ကြာပြီပဲ၊ အခြေအနေ တိုးတက်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီးက အိမ်မှုကိစ္စပါမက စီးပွားပါ ရှာတတ်သားပဲ”

“မိန်းမသားတွေချည်း ရှိတာမို့ ချိုပဲ ဦးဆောင်ပြီး စီးပွားရှာ

အတိတ်တမျက်နှာထက်က အလွမ်းကျာ ၂၃၅

ရတာပါ အန်တီ။ သင်တန်းအတူတက်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းနဲ့ပဲ အတူတူ ဆိုင်စဖွင့်ခဲ့တာပါ”

“ရှယ်ယာနဲ့ ဖွင့်တာများလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆိုင်က ချိုတစ်ဦးတည်း ပိုင်တာပါ”

“ဪ”

မေမေနှင့် အဆင်ပြေပြေ ပြောနေသဖြင့် သူက ဘေးမှာ အသာငြိမ်ပြီး ထိုင်နေရလေ၏။ ပြောတော့ဖြင့် အကဲခတ်ဦးမည်။ ဆန္ဒမစောနှင့်ဟု ပြောခဲ့သည့် မေမေက အခုတော့ဖြင့် မဟုတ်တော့ သလိုပါ။ သူခေါ်လာသည့် ပုံစံမျိုးမဟုတ်ဘဲ မေမေနှင့် စကားစမြည် ပြောရန် ရောက်လာသည့် ညှော်သည်မျိုးဖြစ်နေပါရောလား ‘ချို’။

“အန်တီကတော့ သားကို အိမ်ထောင်အမြန်ပြုစေချင်ပြီး ဒီထက် အသက်ပိုကြီးလာရင် မကောင်းတော့ဘူး”

“ယောက်ျားလေးက ကိစ္စမရှိပါဘူး အန်တီရဲ့။ ချိုတို့မိန်းမ သားတွေသာ အရွယ်မလွန်ဖို့ အရေးကြီးတာပါ”

“သမီးရော ဘယ်တော့လောက် လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားလဲ”

“ရှင်!”

ထင်မှတ်မထားသည့် မေးခွန်းကြောင့် အထိတ်ဘာလန့်

၂၄၆ မမသဒ္ဓါမောင်

ဖြစ်သွားရလေ၏။ ဘာကို ရည်ညွှန်းပါသလဲ။ သူကသက်သက် 'ချို' က သက်သက်ဆိုပြီး သီးသန့်ခွဲခြားပြီး မေးလိုက်ပါသည်။ မေးခွန်း လေလားမသိပါ။ ရုတ်တရက်မှီ မည်သို့ ပြန်ဖြေရမည်မှန်း မသိသဖြင့် မင်သက်သွားရပါ၏။

“ဘာကို အံ့သြနေတာလဲ သမီးရဲ့။ သားနဲ့ ဘယ်တော့ လောက် လက်ထပ်ဖြစ်မလဲလို့ မေးနေတာလေ။ အဲဒါကိုသိမှ အန်တီ တို့ လူကြီးတွေ တိုင်ပင်လို့ရမှာပေါ့”

“အန်တီ”

“ပြောလေ သမီးရဲ့”

“အစ်ကိုကြီးနဲ့ချိုက အန်တီထင်သလိုမျိုး မဟုတ်ရပါဘူး။ သာမန်ခင်မင်ရုံ မိတ်ဆွေအဆင့်ပါ အန်တီ”

ဖုာဖုာသလဲ ရှင်းပြနေပါသည်။ ‘ချို’ ကိုကြည့်ရင်း မေမေပါ အံ့သြသွားကာ သူလည်း ပြီးမီရာမှ မေမေနှင့်အတူ ခပ်တိုးတိုးရယ် လိုက်မိကြလေသည်။ သူငယ်ချင်းထားကြသည့် ကျောင်းသားအရွယ်မှ မဟုတ်တော့တာလေ။ ပြီးတော့ မေမေနှင့်တွေ့ဖို့အတွက် အိမ်ကို လိုက်လာရတာတောင်မှ အခြေအနေကို အကဲမခတ်မိဘူးတဲ့လား။ ရိုးလိုက်ပါ ‘ချို’ ရယ်။

“ဘာကိုရယ်တာလဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၂၄၇

“သဘောကျလို့ပေါ့ ချိုရဲ့”

“ဟင် ... ဘာစကားကြီးလဲ”

“အန်တီနဲ့လာတွေ့တဲ့ အခြေအနေရောက်တာတောင်မှ မရိပ် မိဘူးလား သမီးရယ်”

“အဲဒါက အဲဒါက အစ်ကိုကြီး အတင်းခေါ်နေတာနဲ့ လိုက်ခဲ့ ရုံပါ အန်တီ။ တခြားရည်ရွယ်ချက် မရှိပါဘူး”

“သမီးဘက်က ရိုးတယ်ဆိုပေမယ့် အန်တီသားက သမီး အပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားရှိမှန်း သမီးသိမှာပါ”

အခုမှ အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားရပြီး အလိုလို မျက်နှာပူကာ မျက်နှာပါ နွေးလာရလေတော့၏။ “အသွားမတော် တစ်လှမ်း” ဟူသည့် အမှားမျိုးက တစ်ကြိမ်နှင့်သာ တော်သင့်တာပါ ‘ချို’သာခင်။ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ဤသို့ ထပ်တူညီသည့် အမှားမျိုး မမှားသင့်တော့ပါလေ။ သူက ဘာမှဝင်မပြောပါဘဲ ‘ချို’ ကို သဘော ကျပြီး ပြီး၍ ကြည့်နေတာက ပို၍ နေရခက်စေပါ၏။

“အန်တီတို့ လူကြီးတွေ သဘောတူထားတဲ့”

“ပုလဲရဲ့မိဘတွေနဲ့ အဲဒီကိစ္စကို ဖျက်သိမ်းပြီးပါပြီသမီး။ အသက်အရမ်းကွာခြားတော့ အဆင်မပြေတာ ညှိမရတာတွေ မှားလို့ ထင်ပါရဲ့”

၂၇၈ မယသဒ္ဒါမောင်

“ဖြစ်ရလေ၊ ချိုက ချိုကြောင့်နဲ့များ ပြဿနာဖြစ်သွားလားလို့ပါ”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ချို။ ကိုယ် အားလုံးရှင်းပြီးသားပါ”

“ကလေးဆန်လွန်းတော့ တော်ရုံနဲ့ သည်းမခံတတ်တဲ့စိတ်ကို မြင်ခဲ့ရတယ် သမီး။ မိန်းမတွေရဲ့ မနောကို သမီးလည်း မြင်တတ်မှာပါ”

“ချိုနဲ့တစ်ကြိမ်ဆုံဖူးခဲ့တာမို့ နည်းနည်းတော့ သိခဲ့ပါတယ်။ အသက်ငယ်ပြီး ဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“အဲဒါပဲ မေမေရေ။ ပုလဲကြောင့် ရှေ့ဆက်မတိုးရဲဘဲ ရပ်နေတဲ့ချိုကို ရှေ့ဆက်ခဲ့ဖူးအတွက် မေမေပဲ လမ်းကြောင်းပေးပါတော့”

အန်တီက မရယ်တော့ပေမယ့် အပြုံးချိုချိုတော့ ပြုံးလိုက်လေ၏။ လက်စသတ်တော့ ‘ချို’ ကို အကဲခတ်ဖို့ အန်တီရှေ့မှောက်ခေါ်လာတာတဲ့လား။ ‘ပုလဲ’ ကြောင့်များ တစ်ခုခုပြောမည့်အထင်ဖြင့် ရောက်လာရပါသည့် ‘ချို’ အဖို့ ရင်မောစရာမရှိတော့သဖြင့် သက်ပြင်းခိုးရှိုက်လိုက်မိတော့၏။

“သားပြောတာအမှန်ပဲ သမီး။ အရင်က မစဉ်းစားခဲ့ရင် တောင် အခု အန်တီနဲ့တွေ့ပြီးပြီမို့ သားအတွက် စဉ်းစားပေးစေချင်ပါတယ်”

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၂၇၉

“ချိုက ... ချိုက”

“လူကြီးပြောရင် မငြင်းရဘူး ချိုရဲ့။ ငရဲကြီးလိမ့်မယ်”

ဘာမှ ရှေ့ဆက်ပြော၍မရစေရန် ပိတ်ကာပြောနေသည့်သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးမိတော့၏။ လူ့ကို သူ့ခြံဝင်းထဲရောက်နေတာနဲ့ အိမ်ကွင်းဆိုပြီး ဒိုင်လိုက်သည့် ဘောလုံးအသင်းလို တစ်ဖက်အဝေးအသင်းကို ဖိနှိပ်နေသလို ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

အချစ်သစ်အတွက် နှလုံးသားက ရှင်သန်ပါ့မလား။ ‘ချို’ မသိပါလေ။ နားထဲမှာ ကြားယောင်နေမိတာကတော့ ‘အသက်’ ပြောသည့်စကားတွေကိုပါပဲ။ အခွင့်အလမ်းဆိုသည့်အရာက ဘဝတံခါးကို တစ်ကြိမ်သာ ခေါက်ရိုးမှန်ခဲ့ပါလျှင် ‘ချိုသာခင်’ အတွက် ကံကောင်းခြင်းဆိုတာတွေ ရှိလာနိုင်ပါစေနော်။

(၂၄)

ကားကို 'ဒေဝီ' ပြောသည့်အတိုင်း 'ထိပ်ထားကေရီ လှိုင်မြို့' ဆိုင်၏ အနီးနားမှာ ရပ်လိုက်ပါသည်။ ဒီဆိုင်မှာ အလှပြင်လျှင် အချိန်ကြာတတ်သည်ဆို၍ သူမအလှည့်ပြီးကားနီးမှသာ လာကြိုရန် မှာထားလေ၏။ ဆိုင်ထဲဝင်စောင့်ပါက အမျိုးသမီးတွေသာ များမည် ဖြစ်၍ ကားထဲမှာပင် စောင့်နေမိပါသည်။

Phone သံမြည်လာသဖြင့် ခုံကိုလှဲ၍ မှေးနေရာမှ လှမ်းကိုင် လိုက်ရလေ၏။ အလုပ်ပြန်ချိန်တောင်မှ အိမ်ပြန်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး မနေရပါ။ သူနှင့်စေ့စပ်ထားပါသည့် 'ဒေဝီကျော်မြင့်' က လိုလျှင် လိုသလို သူ့ကို driver နယ် ခေါ်ခိုင်းနေတော့တာ မဟုတ် လား။ သူ့အပေါ် နိုင်စားမှန်း ကြာမှသိလာရပါသည့် မာမီပင် 'ဒေဝီ'

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၂၄

အပေါ် ကြည့်မရဖြစ်လာတာသာ ကြည့်ပါတော့လေ။

“ဟဲ့လို!”

“ကိုကို ရောက်ပြီလား”

“ရောက်နေပါပြီခင်ဗျာ”

“အဲဒါဆို ဆိုင်ထဲဝင်လာလေ”

“ကြာဦးမှာမဟုတ်လား။ ကားထဲမှာပဲ စောင့်မယ်”

“မရဘူး။ ဆိုင်ထဲဝင်လာမှဖြစ်မှာ ကိုကိုရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“Shopping ထွက်တာ များသွားလို့ ဒေဝီမှာ ငွေ မလောက် တော့ဘူး။ အဲဒါ ကိုကိုလာရှင်းပေးပါ။ အောက်ထပ်မှာ ဆံပင်ဖယောင်း သွင်းတာရော မျက်နှာပေါင်းတင်တာပါ လုပ်ထားတယ်။ အခုက အပေါ်ထပ်မှာ လက်သည်းခြေသည်း ပြင်နေတာ။ အဲဒါ အကုန်ပေါင်း ရှင်းပေး”

“Card နဲ့ ရှင်းလိုက်လေကွာ”

“မရလို့ပေါ့ ကိုကိုရဲ့။ အဲဒါလေးတောင် အားမကုန်ရဘူးလား။ ပြောရတာ သိပ်လက်ပေါက်ကပ်လိုက်တာ။ တကယ်ပါပဲ”

“လာပြီကွာ လာပြီ။ ဒါပဲမဟုတ်လား။ ငွေရှင်းထားပြီးရင် ကားထဲမှာပဲ စောင့်နေမယ်”

၂၈၂ မိမိသဒ္ဒါမောင်

“ပြီးရော”

ကျစ်! စိတ်ရှုပ်လိုက်တာနော်။ မိန်းမဆိုသည့်အမျိုးက အတော်ယောရှုပ်ကြတာပါပဲလား။ ခေါင်းအစ ခြေအဆုံး အလှပြင် စရာနေရာလုပ်မကျန်အောင်ကို ငွေဖြုန်းနိုင်ကြတာလေ။ အခုလည်း ဘယ်လောက်တောင်မှ ရှင်းပေးရမည်မသိပါ။ သူနှင့်မယူခင်မှာ မိဘ ပိုက်ဆံဖြင့် သုံးနေကြတာက ပြဿနာမရှိ။ သူ့ကိုယ်ပိုင်လုပ်အားဖြင့် ရှာထားပါသည့် ငွေကို ရေလိုသုံးနေလျှင်ဖြင့် မျက်ဖြူစိုက်ရပေမည်။

Phone နှင့်ပိုက်ဆံအိတ်ကိုယူ၍ ကားပေါ်မှ သူ ဆင်းလိုက် ရပါ၏။ ဝဋ်ရှိသ၍တော့ ခံမေဦးတော့ ‘နန္ဒသော်’ ရေ။ ခြေလှမ်းကို ဆိုင်ရှိရာဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာခဲ့ပြီး ဆိုင်ရှေ့မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်ပါသည်။ ဆိုင်ထဲမှာ ဆံပင်ပြင်သူ၊ ညှပ်နေသည့် သူတို့ဖြင့် အတော်လူရှုပ်နေလေ၏။

“ဒီမှာခင်ဗျ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်။ ဆိုင်မှာ လူကျနေလို့ စောင့်ရပါ မယ်”

“ကျွန်တော် ဆံပင်ညှပ်ဖို့လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ စောစောက ပြင်နေတဲ့တစ်ယောက်အတွက် ငွေရှင်းပေးဖို့ ဝင်လာတာပါ”

“နာမည်စာရင်းပေးထားပြီးသားလား”

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းစာပေ ၂၈၃

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ်။ ဒေဝီကျော်မြင့်ပါ”

“ဪ... မဒေဝီက အခု အပေါ်ထပ်မှာ ခြေသည်း လက်သည်းပြင်နေပါတယ်။ ဟော! မမသက်ဆင်းလာပြီ။ မမသက်ရေ ဒီမှာ မဒေဝီအတွက် ငွေရှင်းမလို့တဲ့”

Dryer မှတ်ပေးနေပါသည့် ကောင်မလေးက သူရပ်နေပါ သည့် နောက်သို့ကြည့်၍ ပြောလိုက်သဖြင့် သူ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ အပေါ်ထပ်လှေကားမှ တစ်ထစ်ချင်းဆင်းလာပါသည့် ခြေလှမ်းကိုသာ တွေ့နေရပြီး အောက်ထပ်သို့ရောက်မှပင် မျက်နှာကို မြင်ရလေသည်။ ‘မမသက်’ ဟုခေါ်သည့် အမျိုးသမီးနှင့်သူ အကြည့်ချင်းဆုံသွားရပါ၏။

“ဟင်!”

“အသက်!... အသက် မဟုတ်လား”

‘အသက်’ က သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် မျက်နှာတစ်မျိုး ဖြစ်သွား ရပြီး ကောင်တာရှိရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။ ဘာလဲ သူ့ကို မမှတ်မိဘူးဟု ငြင်းချင်နေပုံပါလား။ ‘အသက်’ ကို ဒီလိုဆိုင်မှာ မြင်ရလျှင်ဖြင့် သူ၏နှလုံးသားကိုရော အတူမြင်ခွင့်မရနိုင်ဘူးလား။ အလို! ဒါ ‘အသက်’ နှင့် ‘ချို’ တို့ အတူဖွင့်သည့်ဆိုင် ဖြစ်နိုင်တာလေ။

“ဟုတ်တယ် ဘာကိစ္စလဲ”

“မမသက်ကလည်း မဒေဝီအတွက် လာတာပါဆိုမှ”

“နင် လျှာမရှည်ပါနဲ့၊ ငါသိတယ်”

ဒေါသထွက်လာပုံဖြင့် စောစောက မိန်းကလေးကို ဖိဟောက် နေပြန်လေ၏။ ကောင်တာရှိရာအထဲသို့ ဝင်ထိုင်နေပြီဖြစ်၍ သူလည်း ကောင်တာရှေ့ရှိ ခုံမှာပင် ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ရင်တွင်းရှိ နှလုံးသားက တဒိန်းဒိန်းဖြင့် အခုန်မြန်လာရလေ၏။ ‘ချို’ နှင့် ဆက်နွယ်ပါသည့် ‘အသက်’ ကိုမြင်ရုံမျှဖြင့် ဒီနှလုံးသားက အချက်ပြလာပြန်ပါရောလား။

“မဒေဝီက ခဏလေး အင်း... ခေါင်းလျှော်တာ၊ ဆံပင် ဖယောင်းသွင်းတာက နှစ်သောင်း။ မျက်နှာပေါင်းတင် အဆိပ်ထုပ် တာက တစ်သောင်းငါးထောင်။ မျက်နှာရွှေသွင်းတာက တစ်သောင်း။ ခြေထောက်နှိပ်နှယ်ပေးရတဲ့ Spa အတွက်က တစ်သောင်းသုံးထောင်။ လက်သည်းပြင်ပြီး အလှဆင်ပေးခက နှစ်သောင်းငါးထောင်ဆိုတော့ အားလုံးပေါင်းရင်”

သူ့ မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ အလိုလေး! ဒီလို သာမန်အလှ ပြင်ရုံလေးနဲ့တင် တစ်သိန်းနားကပ်အောင် ငွေဖြုန်းရတယ်လို့။ ဒါဖြင့် အဝတ်အစား အသုံးအဆောင် ဖိနပ်တွေ ဦးထုပ်တွေသာ ဝယ်လျှင်ဖြင့် ဆယ်ဂဏန်းလောက်ကတော့ အသာလေးပါပဲ။ ငွေကို မည်သို့ရှာမှန်း မသိသော်ငြား မည်သို့ဖြုန်းရမည်ကိုတော့ ‘ဒေဝီ’ သိနေလေ၏။

“ရှစ်သောင်းသုံးထောင်ကျပါတယ်။ အောက်ထပ်ဆင်း

လာရင် အလှကုန်ရွှေဦးမယ်လို့ပြောပါတယ်။ လောလောဆယ် ဒီတွေ့ ရှင်းလည်း ဖြစ်တယ်”

“အသက်”

“ဘာလဲ”

“ချို... ချိုရောဟင်”

“အချိုလည်း မရှိဘူး၊ အချဉ်လည်း မရဘူး။ အလှပြင်ဆိုင် ရှင်၊ မုန့်ဆိုင်မဟုတ်ဘူး”

ကျသင့်ငွေရှင်းစဉ် ပိုငွေကို ပြန်အမ်းရင်း ဘုကောလိုက်ပါ သည့် ‘အသက်’ စကားကြောင့် ကောင်မလေးတွေ တခွံခွံ ရယ်ကြ တော့၏။ Voucher ဖြင့် ပြေစာစာရင်းပါ သေချာရေးပေးသဖြင့် စနစ်တကျလုပ်သည့် ဆိုင်မှန်း သိသာစေလေသည်။

“မနောက်ပါနဲ့ အသက်ရယ်။ ကိုယ်အတည်ပြောနေတာ ငါ”

“စနောက်ဖို့အချိန်မရှိဘူး နန္ဒသော်။ ရှင့်ကိစ္စပြီးရင် မြန်မြန် သာ ပြန်ပါ”

“ကိုယ်မေးတာ ဖြေပြီးလေ”

“ဒီမှာ အလုပ်ရှုပ်ရတဲ့ကြားထဲ ရှင်နဲ့ စကားစမြည်ပြောမှ အချိန်မရှိဘူးရှင်”

၂၈၆ မမသဒ္ဓါမောင်

မေးတာကို မဖြေပါဘဲ ဆိုင်ထဲမှ အတင်းနှင်လွှတ်နေပါသည်။
‘အသက်’ ကြောင့် သူ သံသယက ပိုပြီးထွားလာရလေ၏။ သေချာပါ
တယ်။ ဒီဆိုင်ထဲမှာ သူရင်ကို ရိုက်ချိုးခဲ့ပါသည်။ မိန်းကလေးက
ရှိနေမှာပါ။ ဒါကြောင့်မို့ ကုန်ကြွေးမဆည်နိုင်အောင် ‘အသက်’ မျက်နှာ
ပျက်လာရခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား။

မင်း ဘယ်မှာလဲ ‘ချို’။

“ဒါလေးမေးတာကိုတောင်မှ မဖြေနိုင်ဘူးတဲ့လား၊ အသက်
ရယ်။ ကိုယ်က ဒီလိုစကားမျိုးတောင် မပြောသင့်တဲ့လူလား။”

“အတိတ်ကပြီးခဲ့ပြီ နန္ဒသော်။ ရှင်လည်း မေ့သင့်သလောက်
မေ့နိုင်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ အပေါ်မှာ ရှင်ရဲ့ သက်ဆိုင်သူရှိနေတာ
တောင်မှ သူ့ကိုမေးနေရတယ်လို့ အံ့ပါရဲ့။”

ရင်ထဲအောင်သက်သွားရပါ၏။ အရင်လို သူငယ်ချင်းတွေ
စုပြီး internet cafe ဆိုင်လေးဖွင့်သည့် ‘နန္ဒသော်’ မဟုတ်တော့ပါ။
ကုမ္ပဏီ member တစ်ယောက်ဖြစ်သလို လက်ရှိ ဒယ်ဒီကုမ္ပဏီမှာ
GM ရာထူးဖြင့် ဝင်လုပ်နေပြီဖြစ်သည့် ‘နန္ဒသော်’ ကို အရင်လို
အထင်မြင်သေးနေတုန်းပဲလား။ လမ်းခွဲခဲ့ပါသည်။ ချစ်သူက ဘာမှ
မပြောရပါဘဲ ဘာမှမဆိုင်သည့် သူငယ်ချင်းက ရန်လိုနေရတယ်လို့
ခက်ပါရဲ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၂၈၇

“ဒေဝီက ဒေဝီပါအသက်။ ချိုကချိုပါ။ ဟောဒီကိုယ်ရင်ကို
လှုပ်ခါနိုင်စေခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးကို ကိုယ်က လွယ်လွယ်နဲ့ မေ့နိုင်ခဲ့
မလား။ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။”

‘အသက်’ မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။ ဆိုင်ထဲမှာ ညှော်သည့်
တွေရော ဝန်ထမ်းတွေပါ ရှိနေသဖြင့် သူတို့ပြောနေတာကို အတိုင်း
သားကြားနေရမှာပါ။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူဘက်က နာတတ်နေပါလား။
စာကယ်တမ်း တစ်ဖက်သပ်လမ်းခွဲပြီး နာကျင်ခဲ့ရသည်က သူဆိုသည့်
‘နန္ဒသော်’ ပါလေ။

“စကားကိုကြည့်ပြောပါ နန္ဒသော်။ ရှင်ကြောင့် သူလည်း
နာကျင်ခဲ့စားခဲ့ရတာပဲ။ ရှင်ပဲ နစ်နာတယ်လို့ မတွေးပါနဲ့။ ငယ်တုန်း
ဖြစ်ခဲ့တဲ့စိတ်ကို ဖြေတတ်ရမှာပေါ့။”

“နာကျင်တယ် ဟုတ်လား၊ အသက်။ တကယ်တမ်း နာကျင်
ခဲ့ရတာက ကိုယ်ပါ။ ချိုတစ်ဖက်သပ်လမ်းခွဲခဲ့တဲ့နောက်မှာ ကိုယ့်
အတွက် ဘယ်လောက် နစ်နာခဲ့ရသလဲ၊ သိရဲ့လား။”

“တော်လောက်ပါပြီ နန္ဒသော်”

“မတော်နိုင်သေးဘူး၊ အသက်။ မင်းရှိတဲ့နေရာမှာ ချိုလည်း
ရှိနေမယ်လို့ ကိုယ်ယုံတယ်”

“ဘာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၈၈ မိမိသဒ္ဒါမောင်

“တကယ်တမ်း အသည်းခွဲခဲ့တာက မင်းသူငယ်ချင်းပါ”

“ကောင်းပြီ နန္ဒသော်။ သူ ဘာကြောင့် မချစ်နိုင်တော့တာ။ သူ ဘာအကြောင်းကြောင့် လမ်းခွဲခဲ့ရတာကို ရှင် သေချာသိခဲ့ရဲ့လား”

“ဘယ်လို”

“တစ်ယောက်ကို နာကျင်စေတဲ့ လက်လည်း နာသင့်သလောက် နာမယ်ဆိုတာ ရှင်မစဉ်းစားတတ်ဘူးလား။ ချိုက ရှင့်ကို ဒီလောက်အသည်းနှင့်အောင်ချစ်ပါလျက်နဲ့ သူရင်အစိတ်စိတ်အမွှာမှာ အကွဲခံပြီး လမ်းခွဲခဲ့ရတာ တော်ရုံအကြောင်းနဲ့မှ မဟုတ်တာ”

“ဟင်!”

“အသက်” က သူ့မျက်လုံးနှင့် တည့်တည့်ဆုံကာ ခပ်စူးစူး ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုမျက်ဝန်းထဲမှာ ရစ်ဝဲလာသည့် မျက်ရည်စတိုနှင့်အတူ နာကျင်မှုဒဏ်ရာတို့ကို မြင်နေရသည့်နှယ်ပါလေ။ ဘုရားခေ! ချန်ရစ်ထားခဲ့ပါသည့် အတိတ်မှာ ဖုံးကွယ်လျှို့ဝှက်ထားသည့်ကိစ္စတွေကို သူ ဘာကြောင့် မသိခဲ့ရတာပါလိမ့်။

“သူနဲ့ရှင် လမ်းခွဲခဲ့တဲ့နေ့ကို မှတ်မိသေးရဲ့လား”

“အသက်”

“အဲဒီနေ့ မရောက်ခင်မှာ ရှင်ညီဖြစ်တဲ့ ညီညီဇော်။ အခုတော့ ဒေါက်တာညီညီဇော်ပေါ့။ သူတို့အိမ်ကို ချို့ကိုခေါ်သွားခဲ့တဲ့ နေ့ကိုရော

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၂၈၉

အမှတ်ရရဲ့လား”

“ဘယ်လို”

အတိတ်၏ပုံရိပ်တွေက အာရုံမှာ ခပ်ဝါးဝါးပေါ်လာရလေ၏။ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီနေ့က ‘အန်တီသန္တာ’ တို့အိမ်ကို မထင်မှတ်ပဲ ရောက်ခဲ့တာလေ။ သူက ညီညီအတူ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ အဆာပြေဝင်စား ဖြစ်ရင်း ‘ချို’ ကို ညှဉ်းခန်းမှာ ထိုင်စေခဲ့တာပါ။ အပြန်မှာ ဘာစကားမှ မပြောတော့ဘဲ တစ်လမ်းလုံး ငြိမ်သက်လာသည့် ‘ချို’ ကို ဘာဆို ဘာမှ မမေးဖြစ်ခဲ့ပါချေ။

“ညီညီဇော်အမေက ချို့ကို ဘာပြောခဲ့တယ်ထင်လဲ”

“ဘာ”

“ချိုရတဲ့လစာကိုမေးပြီး သိက္ခာချ နှိပ်ကွပ်လိုက်တာကို ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့သူပဲ သိခဲ့ ခံစားခဲ့ရတာပါ နန္ဒသော်။ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကိုယ့်လုပ်အားခ၊ ကိုယ့်ခွန်ကိုယ့်အားနဲ့ တတ်သမျှ စွမ်းဆောင်နိုင်လို့ ရခဲ့တဲ့ လစတစ်လစာကို ရှင်စီးတဲ့ဖိနပ်တစ်ရံနဲ့ အနှိုင်းဆဲခဲ့ရတာ သူ ဘယ်လောက်အရှက်ကွဲခဲ့ရမလဲဆိုတာ”

“ဟာ!”

သူ့မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ မျက်နှာပူစွာဖြင့် မျက်နှာကို ယိုး လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားလိုက်မိလေသည်။ ဖိနပ်တစ်ရံဟဲ့လား။

၂၉၀ မမသဒ္ဓါမောင်

သူမီးတဲ့ ဖိနပ်တစ်ရံနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ခံခဲ့ရလို့ ချစ်သူရင်ကွဲခဲ့တာကို အဘယ့်ကြောင့် သူ မသိခဲ့ရပါသလဲ။

ရင်တွင်းမှာ နာကျင်ခြင်းတွေ အပြည့်ဖြင့် 'ချို' ကို စိတ်အနာကြီးနာခဲ့ရတာပါလေ။ သို့သော် နာကျင်ခြင်းတစ်ဖက် လွှမ်းဆွတ်ခြင်းတစ်ဖက်ဖြင့် ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင်ခဲ့တာကိုတော့ သူ့ကိုယ်သူပင် သိနေခဲ့တာပါ။ သူ အမြတ်တနိုးချစ်ခဲ့ပါသည့် 'ချစ်သောချို' က ဤမျှ နာကျင်ခံစားခဲ့ရတာတဲ့လား။

အချစ်ဦးမို့ မေ့လို့မရခဲ့ပါ။

ရည်းစားဦးမို့ လွှမ်းဆွတ်တာသနေဆဲပါ။

နုလုံးသားနှင့်ရင်း၍ ချစ်ခဲ့ရပါသည့် ချစ်ဦးသူက တာသလွှမ်းဆွတ်ရင်း ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင်ခဲ့တာကို 'ချို' တစ်ယောက် သိခဲ့ပါလေစ။ ဪ ကိုယ့်ရဲ့ 'ချို' ရယ်။

(၂၅)

ဝပ်ရှော့ခ်မှ ကားဝင်ယူခဲ့သဖြင့် ဆိုင်ကို နေ့လယ်မှသာ ရောက်ဖြစ်လေသည်။ ကုမ္ပဏီမှဖြန့်သည့် cosmicatic ပစ္စည်းတွေ မှာထားတာရပြီးဆို၍ ဝင်ယူနေသဖြင့် 'အသက်' ကိုပင် ဆိုင်စောင့်ခိုင်းထားရပါ၏။ ဆိုင်ရှေ့မှာကားရပ်ရန်ပြင်စဉ် လမ်းပိတ်ရပ်နေသည့် ကားကြောင့် ခပ်ဝေးဝေးမှာ ကားကို သွားရပ်လိုက်ရပြီး လမ်းဆင်း လျှောက်ခဲ့ရလေသည်။

လက်ထဲမှာ အထုပ်တွေ ပွေ့ပိုက်သယ်ရင်း ဆိုင်ရှိရာဆီ လျှောက်ခိုစဉ် ခြေဦးဖြင့် လမ်းပေါ်ရှိ ခဲသေးသေးလေးကို ခတ်မိလေ၏။ လက်ထဲမှအထုပ်ကြောင့် လမ်းကို မမြင်ရသဖြင့် သတိထား၍ ဆက်လျှောက်လိုက်ရလေသည်။ ဆိုင်မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ရန် လက်

၂၉၂ မမသဒ္ဓါမောင်

မအားသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့်ပင် အသာတွန်း၍ ဝင်လိုက်ရပါ၏။
ကောင်တာမှာ ထိုင်နေပါသည့် ‘အသက်’ က တအံ့တသြဇာဖြစ်သွားလေ
သည်။

“ချို”

“ငေးမနေနဲ့လေ။ ပစ္စည်းတွေ မနိုင်မနင်းဖြစ်နေတာ ဝိုင်းကူ
သယ်ပေးမှပေါ့”

“သမီးကိုပေးပါ မမ”

‘အသက်’ လာမယူပေမယ့် ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေ လာ
ကူသယ်ပေးသဖြင့် အခုမှပင် ဝန်ပေါ်သွားရလေသည်။ စောစောက
ခလုတ်တိုက်မိသွားသည့် ခြေထောက်ကို အနာဖြစ်သွားသလား သိစေ
ရန် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ နည်းနည်းနာရုံက
လွဲပြီး ဒဏ်ရာ မကျန်၍ တော်ပါသေးသည်။

ထိုင်ရာမှထရပ်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် မျက်စိရှေ့လာရပ်လိုက်ပါ
သည့် ခြေထောက်တစ်စုံကြောင့် အံ့သြသွားရပါ၏။ ဤသို့သော
shoe မျိုးကို ‘အစ်ကိုကြီး’ စီးလေ့မရှိသဖြင့် ဘယ်က customer
များ ဖြစ်နေမလဲဟူသည့် အတွေးဖြင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထရပ်လိုက်မိ
ပါသည်။

“ဟင်!”

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကတူ ၂၉၃

“ချို”

ဘုရားရေ! ‘ကိုလေး’ ‘ကိုလေး’ ဖြစ်နေပါရောလား။
‘အသက်’ ကို လှမ်းကြည့်မိစဉ် ‘ချို’ ကို ပြန်မကြည့်ပါပဲ phone
ပြောနေတာကိုသန့် တွေ့ရလေသည်။ တစ်ချိန်က ချစ်ဦးသူက
ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မျက်စိရှေ့ကို ပြန်စားကြီးရောက်လာရပါသလဲ။

“ကို... ကိုလေး”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကိုယ်ပါ။ ဝမ်းသာလိုက်တာ ချိုရယ်။
အခုလို ပြန်ဆုံရမယ်လို့ ထင်မထားမိဘူး။ ကိုယ်”

သိုင်းဖက်ရန် ရွယ်လိုက်ပါသည့်လက်တို့ကြောင့် ခြေလှမ်းကို
နောက်ဆုတ်၍ ရပ်လိုက်ရပါသည်။ ဆိုင်ထဲမှာ ဧည့်သည်တွေ နည်း
သွားပြီဖြစ်ပေမယ့် ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေလည်း ရှိနေသေးတာ
လေ။ ‘အစ်ကိုကြီး’ ကို အဖြေပြန်ပေးဖို့ စဉ်းစားပြီးသည့်အချိန်မှာမှ
ရည်းစားဦးကို ဖူးကျရွှေ့ကိုယ်နယ် ရုတ်တရက်ကြီး ပို့လိုက်ရတယ်လို့
ကံကြမ္မာရယ်။

“ဟင့်အင်း”

“ကိုယ်မသိခဲ့ဘူး။ လုံးဝမသိခဲ့ရတာပါ။ အဲဒီအကြောင်း
တွေကို ကိုယ်သိအောင် ဘာလို့မပြောခဲ့တာလဲ ချိုရယ်”

ရှောင်နေသည့်ကြားမှ သူရင်ခွင်ထဲသို့ အလိုလိုရောက်သွား

၂၉၄ မယသဒ္ဒါမောင်

ရလေ၏။ တင်းကျပ်စွာ ဝေ့ဖက်ထားခြင်းကြောင့် ရုန်းထွက်နေပါသော်
ငြား အားက မမျှတပါလေ။ အလို၊ မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူပါ။
မေ့လောက်ပြီဖြစ်တဲ့အချိန်ကာလမှာမှ ‘ချို’ ကို မကျီစယ်ပါနဲ့လား။
ကံတရားကဖြင့် ‘ချိုသာခင်’ ကို လိုသလိုလှည့်စားခြင်းပြုလေပြီ။

“ကိုနွဲ့သော်”

“ကိုယ်တို့ မုန်းလို့လမ်းခွဲခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်။
အန်တီလေးပြောခဲ့တာကို အမှတ်ထားရတယ်လို့။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်
ရဲ့ကိစ္စက ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ပတ်သက်တာပါ ချိုရယ်။ ဘေးလူတွေ သွေးထိုး
တာကို မယုံဘဲ ဖယ်ထားလိုက်စမ်းပါ”

“ဟင်!”

ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ‘ချို’ ဘာမှ မရှင်းပြရပါဘဲ
‘အသက်’ ပြောပြရုံနှင့် ပြဿနာက ရှုပ်ကုန်တော့တာလေ။ သူလက်ထဲ
မှ ရုန်း၍ထွက်လိုက်မိစဉ် လှေကားမှဆင်းလာသည့်ခြေသံကို ကြား
လိုက်ရလေ၏။ အပေါ်ထပ်မှ လက်သည်းပြင်အလှဆင်သည်
ညှို့သည်တွေ ပြန်ကြတော့မည် ထင်ပါရဲ့။

“ဒါက ဘာသဘောလဲ ကိုကို”

“ဟင်!... ဒေဝီ”

“ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၂၉၅

“ဒေဝီ ကိုယ်ရှင်းပြ”

“သူများနဲ့ စေ့စပ်ပြီးသားယောက်ျားကို ငြားယောင်းရအောင်
ရှင် ဒီလောက်ထောင်မှ အရှက်မဲ့ရသလား”

“မလုပ်နဲ့ ဒေဝီ၊ မလုပ်နဲ့!”

မြောက်တက်လာပါသည့် လက်ဝါးက ‘ချို’ ပါးပေါ်မရောက်
ခဲ့ပါ။ သူက သူမလက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သောကြောင့်ပါပဲ။ တစ်ရှက်
ကနေ နောက်ထပ်တစ်ရှက် ထပ်ရအောင် စေစားပြန်ပြီလား ကံကြမ္မာ။
သူက ကောင်မလေး၏လက်ကို မရမက ချုပ်ကိုင်ထားလိုက်လေသည်။

“ကိုကို ဘာလုပ်တာလဲ။ ဖယ်! လွှတ်!”

“ကိုယ်ပြောတာကို နားထောင်ဦးမှပေါ့ ဒေဝီ”

“အို! နားမထောင်နိုင်ဘူး။ သူများရည်းစားကို ကြောင်
တောင်နှိုက်ရဲတဲ့ မိန်းမကို မှတ်လောက်အောင် ဆုံးမရမှ ကျေနပ်မယ်”

“ရှင်အရှုပ်ထုပ်ကို တခြားမှာ သွားရှင်းပါ နွဲ့သော်။ ဒါ
ကျွန်မ စီးပွားရေးလုပ်နေတဲ့ ဆိုင်ရှင်”

“ဘာပြောတယ်! ရှင် ရိုင်းလှချည်လား။ လူကို အမှိုက်နဲ့နှိုင်း
တယ်ပေါ့လေ”

“တော်ပါတော့ ဒေဝီ”

“မတော်နိုင်ပါဘူး။ ကိုကိုက ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုကာကွယ်ပြီး

၂၉၆ မယေဒွါမောင်

ဘက်လိုက်ပြရတာလဲ”

“ချီက ကိုယ့်ချစ်သူပါ ဒေဝီ”

“ဘာ!”

“ကိုယ် အသည်းနှင့်အောင် နှင့်နှင်းသီးသီး ချစ်ခဲ့တဲ့ အချစ် ဦးဆိုတာ ချီသာခင်ပဲ ဒေဝီ”

ဆိုင်ထဲမှာ အသံတို့ တိတ်ဆိတ်သွားလေတော့၏။ ဝန်ထမ်း ကောင်မလေးတွေက အလိုက်သိစွာဖြင့် အတွင်းခန်းထဲ ရှောင်သွား၍ သာ တော်ပါတော့သည်။ အံ့သြတကြီးဖြင့် မင်သက်နေပါသည့် ‘ဒေဝီ’ နှင့် သူ့အနီးမှ ခွာလွှတ်မိစဉ် သူက လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆွဲထား လိုက်လေ၏။ ဒုက္ခတော့များလေပြီ။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကိုယ်ပြောလို့မပြီးသေးဘူး ချီ။ ခဏနေပါဦး”

“ကိုကိုနဲ့ ကိုကိုနဲ့ ဒေဝီက စေ့စပ်ပြီးတဲ့သူတွေပါ”

“အဲဒီကိစ္စကို ကိုယ်ပဲ ဖျက်ပေးပါမယ် ဒေဝီ”

“ဘာ!”

“ကိုနန္ဒသော်”

“မပြောနဲ့ ချီ။ ဘာမှမပြောပါနဲ့။ ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ်နိုင်အောင် ရှင်းနိုင်တယ်”

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွန်ကဏ္ဍာ ၂၉၇

“ကျွန်! မဟုတ်သေးပါဘူး”

“အဲဒါ အမှန်ပဲလား ကိုကို။ Engage လုပ်ပြီးတာကို ဖျက် သိမ်းဖို့ တကယ်ပြောနေတာလား”

“ဟုတ်စာယ် ဒေဝီ။ ကိုယ် မင်းကို ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ သလို ချီကို ဘယ်တုန်းကမှ မုန်းလို့မရ မေ့လို့မရခဲ့”

“လူယုတ်မာ!”

“ဖြန်း!”

‘ချီ’ ကို မရိုက်ဖြစ်ခဲ့သည့် ‘ဒေဝီ’ လက်က သူပါပေါ်သို့ ကျလာလေ၏။ ပြီးနောက် သူ့ရှေ့မှ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်က ‘ဒေဝီကျော်မြင့်’ ပါလေ။ နောက်ကိစ္စ နောက်မှရှင်းရမှာမို့ ‘ချီ’ ဘက် မျက်နှာမူလိုက်စဉ် လက်ကို ရုန်းဖယ်သွားလေသည်။

“ချီ ကိုယ်”

“ပြီးခဲ့တာပြီးပါစေလား ကိုနန္ဒသော်”

“မဟုတ်ဘူး ချီ”

“တစ်ဖက်သား မိန်းကလေးကို အရှက်မရပါစေနဲ့လား။ အထူးသဖြင့် ကိုလေးတို့ရဲ့ နှစ်ဖက်မိဘတွေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို တည် တွက်နိုင်ရမှာပေါ့”

“ကိုယ်က ချီကို ချစ်တာလေ”

၂၉၈ မယသဒ္ဒါမောင်

“ချစ်ခဲ့ရုံပါ။ ချစ်ခဲ့ဖူးရုံပါ ကိုလေး။ ဒီနေ့အထိ ချစ်နေတာလို့ မသုံးပါနဲ့။ ပြီးသွားတဲ့အတိတ်က ပြည်ဖူးကားချသွားပါပြီ”

“မဟုတ်ဘူး”

ခေါင်ခေါ်လျက် ‘ချို’ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို သူ ဆုပ်ကိုင် လိုက်မိ၏။ တစ်ကြိမ်ငြင်းဆန်ခဲ့ပြီးပြီ ‘ချို’။ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ကိုယ့်ကို ငြင်းဦးမှာလား။ တစ်ခါကွဲခဲ့ရတဲ့ အသည်းကို နောက်ထပ် တစ်ကြိမ် ထပ်ကွဲအောင်အထိ ‘ချို’ ရက်စက်တတ်နေပြီတဲ့လား။

“ရှင့်မှာလည်း စေ့စပ်ပြီးသား မိန်းကလေးရှိသလို ချိုမှာ လည်း ချစ်ရမယ့်သူ ရှိနေပါပြီ”

“မယ့်ဘူး လုံးဝမယ့်ဘူး”

“ဒီတော့ လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်ကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိနဲ့ ဆက်လျှောက် ပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်”

“ကိုယ်မယ့်ဘူး ချို၊ ချိုချစ်သူက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ”

“ကိုယ် ဒီမှာပါ”

“ဟင်!”

ဆိုင်ထဲသို့ မှန်တံခါးတွန်းဖွင့်၍ ဝင်လာပါသည်။ ပုဂ္ဂိုလ် ကြောင့် သူ အံ့သြသွားရပါသည်။ ‘ချို’ ပခုံးကို ကိုင်ထားပါသည့် လက်တို့က အင်အားဖျော့တော့စွာ ဖယ်လျက်ကျသွားရ၏။ ‘ချို’

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဏ္ဍ ၂၉၉

ချစ်သူ’ တဲ့။ သူထက် အသက်ကြီးပုံရပြီး ယောက်ျားပီသစွာ ခန့်ပြီး တည်ငြိမ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်က မည်သို့သောပုဂ္ဂိုလ်ပါနည်း။

“အစ်ကိုကြီး”

“ချို”

“မိတ်ဆက်ပေးချဦးမယ်။ ဒါ ချိုပြောဖူးတဲ့ ကိုနန္ဒသော်ပါ။ အစ်ကိုကြီးနာမည်က ဦးဘုန်းမြတ်ရာဇာပါ။ ချိုချစ်သူပါပဲ ကိုနန္ဒသော်။ မကြာခင် လက်ထပ်ကြမှာပါ”

အံ့ကိုတင်းတင်းကျိတ်ပြီး လက်သီးကိုပါ ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ထား မိပါ၏။ “ဦးဘုန်းမြတ်ရာဇာ” တဲ့လား။ ဒယ်ဒီတို့ ကုမ္ပဏီနှင့်အပြိုင် နာမည်ကြီးနေပါသည့် ‘နေဘုန်းချိန် ကုမ္ပဏီ’ ၏ MD နေရာကို ရတော့မည့်ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်မှ သူ၏ ‘ချို’ က လက်တွဲတော့မည်တဲ့လေး။ ဟန်ဆောင်တွဲပြမည့်လူမျိုး မဟုတ်မှန်း သိနေသဖြင့် ပြီးလည်းမပြီး။ လက်လည်းဆွဲမနှုတ်ဆက်ဖြစ်ကြပါ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း သူ့ကို ခပ်စူး စူးဖြင့်သာ ကြည့်နေလေ၏။

“မေမေက Dinner စားဖို့ ခေါ်ထားလို့ ချိုကို လာပြောတာ ပါ”

“ဟယ်! ... လူကြီးက မိတ်ကျွေးစရာလား။ အမှန်ဆို ချိုက ချက်ကျွေးရမှာ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“နောက်ကို တစ်သက်လုံး ချိုချက်ကျွေးတာစားရမှာမို့ မေမေက အခုချက်ကျွေးတာလို့လည်း မှာလိုက်ပါတယ် ချိုရဲ့”

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း အပြီးချင်း ဖလှယ်ကာပြောနေကြပါသည့် ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ဘေးမှ သူ့ အသာလှည့် ထွက်လာခဲ့ရပါ၏။ ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်ရုံးနှိမ့်ခဲ့ရုံနှင့် တော်သင့်ပါပြီ။ ဒီဘဝမှာပင် နောက်တစ်ကြိမ် ရုံးနှိမ့်ရဦးမည်ဟု သူ မထင်ခဲ့မိပါလေ။ အသည်းကွဲဝေဒနာကို ဒီတစ်ခါမှ သူ အမှန်တကယ် ရခဲ့ရတာပါလား။ အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့ပါသည့် ချစ်သူကို တခြားလူရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ခိုဝင်နေခြင်း ကိုတော့ သူ မကြည့်နိုင်ပါ။

သူ၏ အတိတ်စာမျက်နှာထက်မှာ ချစ်ခြင်းထက် အလွမ်း ကဗျာတွေကိုသာ ရေးဖြစ်ခဲ့သည်ပဲ။

မင်းကို ကိုယ် တကယ် အမြတ်တနိုးနဲ့ နှင်နင့်သီသီး ချစ်ခဲ့ တာပါ ‘ချိုသာခင်’။

ဪ... ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ‘ချို’ ရယ်။

“အသက် phone ဆက်ခေါ်လို့ ကိုယ်အပြေးလာခဲ့တာ ပါ”

သူ မရှိတော့သဖြင့် အစ်ကိုကြီးထံမှ ဖြေရှင်းသံထွက်လာလေ ၏။ ‘အသက်’ က အပေါ်ထပ်လို့ ပြန်တက်သွားသဖြင့် ဆိုင်ညှော်ခန်းမှာ

‘ချို’ တို့နှစ်ဦးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ သူ့ပြောတာကို နားထည် သဖြင့် ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်ရပါ၏။ ကျောခိုင်းချန်ရစ်ခြင်းဆိုတာ ထက် ရင်ဖွင့်ကြိုဆိုမည့်သူကိုသာ ‘ချို’ တို့နှစ်ဦးကလေးတွေ လိုအပ် တာကို အစ်ကိုကြီးနဲ့သည်း သိနေမှာပါလေ။

“အသားယူပြီး ပြောလိုက်သလိုဖြစ်သွားတဲ့အတွက် နား လည်ပေးပါ ချို။ ချိုကို သိက္ခာကျစေဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး”

“ချို သိပါတယ်”

“ရင်ထဲမှာ နာနေတုန်းပဲလား”

ခေါင်းခါပြလိုက်ပါ၏။ မျက်ရည်ပဲလာရတာကတော့ အမှန်ပါ ပဲ။ တမင်မေ့ထားခဲ့ရပါသည့် အချစ်ဦးကို ရုတ်တရက်မြင်ရတဲ့သူတိုင်း ရင်ထဲမှာ အနည်းနှင့်အများတော့ တုန်လှုပ်ခံစားရမည်သာ။ ရူးရူးမှူးမှူး ချစ်တတ်တဲ့ အရွယ်မဟုတ်တော့တာမို့ တည်ငြိမ်သင့်သလောက် တည် ငြိမ်နေသော်ငြား နှလုံးသားကဖြင့် ကန်ရေပြင်နယ် လှုပ်ခတ်နေပဲပါပဲ။

“ချို”
“-----”

“ငိုချင်ရင် ငိုချလိုက်လေ။ ကိုယ့်ရင်ဘတ် ခဏငှားပေး မယ်”

ဦးခေါင်းကို ရင်ခွင်ထဲထည့်စေသဖြင့် သူ ထွေးဖက်ဟန်ခြင်း

၃၀၂ မမသဒ္ဒါမောင်

မှာ ငြိမ်သက်စွာ အချိန်အတန်ကြာနေဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ မျက်ရည်မကျစေရန် ထိန်းချုပ်ဖို့ အကာအကွယ်ရသွားသဖြင့် တော်ပါသေးသည်။ ခပ်ဖွဖွ ထွေးဖက်ထားပါသည့် ရင်ခွင်ထဲမှာ တဒုတ်ဒုတ်ခုန်နေပါသည့် ရင်ခုန်သံကို အတိုင်းသားကြားနေရလေ၏။

“ချို”

“ဟင်”

“စောစောကပြောသလိုမျိုး တကယ်ဖြစ်လာပါ့မလား။ တကယ် မဖြစ်သေးတာတောင်မှ ကိုယ်ကြိုပြီး ရင်ခုန်နေပြီ။ ပျော်မောကြီးဖြစ်နေရသလိုပဲ”

ယုံပါသည်။ သူ ဘယ်တုန်းကမှ လိမ်ညာ၍ ပြောခဲ့ခြင်းမှ မရှိခဲ့တာလေ။ နွေးထွေးလိုက်တာ၊ ရင်ခွင်နွေးကြီးထဲမှာ နားထောင်ခွင့် ရလိုက်ပါသည်။ သူ့လေသံက ကြင်နာခြင်းအပြည့်ဖြင့် နှလုံးသားထိ တိုင် စီးမျောသွားရသည့်နှယ်ပါလေ။ အချိန်အတော်ယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည့်ဆန္ဒကို ဖျက်သိမ်းရတော့မည် ထင်ပါရဲ့။

“အစ်ကိုကြီး”

“ပြောပါ ချို”

“အစ်ကိုကြီးဖြစ်ချင်တာကို ချို ဖြည့်ဆည်းပေးပါမယ်”

“ဘယ်လို”

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းစာပေ ၃၀၃

“အစ်ကိုကြီးကို ချို လက်ထပ်မယ်လို့ ပြောလိုက်တာပါ”

“ဟာ!... တကယ်!... ဝမ်းသာလိုက်တာ ချိုရယ်။ လာ... အခုပဲ မေမေ့ကို ပြေးပြီး ပြောရအောင်”

လက်ကိုချွတ်၍ ဆိုင်ပြင်ထွက်ရန် ပြင်လိုက်ပါသည့် သူ့နောက်မှ အပြေးတစ်ပိုင်းပါလာလေတော့၏။ နာကျင်ခြင်းတွေကို မေ့ပျောက်နိုင်အောင် ကုစားသွားနိုင်မှာပါ။ မျက်ရည်ဆိုတာတွေ ကျပြီးရင် အပြေးပန်းတွေ ပွင့်လန်းလာမည့် ရက်တို့က တစ်နေ့နေ့ ရောက်လာနိုင်မှာပါ။ အချစ်၏

နောက်ဆက်တွဲစာမျက်နှာမှာ နောက်ထပ် အချစ်သစ်တွေ ရှိလာနိုင်ပါတယ်။

လေးစားလျက်

မမသဒ္ဒါမောင်
22nd Sept. 2016
PM (11:50)

နောက်လထွက်မည့်စာအုပ်

“အသည်းကို အလျော်ပေးမယ်”

“မျက်နှာများတယ်ဆိုတဲ့အလုပ်က ယောက်ျားတွေရဲ့ဘဝမှာပဲရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ချစ်သူဖြစ်တဲ့ကာလလေးမှာတောင် “ဝိုင်း” က “ကိုကို” ရဲ့ နံပါတ် (၁) နေရာမှာမရှိရင် ဘယ်အချိန်မှာမှ အဲဒီနေရာကို “ဝိုင်း” ပိုင်ဆိုင်ရမှာလဲ။ မိသားစုအတွင်းမှာ ပထမဦးစားပေးခြင်း ခံရတာ “ကိုကို” တစ်ယောက်တည်းလို့ မထင်ပါနဲ့။ ဘယ်သာသမီး မဆို မိဘတိုင်းရဲ့ဦးစားပေးတန်ဖိုးထားခြင်းကို လက်ခံခဲ့ရတာချည်း ပါပဲ။ မိဘတွေထက် ပိုချစ်လို့ “ကိုကို” ကို “ဝိုင်း” ရွေးချယ်ခဲ့တာ။ “ဝိုင်း” ထက် ပိုမြတ်နိုးလို့ “ကိုကို” လက်ထဲကို ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ပုံပေးဖို့ ဖိုက်ဖိုက်မဲမဲ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ။ “ဝိုင်း” ယုံကြည်ထားတဲ့ ချစ်ခြင်းရဲ့အဆုံးသတ်တ ဖီလိုကျောခိုင်းချန်ထားခဲ့ခြင်းတဲ့လား။ ကောင်းပြီ “ကိုကို” ဘယ်အရာမဆို တူညီတဲ့ တန်ဖိုးနဲ့တုံ့ပြန်မှု တစ်ခုခုတော့ ရှိနေမှာ ဓမ္မတာပဲ။ “ကိုကို” ခြေမဲ့တဲ့ “ဝိုင်း” ရဲ့ အသည်းနှလုံးအတွက် ပြန်ပေးရမယ့် လျော်ကြေးက ကြီးလိမ့်မယ် ဆိုတာကိုတော့ သိထားပေးပါ။”

၂၀၁၆ နိုဝင်ဘာ

တွင် ဖတ်နိုင်ပါပြီ..

မေသဒ္ဒါမောင်

အတိတ်စာမျက်နှာထက်က အလွမ်းကဗျာ

ကြပဒ်ခင်မှူးဝေ

အချစ်မှော်ဟောဝန်မှအပြန်

စိုးစက်ပွင့်

သူသာ ပန်းတစ်ပွင့်ဖြစ်ခဲ့လျှင်

အလင်းသစ်

အချစ်သစ်ပင်မှ ကြွေတဲ့အမှန်းသစ်သီး

လှိုင်းကြော့ဖြူ

ချစ်သူတစ်ယောက် ကောက်ရထားသည်

BURMESE
CLASSIC